

ဦးထွန်းကျော်စွာ

ရှုမဝ (အင်းမ)

မင်းမယ်နီနှင့် ဦးထွန်းကျော်စွာတို့ ပြုစုခဲ့သော စာအုပ်

ဓမ္မအပြုစေတနာစဉ်

ရဝေန္တယ်

(အင်းမ)

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား နှင့်
ဘာသာရေးလမ်းညွှန်
ဓမ္မစာစုများ

photos: mae hwan han

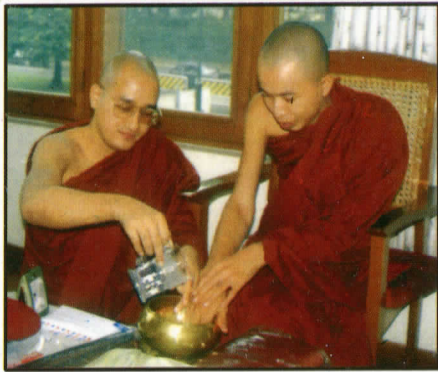
တတိယအကြိမ်

ရဝေန္တယ်

(အင်းမ)

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား နှင့်
ဘာသာရေးလမ်းညွှန်ဓမ္မစာစုများ

အရှင်ဆန္ဒဝိက (ရွှေပါရမီတောရ)က ရဝေန္ဒယံ (အင်းမ)သို့ စာအုပ်ဓမ္မဒါန နဝကမ္မဝတ္ထုငွေ မ,တည်လှူဒါန်းပွဲ၌ ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးစေစဉ်

ကိုယ်တိုင်ရေးရှုမိစဉ်

ပဲခူးတိုင်း၊ သဲကုန်းမြို့နယ်၊ အင်းမမြို့၊ အဖဦးသိန်းနီစိန်အမိအိမ်ကျင်နတ်က
 ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁၇)ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။
 ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ်ရင်းသားမထေပြုသည်။ ၁၉၈၀ခုနှစ်တွင်
 ဒုတိယအကြိမ်ရင်းသားမထေပြုသည်။ ဘွဲ့အမည်မှာ အရှင်ရာဇိန္ဒဖြစ်သည်။
 ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်သည်။
 ရန်ကုန်မြို့၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ပိဋိတက္ကသိုလ်ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက်တွင်
 ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၉၀ခုနှစ်တွင် ပထမကြိမ်တန်း၊
 ၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင်သာသနဓဇဓမ္မာစရိယဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။
 (ဓမ္မာစရိယတန်း၌ ၁၀နှစ်တိတိကြန့်ကြာခဲ့သည်။)
 မြတ်မင်္ဂလာ၊ သီလဝ၊ သစ္စာ၊ အပ္ပမာဒ၊ မြတ်သတိဝါဒီ၊ သုရဒ္ဓ၊
 ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ FASHION IMAGE၊ FACES(မုခ)၊ ပေါ်ပြူလာ၊ ရွှေပြည်တန်
 အင်တာဗျူး၊ အလင်းတန်း စသည်တို့၌ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ
 ရေးသားခဲ့သည်။
 ၂၀၀၁ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်မှ
 “ဘဝတိုင်း ဆုံတွေ့ချင်ပါသလား” ဘာသာရေးစာအုပ်ကို
 စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
 ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် “ရွှေစကားတို့ရဲ့မြစ်ဖျား”၊
 ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် “သံသရာခရီးဖော်”
 ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် “ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်”
 စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
 ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့၊ ရှစ်မိုင်သဒ္ဓမ္မနံသီရိဝိသာယာကျောင်းတိုက်၌
 သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား
 နှင့် ဘာသာရေးလမ်းညွှန်ဓမ္မစာစုများ
 (ပထမအကြိမ်)
 ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၀၁ခုနှစ်။

ရွှေစကားတို့ရဲ့ မြစ်ဖျား
 (ပထမအကြိမ်)
 ဓမ္မအမြုတေစာစဉ်၊ ၂၀၀၁ခုနှစ်။

သံသရာခရီးဖော်
 (ပထမအကြိမ်)
 ဓမ္မအမြုတေစာစဉ်၊ ၂၀၀၂ခုနှစ်။

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား
 နှင့် ဘာသာရေးလမ်းညွှန်ဓမ္မစာစုများ
 (ဒုတိယအကြိမ်)
 ဓမ္မအမြုတေစာစဉ်၊ ၂၀၀၂ခုနှစ်။

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်တွေးမယ်
 (ပထမအကြိမ်)
 ဓမ္မအမြုတေစာစဉ်၊ ၂၀၀၃ခုနှစ်။

ဘဝတိုင်း ဆုံတွေ့ချင်ပါသလား
နှင့် ဘာသာရေးလမ်းညွှန် ဓမ္မစာစုများ
ရဝေခွယ်(အင်းမ)

www.yawainwe.net

ဖြန့်ချိရေး

နေလစာပေ

အမှတ်(၂၁၆)၊ ၃၁-လမ်း(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၃၈၂၃

ပင်ရင်း

New Day

အမှတ်(၁၄၈)၊ လမ်း - ၅၀(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၀၁၄၃၇၊ ၂၉၈၆၄၂

အတွင်းခွင့်ပြုချက်	၁၀၀၃/ ၂၀၀၃(၁၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	၃၅/ ၂၀၀၄(၁)
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	ပထမအကြိမ် ၂၀၀၁-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ တတိယအကြိမ် ၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
အုပ်ရေး	၃,၀၀၀
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ
အတွင်းဖလင်	အေဇက်
ကာလာခွဲ	နယူးဒေ:
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉-လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်	ဒေါ်ခင်အေးမြင့် ရာပြည့်အောင်ဆက် အမှတ်(၁၉၉)၊ လမ်း(၅၀) ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမြင့်
ဖြန့်ချိရေး	နေလစာပေ အမှတ်(၂၁၆)၊ ၃၁-လမ်း(ထက်) ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
တန်ဖိုး	၆၀၀ ကျပ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဟတိက

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
-----	-------------	-----------

၁၆၆	ဒုတိယအကြိမ်အတွက်အမှာ	၅
	ဆရာဟိန်းလတ်၏ အမှာ	၇
	ဆရာချစ်ဦးညို၏ အမှာ	၁၂
	စာရေးသူ၏ အမှာ	၂၂
၁။	ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်းထဲ	၂၈
	ဖိနပ်စီးကောင်းပါသလား	၂၉
၂။	မိန်းမများ ဘုရားဆုပန်၍ ရနိုင်ပါသလား	၅၁
၃။	သေသွားသောသူကို တောင်းပန်၍ ရနိုင်ပါသလား	၇၁

- ၄။ ပြစ်မှားမိသော အပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန်ကာ **၈၀**
ကျေပျောက်နိုင်ပါသလား
- ၅။ မိဘက သားသမီးကိုဆဲတာ **၈၈**
ဖရုသဝါစာ ဖြစ်ပါသလား
- ၆။ စေတီဟောင်းကို ဖျက်ကောင်းပါသလား **၉၄**
- ၇။ ဥပုသ်သည်များ ည(၁၂)နာရီကျော်လျှင် **၁၀၇**
ထမင်းစားကောင်းပါသလား
- ၈။ ဘဝတိုင်း ဆုံတွေ့ချင်ပါသလား **၁၁၈**
- ၉။ ဝသုန္ဒရီ ဆံရေညှစ်ပါသလား **၁၂၆**
- ၁၀။ တောင်းခြင်းသည် မုန်းခြင်းကို **၁၃၆**
ဖြစ်စေပါသလား
- ၁၁။ စကြဝတေးမင်း **၁၄၄**
- ၁၂။ ဗောဓိဆု (၃) မျိုး **၁၅၀**
- ၁၃။ ဝိရတိ (၃) ပါး **၁၅၈**
- ၁၄။ နိယာမ (၅) ပါး **၁၆၈**
- ၁၅။ အဟိတ် (၃) ပါး **၁၇၇**

ဒုတိယအကြိမ်အတွက်

အမှာစာ

ကိုယ်ရေးတဲ့စာအုပ် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရိုက်ရတယ် ဆိုတော့ ပုထုဇဉ်ပီပီ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒီစာအုပ်က မိမိရဲ့ ပထမဆုံးလုံးချင်းစာအုပ်ပါ။ ထုတ်ဝေ ပေးခဲ့တဲ့ တိုက်ကတော့ ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်ပါပဲ။ စာတွေကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုက စာတွေပါ။ ခက်တာက ဒီစာအုပ်ကို စာဖတ်ရည်ဝနေတဲ့ ပညာရှင် တချို့ကတော့ သိပ်ပြီး သဘောမကျကြပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ အကြောင်းပြချက်ကတော့ အရေးအသား ကလက်-လို့ ပါတဲ့။ မိမိက အဲဒီပညာရှင်တချို့ကို ရည်စူးပြီးရေးခဲ့တာ မဟုတ်လေတော့ သိပ်ပြီးပြဿနာတော့ မရှိလှပါဘူး။ မိမိရည်စူးတာက ညီငယ် ညီမငယ်တွေ အတွက်ပါပဲ။ အဲဒီ ညီငယ် ညီမငယ်တွေက နားလည်တယ်သဘောပေါက်တယ် ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။

ဦးစင်းအရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)ကတော့
 စာအုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်ပါတဲ့။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလဲ
 ကိုယ့်စာအုပ်ကိုယ်ကြည့်ပြီး (ရောင်းရတာ မရောင်းရတာ
 အသာ ထား) စိတ်ချမ်းသာနေချင်သူပါ။ ဒါကြောင့် စက္ကူ၊
 ဖလင်၊ စာအုပ်ချုပ်စသည်တွေကို ကောင်းတာတွေနဲ့ချည်း
 လုပ်ထား ပါတယ်။

မိမိရဲ့စာအုပ်များ စဉ်ဆက်မပြတ် ထုတ်ဝေနိုင်ရေး
 အတွက် နဝကမ္မဝတ္ထုငွေ မ၊တည်လှူဒါန်းပေးတဲ့
 အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ) အပါအဝင် စာအုပ်
 ခမ္မဒါန အလှူရှင်များ၊ စာတွေဆက်ရေးပါလို့ အမြဲ
 တိုက်တွန်းတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်စောတင့်၊ စာအုပ်ကို
 ဒကာရင်း ဆရာရင်း စိတ်ဓာတ်နဲ့ အထူးကြောင့်ကြစိုက်
 ဖြန့်ချိပေးတဲ့ ဒေါက်တာ ရန်မျိုးသိန်း(ရွှေနန်းမှန်ကူစာပေ)၊
 မိမိရဲ့စာပေလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် အစဉ်သဖြင့်
 နားလည်ခံစားပေးတဲ့ ဗဂျီ လင်းဝဏ္ဏ၊ အခြားစာအုပ်နဲ့နွယ်ရာ
 မိတ်ဆွေများ အားလုံး အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကို
 အစဉ်ထာဝရချစ်ခင်လျက်
 ရဝေဋ္ဌယ်(အင်းမ)

စာရေးဆရာဟိန်းလတ်၏ အမှာစာ

ကျွန်တော့်စာပေသက် နှစ် (၃၀) အတွင်းတွင် စာမျိုးစုံအပုဒ်ရေ (၃၀၀၀)ကျော် ရေးခဲ့သည်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် စာအုပ်အမှာစာ (၁၂)ပုဒ်မျှသာ ရေးဖူးခဲ့ခြင်းမှာ အရေအတွက်အတော်နည်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ တကယ်တမ်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆန်းစစ်ကြည့်မိသောအခါ ကျွန်တော် အမှန်တကယ် ဝါသနာပါသည်မှာ စာရေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ စာဖတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ကို သိရှိမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စာဖတ်တာမှ စာစုံ။ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ ဒဿန၊ သိပ္ပံ၊ ဂမ္ဘီရ၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ အားကစား၊ ပန်းချီ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဇာတ်သဘင်။ ဖတ်ခဲ့သမျှကို စာရင်းရေးမှတ်ထားရာ လုံးချင်းစာအုပ်ပေါင်းပင် တစ်သောင်းကျော်ခဲ့ပြီ။ ဆောင်းပါးတွေကတော့ မရေမတွက်နိုင်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဖတ်ပြီးတိုင်း တစ်ဦးဦးကို ပြန်ပြောပြချင်သည်။ ကျွန်တော် ပြောသည်ကို နားထောင်မည့်သူရှိလျှင် ကိုယ်ကပင် ထမင်းကျွေး၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ပြောတတ်သည်။ သို့သော်

တိုက်ပြီး မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ပြောတတ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်တော် ပြောချင်သည်ကို နားထောင်လိုသော ပရိသတ်က သိပ်မရှိ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ၊ သီချင်းနားထောင်တာလောက်မျှသာ မွေ့လျော်သူတွေ များသည်။ ကျွန်တော်၏ “အသံထွက်စာအုပ်” ကို အချိန်ပေးအရသာခံ နားထောင်ချင်သူ ရှာမှရှား။ ဖတ်ရသမျှကို ပြန်မပြောရ မနေနိုင်သော ကျွန်တော့်အဖို့ စာရေးရတော့သည်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ နားထောင်မည့်ပရိသတ် ရှားပါးလှသော်လည်း ကျွန်တော်ရေးတာကို ဖတ်မည့်ပရိသတ်တော့ ရှိသင့်သလောက် ရှိသည်ကို တွေ့ရတော့ အားတက်လှသည်။ ထို့ကြောင့် စာဆက်ရေးမိသည်။ သို့ဖြင့်ရေးဖြစ်သော စာအရေအတွက် များသည်ထက် များလာသည်။ စာရေးဆရာ (Writer) ဆိုသော အဆင့်ထက် ‘ပြန်ပြောပြသူ’ (Reteller) အဆင့်မျှသာ ရှိသည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတ်မှတ်မိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် သူတစ်ပါး၏ စာအုပ်များတွင် အမှာစာ အရေးနည်းလာခြင်း အပေါ်မည်သို့မျှ မအံ့ဩမိ။

အချို့သော စာအုပ်အမှာစာများကို ကျွန်တော် လေးစားနှစ်ခြိုက်မိသော်လည်း အများစုကိုမူ သဘောမတွေ့ပါ။ စာအုပ်အတော်များများ၏ အမှာစာများကို ကျွန်တော် ကျော်ကျော် ဖတ်တတ်သည်။ အပိုစာသားတွေဟု ထင်မိ၍ ဖြစ်သည်။ စာအုပ် ကြော်ငြာ၊ လူကြော်ငြာတွေပဲဟုသာ

သဘောထားသည်။ စာအုပ်အညွှန်းဆိုတာ အများဆုံး အဆင့်။ သို့သော် ဆရာဒဂုန်တာရာ၏ အမှာစာမျိုးကျတော့ သဘောကျမိပြန်သည်။ ဆရာဒဂုန်တာရာသည် သူရေးသော အမှာစာတိုင်းတွင် သူပြောချင်တာတွေကိုသာ လျှောက် ပြောတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ အမှာစာရေးသော စာအုပ်နှင့် ပင် ဘာမျှမသက်ဆိုင်သလိုလို။ သို့သော် သူ့အမှာစာတွေက ဖတ်လိုကောင်း၏။ အထူး စီမံဖော်စပ်ထားသော ရသစာ တွေ။ အမှာစာအများစုကို ခြုံ၍ပြောရလျှင် ကျွန်တော် အမှာ စာကို မယုံကြည်ဟုပင် ရှင်းရှင်းပြောရဲသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်ပေါင်း(၃၆)အုပ် တွင် အမှာစာမှာ နှစ်အုပ်တွင်သာပါ၏။ ဆွာမိဝိဝေကာနန္ဒ စာအုပ်အတွက် ဆရာပါရဂူ အမှာရေးပေးဖူးသည်။ စာပေ အင်တာဗျူးတွင် ဆရာလူထုစိန်ဝင်း အမှာစာပါ၏။ ဒါအကုန်ပဲ။

ယခု ရဝေန္တယ် (အင်းမ) က ဘဝတိုင်းဆုံချင်ပါ သလား စာအုပ်တွင် အမှာစာရေးပေးရန် ကျွန်တော့်ကို လာတောင်းသည်။ ရဝေန္တယ် (အင်းမ)၏ ကဗျာတွေကို ဖတ်ဖူးသည်။ သူ့ကဗျာတွေက ဖွဲ့စည်းပုံ ဆန်းသစ်သည်။ နုနွဲ့သည်။ စကားလုံး ကျစ်လျစ်သည်။ သူ့စာတွေဖတ်ပြီး ခေတ်မီ အတွေးအခေါ်ရှိသော လူငယ် အနုပညာရှင် တစ်ယောက်ပဲဟု ထင်မိသည်။ တကယ်တမ်း တွေ့သိရတော့ သူသည် ရေးသားတော်တစ်ပါးဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ

တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ သူက ကဗျာအပြင် ဆောင်းပါးတွေ
လည်း ရေးနေသည်ပဲ။ ဆောင်ပါးအများစုက ဘာသာရေး
လမ်းညွှန် မဗ္ဗစာစုတွေ။ ရဝေန္ဓယ် (အင်းမ) ၏
ဆောင်းပါးအတော်များများကို သစ္စာ ဘာသာယဉ်ကျေးမှု
မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ရသည်။ သူ၏ ဆောင်ပါးခေါင်းစဉ်
တော်တော်များများသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။
မိမိသိချင်သော အမေးပုစ္ဆာများချည်း သူကရွေးပြီး ဖြေပြု
ထား၍ ပိုကောင်း၏။ တင်ပြပုံမှာ သွက်လက်သည်။
ပါဠိမာဠိသားများ မလွဲသာမရှောင်သာ တွေ့နေရတတ်တာ
တချို့ကလွဲ၍ ဘာသာရေးဟန် သီးသန့်မဆန်လှသည်ကိုပင်
ကျွန်တော်ပိုသဘောကျမိသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်း
ထဲ နှိပ်စီးသင့်မစီးသင့်၊ ဥပုသ်သည်တွေ ည (၁၂)
နာရီကျော်လျှင် ထမင်းစားကောင်း မစားကောင်း၊
သေသူက တောင်းပန်၍ ရမရ၊ မိန်းမတွေ ဘုရားဆု
ပန်နိုင် မပန်နိုင်၊ မိဘက သားသမီးကို ဆဲတာ ဖရုသ
ဝါစာ ဖြစ် မဖြစ်...စသည်။ ထို့နောက် စကြာဝတေးမင်း
အကြောင်း၊ ဝသုန္ဒရီနတ်သမီးအကြောင်း။ ဒါတွေဒါတွေကို
လူတိုင်း သိချင်သည်။ သိသင့်သည်။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင် လူကြီးတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကလေးတွေ
ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မေးလာလျှင် အသင့်ဖြေနိုင်အောင်
ဖတ်ထား၊ သိထားသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။ ယခု
ကျွန်တော် နမူနာထုတ်ယူ၍ တင်ပြထားသော မေးခွန်း

တချို့ကို ဖတ်ပြီး စာဖတ်သူအနေ ဖြင့် အလွယ်တကူ
 ဖြေကြားနိုင်မည်ဆိုပါအံ့။ ဤစာအုပ်ကို အချိန်ကုန်ခံ
 ဖတ်စရာ မလိုပါ။ အမှာစာရေးသူ ကျွန်တော့် အနေဖြင့်မူ
 ဘာသာရေး အသိပညာ ဗဟုသုတနည်းသည်ဟု အထင်
 သေးကြလျှင် သည်းခံပါမည်။ ယခု ရဝေခွယ်(အင်းမ)
 ရေးမှသာ ဒီအဖြေတွေ သိကြောင်း ဝန်ခံပါရစေ။ ကျွန်တော့်
 အမှာစာသည် သိပ်အရေးမပါလှပါ။ စာအုပ်ကိုသာ ဖတ်ဖြစ်
 အောင် ဖတ်ပါ။ ဤစာအုပ်မျိုးသည် အစမှအဆုံး ဖတ်စရာ
 မလို။ ကိုယ်ဖတ်ချင်သည့် အခန်းကို ဖောက်၍ ဖတ်နိုင်သည့်
 စာအုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်တွင် 'ရည်ညွှန်းစာအုပ်'
 (Reference Book) အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည့်
 စာအုပ် မျိုး။ တစ်သက်တာ ကိုးကားရမည့် စာအုပ်မျိုး။
 အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ဖလွဲမသွေ ဖတ်ရှု
 သိမ်းဆည်းထားရမည့် စာအုပ်မျိုးဟု ကျွန်တော်ဆိုလျှင်
 ဤအမှာစာသည်လည်း ဒီပုတ်ထဲကဒီပဲစာအုပ် ကြော်ငြာ
 ပုံစံမျိုး အဆင့်မျှသာဟု ပညာရှင်များ ရှုတ်ချအထင်သေး
 မည်ဆိုပါက ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးခံယူပါရစေ။

ဟိန်းလတ်

ဥယျောဇနဟေတု ချစ်ဦးညို

(၁)

အာဠဝကသည် ဗုဒ္ဓကို အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်နည်းမျိုး
စုံဖြင့် အနိုင်ယူ၍ မရသောအခါ၊ မေးခွန်းပုစ္ဆာထုတ်၍ အနု
နည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် 'ရဟန်းကြီး၊ ပညာရအောင်
ဘယ်လိုလုပ်ရသနည်း'ဟူ၍ မေးခဲ့၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ
ဘုရားက-

'မမေ့မလျော့၊ အမြော်အမြင်ရှိသူသည် ကြားနာမှတ်သား
ခြင်းဖြင့် ပညာရနိုင်သည်'ဟု မဆိုင်းဘဲ ဖြေတော်မူခဲ့လေ
သည်။ စတုရင်္ဂဗလ အမတ်ကြီးက လောကနိတိကျမ်း၌-

ကြားနာမှတ်သားခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတ အကြားအမြင်
များခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဗဟုသုတ အကြားအမြင် များခြင်း
ကြောင့် ပညာဉာဏ် ကြီးမားပွားများနိုင်သည်'ဟု မှတ်တမ်း
တင်ခဲ့သည်။ အမတ်ကြီး၏ နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းကို
လောကနိတိကျမ်းလာ စာနုပါတ် (၂၁)မှာပင် တွေ့ရပြန်၏။

‘ပညာဖြင့် အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုး၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်သဘောတရားကို သိမြင်နိုင်သည်။ ယင်းသို့ သိမြင်သော အနက်အဓိပ္ပါယ် သဘောတရားသည် ချမ်းသာကို ဆောင်မည် ဖြစ်သည်။’

(၂)

မြင့်မြတ်သူတို့၏ လုပ်ငန်းဖြစ်သော ပါရမီဖြင့် တွဲဖက်ပါမှ ပညာသည် ‘တကယ်ပညာဖြစ်လာကြောင်း သတိချပ်ဖို့တော့ လိုပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်က အသိမှန်၊ အကျင့်မှား ဖြစ်သွားပါမည်။ ဤအရာသည် ကုသိုလ်ဟုသိ၏။ သိသည့်အတိုင်းမလုပ်။ ဤအရာသည် အကုသိုလ်မှန်းသိ၏။ သို့ရာတွင် သိသိနှင့် ဆက်လုပ်၏။ အသိမှန်အကျင့်မှား...။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ အသိမှား၊ အကျင့်မှားတွေ အပြင် အသိမှန် အကျင့်မှားတွေလည်း တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ရှိနေကြပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ပညာကို ပါရမီမြောက် အဖြစ် ကပ်မထားနိုင်သောကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ လောကစီးပွားကို လျစ်လျူပြု၍ မိမိစီးပွားကိုသာ ရှေ့ရှုနေသောကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ ဉာဏ်မဲ့စိတ် ပင်ကိုစရိုက်ကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ ထို့အပြင်...

- တကယ်မသိဘဲ၊ သိဟန်ဆောင်နေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊

- ဝိုးတိုးဝါးတားအသိကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်အသိ ဟု ယူမှတ်မှားနေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊
- နည်းနည်းလေး သိတာကို များများကြီး သိတာ ဟုချဲ့ကားယုံမှတ်နေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊
- သမုတိနယ်မှ အသိကို သမုတိသဘောဖြင့် ပြန်မသုံးသပ်ဘဲ ပရမတ္ထနယ်အထိ တွန်းထိုးပို့ ရွှေ့ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ၏ ဗဟုသုတဆိုသော အရာ များ၊ ပညာဆိုသော အရာများသည် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိ နေတတ်ကြလေသည်။

(၃)

ဆရာရဝေဋ္ဌယ်(အင်းမ)၏ ဓမ္မစာစုများကို ကွန်ပျူတာ ပရိတ်အဖြစ် ကျွန်တော် ဖတ်ခွင့်ရသောအခါ ထိုသဘောများ ကို ထပ်၍ဆင်ခြင်မိပါသည်။ ထိုဆင်ခြင်မှုမှသည် မေးခွန်း တစ်ခုမွေးဖွားလာ၏။

“တို့သိတယ် ဆိုတာတွေဟာ တကယ်ကော သိတာ ဟုတ်ရဲ့လား။”

LITTLE KNOWLEDGE IS TOO DANGEROUSတဲ့။

ဤနေရာတွင် LITTLE KNOWLEDGE ဆိုသည်မှာ အနည်းငယ်မျှသာဖြစ်သော ဗဟုသုတဟု ယူခြင်းထက်၊

မစို့မပို့သိခြင်းဟု ယူခြင်းက ပိုပြည့်စုံမည် ထင်သည်။
မစို့ မပို့သိခြင်းသည် အန္တရာယ်ကြီးသည်။ ကိုယ့်အတွက်
လည်း အန္တရာယ်၊ တစ်ပါးသူအတွက်လည်း အန္တရာယ်၊
လောက ကြီးအတွက်လည်း အန္တရာယ်။

ဆရာရဝေဇ္ဇယံ (အင်းမ)၏ ဓမ္မစာစု (၁၅)ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီး
နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် (ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
အပါအဝင်) စာဖတ်သူများကို နှိုးဆော်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်
လာ၏။

ထို့ကြောင့် ဤအမှာစာကို ဥယျောဇနဟေတု
(တိုက်တွန်းရခြင်း၏ အကြောင်းရင်း)ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နှစ်သက်အပ်သော၊ နှစ်သက်ဖွယ်
ဖြစ်အပ်သော အရာတစ်ခုကို အဘယ်ကြောင့်လာကြ၊ ရှုကြ၊
ကြည့်ကြဟု မတိုက်တွန်းဘဲနေရပါမည်နည်း။

(၄)

ဆရာရဝေဇ္ဇယံ(အင်းမ)၏ ဓမ္မစာစုမှ နှစ်သက်အပ်
သော အရာများကို ကျွန်တော် အနည်းငယ် ထုတ်ပြပါရစေ။

ဦးစွာ ပြောချင်သည်မှာ ရေးသားတင်ပြမှု ပုံစံဖြစ်၏။

ဆောင်းပါးစာစု ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်ဆောင်နှစ်ဦး
ပါဝင်နေသည်။ ဇာတ်ဆောင်ဟူသည်မှာ ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ်၊
ကဗျာ...စသော ပုသန္ဓယ်ဝင် စာပေများ၏ လက်တက်ပွား
သာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ သတ်မှတ်ထားကြသည်။

သို့သော် ဤစာစုဆောင်းပါးများတွင်မူ ဇာတ်ဆောင်နှစ်ဦး ရှိလေသည်။ ကိုလေးနှင့် ညီမလေး၊ မောင်နှမ နှစ်ယောက်။

အဲဒီ ဇာတ်ဆောင်တွေမှာလည်း ဆောင်းပါးထဲက ဇာတ် ဆောင်ဆိုပြီး 'သေ' မနေကြပေ။ စရိုက်လေးများဖြင့် 'ရှင်' နေ ကြ၏။ ညီမလေးက စပဲစပဲစုစု သိလိုသူ၊ ဆင်ခြေတက် လိုသူ၊ စဉ်းစားတတ်သူ၊ ပြောတိုင်းယုံ၊ ကြားတိုင်းယုံ မဟုတ် သူ၊ အတွန့်တက် အကွန့်စွက်လိုသူ၊ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းသော စိတ်အခံရှိသူ OPEN MINDED ရှိသူ။

အဲဒီ ညီမလေး၏ အမေး၊ သိလိုစိတ်၊ သံသယ၊ ဆင်ခြေ၊ အကွန့်အတွန့်တွေကို မမောနိုင် မပန်းနိုင်၊ စိတ်ရှည် လက်ရှည်ဖြေကြားပေးရသူ ကိုလေးက စေတနာကောင်း ဓာတ်ခံရှိသူ၊ အလင်းကူးပေးလိုသူ၊ သိသမျှကို ကြိုးစား ရှင်းလင်းပေးသူ၊ လေးလေးစားစား ဖြေသူ၊ ဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတ ပြည့်ဝသူ၊ အရှဲ့ကို အတည့်၊ အကောက်ကို အဖြောင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး ချင်သူ။

ဆောင်းပါးဇာတ်ဆောင်နှစ်ဦး၏ ကံသုံးပါး အမှုအရာ များမှာ လတ်ဆတ်စိုပြည်၍ အသက်ဝင်နေကြ၏။ တစ်ဖက် သတ် စီးဆင်းမှုမဟုတ်၊ အပြန်အလှန် ပျော်ဝင်မှု ဖြစ်၏။ တစ်လမ်းသွား ဆက်သွယ်မှုမဟုတ်၊ အပေးအယူမျှသော ပေါင်းစည်းမှု ဖြစ်၏။

တစ်ဦးကလည်း ဆရာကြီး မလုပ်။ တပည့်မမွေး။

တစ်ဦးကလည်း တပည့်ကြီး မလုပ်။ ဆရာမမွေး။
သိပြီးသူနှင့် မသိသေးသူတို့ အပိုအထောက် အထိန်း
အယူမှန်ကန်စွာဖြင့် ဓမ္မ ဆီသို့သာ ဦးတည် ချီတက်နေ
ကြသည်။

နှစ်သက်ဖွယ် ဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်ပါသည်။

(၅)

သတ္တဝါများကို ကယ်တင်ရာ၌ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်
လေးဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး အသုံးပြုတော်မူခဲ့သော နည်းလမ်း
မှာ စကားဆိုခြင်းပင် ဖြစ်၏။ နာသူအား မေးမြန်းခြင်း၊
ဖြေဆို စေခြင်း၊ တန်ပြန်မေးခွန်းများ ထွက်ပေါ်စေခြင်း၊
ကြားနာသူ အား လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခြင်း၊ နည်းလမ်းများဖြင့်
ဓမ္မသို့ ဆိုက် စေတော်မူပါသည်။

အမှန်တရားသို့ ဆိုက်ရောက်အောင် သွားသောနည်း
လမ်းများအနက် အမေးအဖြေ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အပြန်အလှန်
စကားဆိုခြင်းသည် အရေးပါလှသော နည်းလမ်းတစ်ခု
ဖြစ်သည်။

ဆရာရဝေန္တယ်(အင်းမ)၏ ကိုလေးနှင့် ညီမလေးတို့
စကား ဆိုကြ၏။ မေးကြ၊ ဖြေကြ ပြုကြ၏။ ညီမလေး၏
ကတ်သီးကတ်သတ် (ခွတိုက်မေးခြင်း မဟုတ်၊ သူတကယ်
သိလို၍ ချောင်ကြိုချောင်ကြားအထိ လိုက်တွေး၍ မေးခြင်း
ဖြစ်သည်) မေးခွန်းအချို့ကို ကိုလေးသည် မနည်းကြီး ဖြေရ

လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျမ်းထုတ် ကျမ်းနုတ်၍ ဖြေပေးရသည်။ ကျမ်းကိုးသော်လည်း ကိုလေးသည် ကျမ်းနှင့် မပေါက်။ (ညီမလေးကလည်း ကျမ်းနှင့်ပေါက်တာကို ခံမည့်သူ မဟုတ်)၊ ကျမ်းနဲ့အောင်၊ ကျမ်းစုံအောင် သူလှမ်းမီသမျှကို ဆန့်ထုတ်ဖွေရှာ အကိုးအကား ပြရှာ၏။

ထိုအခါ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ စကားပြောခန်းသည် အလွန်ပင် 'နေရာကျ'လှသည်။ အချုပ်စကားဆိုရသော် ဆရာ ရဝေဇ္ဇယံ(အင်းမ)သည် ဗုဒ္ဓနည်းကို ဆက်ခံအသုံးပြုထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

(၆)

မေးရင်း၊ ဖြေရင်းဖြင့် လိုအပ်လာသော အခါမျိုးတွင်၊ ကိုလေးသည် ပုံဆောင်သာဓက ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းများကို ဌာပနာသွင်းရလေသည်။ ဤသည်မှာလည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သုတ္တန်တရားတော်လာ နည်းလမ်းဟု ကျွန်တော် မြင်ပါသည်။

ပုံဆောင်သာဓက ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းများ ထည့်သွင်းခြင်းသည် အလွန်ထိရောက်သော နည်းလမ်းဖြစ်သည် ဆိုသော်လည်း အထည့်မတတ်ပါက မူလတရားကိုယ်သွေဖွယ်ပြီး ပျက်သွားတတ်ပါသည်။ တရားကိုယ်တခြား၊ ဝတ္ထုတခြားဖြစ်ကာ ဝတ္ထုသည် ဘေးထွက်ပစ္စည်း ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။

ဤဓမ္မစာစုလာ ဆောင်ပါးများ၌ လိုအပ်သလိုထည့်ထားသော ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းများကား သူ့နေရာနှင့်သူ ခွင်ကျနေကြ၏။ အံဝင်နေကြ၏။ ကောင်းစွာသွန်းခတ်ပုံ ဖော်အပ်ပြီးသောရွှေ၊ ပလက်တီနီ၊ ငွေသတ္တု၊ အကွက်၊ အကွင်း၊ အအိမ်၊ အခန်းများ၌ လျှောက်ပတ်သော စိန်၊ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ၊ ဥဿဖရား၊ နီလာ ရတနာများကို နေရာတကျ ထည့်သွင်း မြှုပ်နှံလိုက်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါဝယ် တရားကိုယ်နှင့် ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းတို့သည် သဟဇာတဖြစ်စွာ အပြန်အလှန် ရှောရှောရှူရှူ ပြုကြလျက်။

ရတနာဝတ်ကို ဆင်မြန်းသူ၌ အမြင်ကျက်သရေ တင့်တယ်သွားကဲ့သို့ ဓမ္မစာစုဖတ်သူ၌လည်း၊ အသိ၊ ဉာဏ်၊ ပညာကျက်သရေတို့ဖြင့် တင့်တယ်ထွန်းပလာမည် ဖြစ်လေသည်။

နှစ်သက်ဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

(၇)

နှစ်သက်အပ်သော၊ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော အချက်အချို့ ကို ဖော်ပြပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် ထုတ်နုတ်ပြသည်မှာ ရေးသား တင်ပြမှုပုံစံ အပိုင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပုံစံ အပိုင်းနှင့် ခွဲမရအောင်တွဲစပ်နေသော အတွင်းသား အနှစ်သာရ အကြောင်းကော...။

အထူး မဆိုတော့ပါပြီ။ လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူ အနေဖြင့် ဓမ္မစာစုဆောင်းပါးများ၏ မာတိကာကို တစ်ချက် ဖတ်ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် မြင်လောက်ပြီဟု ယူဆပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သိသည်ဟု ထင်ရသော၊ သိသလိုလို မသိ သလိုလို ဖြစ်နေသော၊ သိဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူးသော၊ လုံးဝ မသိသေးသော၊ အကြောင်းအရာများကို စာရှုသူ တွေ့ရပါ လိမ့်မည်။

(၈)

အလင်းကူးညှိပေးသော၊ အမှိုက်ခွင်းသော ဤဓမ္မစာစု များကို အဘယ်ကြောင့် မနှစ်သက်ဘဲ ရှိရမည်နည်း။

နှစ်သက်အပ်၊ နှစ်သက်ဖွယ် ဤစာများကို အဘယ် ကြောင့်ရှုကြ၊ ကြည့်ကြဟု မတိုက်တွန်းဘဲ နေရမည်နည်း။

လိုရင်း အရင်းပြောရလျှင် “ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ပါ”။

ဖတ်ပြီးလျှင် လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူ၌ ဤဓမ္မ စာစုလာ အကြောင်းအရာများကို သိနားလည်သွားခြင်းနှင့် အတူနောက်ထပ် တန်ဖိုးရှိသော တစ်စုံတစ်ရာ ထွက်ပေါ် လာဦးမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာ ဆိုသည်ကား ...

ငါ မသိသေးတာတွေ ရှိပါသေးသကော၊ သိသလို လိုနဲ့ မသိတာတွေ၊ အသိမှားနေတာတွေ၊ ထဲထဲဝင်ဝင် မသိတာတွေရှိပါသေးသကောဟူသော အတွေးဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၂၀

ထိုအတွေးသည်ပင် စာဖတ်သူအား နောက်တစ်ဆင့် မြင့်သော နေရာဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါလိမ့်မည်။ ဤသို့ ဖြင့်...

ဗဟုသုတ၊ အကြားအမြင်မှသည် အသိ၊ ဉာဏ်၊ ပညာဆီသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆွဲတင်သွားဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်၏ အမှာစာကို ဥယျောဇန ဟေတု ဟု ခေါင်းစီးတပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လေးစားသော

ချစ်ဦးညို

(၂၀.၂.၂၀၀၀)

စာရေးသူ၏

အမှာ

(၁)

ရင်ခုန် ကြည်နူးရသော အာရုံများစွာတို့တွင် စာရေးပြီး
 ရင်ခုန်ရသော အလုပ်သည် အကြည်နူးရဆုံးသော အာရုံဟု
 မိမိဘာသာ ခံယူထားမိပါသည်။ ဘဝအမောများနှင့် ရင်ဆိုင်
 ရသည့်အခါတိုင်း ဖြေဆည်ရာသည် စာရေးသားခြင်း၊
 စာဖတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သည်စာရေးခြင်းကြောင့်ပင်
 ဘဝနှင့်နွယ်သော အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။
 အထူးသဖြင့် စာမေးပွဲ အကြိမ်ကြိမ် ကျခဲ့ဖူးခြင်းများ...။
 ကျန်သည့်ဝန်းကျင်တော့ မပြောတတ်၊ မိမိဝန်းကျင်မှာတော့
 စာမေးပွဲကျခြင်းသည် အတော်လေး အနေကျုံးခဲ့ရပါသည်။
 ယခုတိုင် မိမိပညာရေးက အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ မပြီး
 ဆုံးသေး။ ဆရာတော် ဦးတိလောကသာရ (ရဝေထွန်း)၊
 ဆရာမောင်ရင့်ကျူး(မြောင်းမြ)တို့ကတော့ မိမိကိုတွေ့သည့်
 အခါတိုင်း “စာမေးပွဲဆိုတာ အရွယ်ရှိတုန်းဖြေလို့ရတာ၊
 စာရေးတာက မသေမချင်း တစ်သက်လုံး ရေးလို့ရပါတယ်။

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

R

စာမေးပွဲကို ပြီးပြတ်အောင် အရင်လုပ်စေချင်တယ်။ ပြီးမှ ရေးပေါ့”ဟု သတိပေးလေ့ရှိသည်။ သည်အခါမျိုးတွင် ဆရာမဂျူး၏ မရှိမဖြစ်မိုး ဝတ္ထုထဲမှ “ရှင်ကလေး အဓိကနဲ့ သာမညကို အမြဲတမ်း တလွဲတချော် လုပ်တတ်တယ်” ဟူသော စကားကို ပြေး၍ သတိရမြဲ၊ ဟုတ်လည်းဟုတ် သည်။ မိမိဘဝတွင် အဓိကနှင့်သာမညကို တော်တော်လေး တလွဲတချော် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့အတွက် အခွင့်အရေး တော်တော်များများနှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။ ဘာပဲပြောပြော၊ ပညာ ရေးကိုလည်း မျှော်လင့်ထားသော အတိုင်းအတာ တစ်ခု အထိရောက်အောင်သွားရမည်။ စာပေသည်လည်း မိမိဘဝ နှင့် ထပ်တူရှိနေမည်ဟု နှလုံးအိမ်ထဲတွင် ရှိနေသည်ကတော့ အမှန်။ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဘဝ၏ နောက်ဆုံး အချိန်များကို စာရေးခြင်းဖြင့်သာ ကုန်လွန်ချင်ပါသည်။

(၂)

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် ‘သစ္စာ’ဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု မဂ္ဂဇင်း ထွက်လာပါသည်။ စာတည်းချုပ်က ဆရာမ မမိုးမြေ၊ တာဝန်ခံစာတည်းက ဆရာဦးကြည်နိုင်၊ ဘာသာ ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို အခြေခံသော မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည့် အတွက် စိတ်ဝင်တစားရှိသည်နှင့် စာမူနှစ်ပုဒ်ပို့လိုက်ပါ သည်။ ထုံးစံ အတိုင်းတစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ စာမူရွေး၊ မရွေး ဖုန်းနှင့် လှမ်းမေးရသည်။ တစ်ဖက်မှ မိမိစာမူကို

ရွေးထားကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဆရာမ မမိုးမြေက တွေ့ချင်ကြောင်းလည်း ပြောပါသည်။ သို့နှင့် ဆရာမအားသည့်ရက်ကို မေးပြီး သွားတွေ့ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမနှင့် တွေ့တော့ ဆရာမက မဂ္ဂဇင်းမှာ ပင်တိုင်ရေးပေးဖို့ ပြောပါသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ထိုစဉ်က မိမိအတော် အံ့ဩခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ ဆရာမ မမိုးမြေကို အခုမှ တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိသိရသလောက် အယ်ဒီတာတစ်ယောက်အနေနှင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို မိမိမဂ္ဂဇင်းတွင် ပင်တိုင်နေရာပေးဖို့ အတော်ချင့်ချိန်ကြရပါသည်။ ထိုအသိနှင့်အတူ မိမိပေါ့ပေါ့တန်တန် လုပ်၍မဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်ကပင် တစ်ပါးတည်း နားလည်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ သစ္စာမှာ စောစောပိုင်းက အဆင်သင့်သလို ရေးခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် “သစ္စာတရား ဆွေးနွေးခန်း” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကို ယူ၍ အစ်ကိုနှင့်ညီမ ဆွေးနွေးဟန်ဖြင့် ရေးဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ပင် ဓမ္မစာစုများ၏ မြစ်ဖျားခံရာ ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

ယခု စာအုပ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်တော့ သစ္စာတွင်ပါခဲ့သော စာစုများကို အဓိကထား၍ အကြောင်းအရာတူ၊ ရေဟန်းတူပြီး ပရိသတ်နှင့်နီးစပ်သော ဓမ္မစာစု(၁၅)ပုဒ်ကို ရွေးထုတ်ပြီး စီစဉ်လိုက်ရပါသည်။ ထုတ်ဝေသူကတော့ ပုဒ်ရေများများနှင့် ထူထူထဲထဲ။ ခုံခုံညားညား ထုတ်ချင်သည်ဟု ဆိုပါ

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၂၅

သည်။ မိမိက ထုတ်ဝေသူကို ပြန်ပြီး တောင်းပန်ပြောပြောရသည်။ “မိမိရဲ့ ပထမဆုံး လုံးချင်းကို ခပ်ပါးပါးသာ ထုတ်ချင်ကြောင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထုတ်ဝေသူလည်း ကုန်ကျစရိတ်သက်သာ၊ စာဖတ်ပရိသတ်လည်း ဈေးသက်သက်သာသာနှင့် ဝယ်နိုင်စေချင်ကြောင်း၊ စာအုပ်ထူပြီး တန်ဖိုးမြင့်သွားရင် စာဖတ်ပရိသတ် မဝယ်နိုင်မှာ စိုးရိမ်ရကြောင်း” ထုတ်ဝေသူက မိမိစကားကို လက်ခံပေးခဲ့ပါသည်။

သည်နေရာမှာ စာဖတ်ပရိသတ်ကို တစ်ခုတောင်းပန်ထား ချင်ပါသည်။ ပါဠိစာပေနှင့် အထိုက်အလျောက် နီးစပ်သော မိမိသည်ပင် စာဖတ်သည့်အခါ ပါဠိများပါလာလျှင် ဖတ်အား သိပ်မသွက်တော့ပါ။ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံအရ မိမိစာရေးသည့်အခါ ပါဠိကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင် ရေးမည်ဟု ခံယူထားပါသည်။ ခံယူထားသည့်အတိုင်း ပါဠိကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယခု မိမိ၏ ဓမ္မစာစုများသည် ပြဿနာနှင့် အဆုံးအဖြတ်ကို အခြေတည်သော စာစုများ ဖြစ်နေပါသည်။ ပြဿနာနှင့် အဆုံးအဖြတ် များသည် အကိုးသာဓက ပါဠိများနှင့်ကင်း၍ မရတော့ပါ။ သည့်အတွက် စာဖတ်ပရိသတ်က မိမိကို နားလည်ပေးစေချင်ပါသည်။

(၄)

ဤ ဓမ္မစာစုများ သန္ဓေတည်ဖို့ ပယောဂ စိုက်ထုတ်ခဲ့ကြသော ဆရာမ မမိုးမြေနှင့် သမီးများဖြစ်ကြသော ဝိုင်းနှင့် မိုမို (ဆေးတက္ကသိုလ်) မိသားစုကို ကျေးဇူးစကား ဦးစွာ ဆိုပါရစေ။

မိမိမသိသော ဘာသာရေးပြဿနာများကို မေးလျှောက် သည့်အခါတိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားပေးသော ဆရာတော် ဦးတိလောကသာရ(ရဝေထွန်း)၊ ရန်ကုန်ကြွလာသည့် အခါတိုင်း မိမိကို တကူးတက ဖုန်းဆက်၍ “ဘယ်အကြောင်း အရာတွေ ဘယ်ကျမ်းထဲမှာပါတယ်၊ အဲဒီကျမ်းကို ဖတ်ကွ” ဟု အစဉ်သဖြင့် ကျမ်းညွှန်လေ့ရှိသော ဘုန်းကြီး ဦးဝီရိယ (တောင်စွန်း)၊ မိမိ စာမူများကို သစ္စာမဂ္ဂဇင်းသာ မက တရားရိပ်မြိုင် မဂ္ဂဇင်းမှာပါ ဆက်လက်ထည့်ပေးခဲ့သော ဆရာဦးကြည်နိုင် (မြန်မာ့ဓန)၊ စာအုပ်အတွက် လိုအပ်သော အကြံဉာဏ်များနှင့်အတူ အမှာစာပါ ရေးသားချီးမြှင့်ပေးသော(မိမိကိုယ်တိုင် သံယောဇဉ်ရှိလှသော) ဆရာဟိန်းလတ်နှင့် ဆရာချစ်ဦးညို၊ မိမိဘဝနှင့်ဆန္ဒကို လိုအပ်သည့်အခါတိုင်း သံယောဇဉ်ကြီးစွာ ကူညီလေ့ရှိသော ညီငယ်လေး နေဝင်းထွန်း (တောင်ဥက္ကလာ)၊ စာအုပ်အတွက် မိမိနှင့်အတူ ရင်ခုန်ပေးကြသော ချစ်သော သူငယ်ချင်းများ၊ အထူးသဖြင့် ဤစာအုပ်ကို အရည်အသွေးမိမိနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုတ်ဝေ

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၇

ပေးသော ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်၊ အားလုံး...
အားလုံး ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကို
အစဉ်ထာဝရ ချစ်ခင်လျက်

ရဝေဗ္ဗယ် (အင်းမ)

၂၂-၁-၂၀၀၀ (ည ၁၂ နာရီ ၅၀ မိနစ်)

ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင်းထဲ ဖိနပ်စီးကောင်းပါသလား

တက္ကသိုလ်ရောက်စ ညီမငယ်သည် တစ်ဖက်မှ ဘာသာရေးသင်တန်းများကိုလည်း အခါအခွင့်သင့်သလို တက်ရောက်နေသည်။ ညီမငယ် ဖတ်သင့်သော ဘာသာရေး စာအုပ်များကိုလည်း ကျွန်တော်ကပဲ ရှာပေးရသည်။ အထူး သဖြင့် ညီမငယ်သည် သူမသိသော ဘာသာရေးအယူအဆ တို့ကို ကျွန်တော့်အား မကြာခဏ မေးတတ်သည်။ ညီမငယ် မေးသော မေးခွန်းတို့တွင် တချို့ကို ဖြေနိုင်သည်။ တချို့ကို မဖြေနိုင်ပါ။ တချို့ကို ဆရာသမားများထံမေး၍ ဖြေ ပေးရသည်။ တချို့ကို စာအုပ်ကြည့်၍ ဖြေပေးရသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ညီမငယ်တို့၏ ပညာရှင် မဆန်သော တရားဆွေးနွေးခန်းလေးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါ သည်။

“ကိုလေး ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲဖိနပ်စီးကောင်းသလား”

“အဲ... အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ”

“ဘာပြဿနာလဲ ကိုလေးရ”

“ညီမလေး မေးခွန်းက မြင့်လွန်းနေလို့ပါ”

“အို... ကိုလေးသိသလောက် ဖြေပေါ့”

“အင်း... ကိုလေးအယူအဆ မပါဘဲ ဖြေမယ်နော်”

“ကိုလေး ကြိုက်သလိုသာဖြေ”

“ဒီလိုရှိတယ် ညီမလေးရဲ့၊ တချို့ဆရာတော်တွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ ဖိနပ်မစီးကောင်းဘူးလို့ ယူဆကြတယ်။ တချို့ဆရာတော်တွေက စီးကောင်းတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ခုအချိန်အထိ ဖိနပ်ပြဿနာကတော့ ရှိနေတုန်းပဲ”

“အင်း ဒါကြောင့်ထင်တယ်။ တောကဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာဆို ဘယ်သူမှဖိနပ်မစီးကြဘူး၊ မြို့ကျောင်းတွေမှာတော့ဖိနပ်စီးခွင့်ပြုသည်လို့ တရားဝင်ကြေညာထားတော့ မြို့တွေမှာအားလုံးလိုလို စီးနေကြတာထင်တယ်နော်”

“ဟာ...ညီမလေးကလည်း လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီး”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလေးရဲ့”

“မြို့ကဆရာတော်တွေ သိလို့ကတော့ သူတို့ကို စော်ကားရမလားဆိုပြီး ညီမလေးကို တောင်ဝှေးနဲ့ ခေါက်တော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ညီမလေးပြောတာပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်”

ပါဦး၊ တောကဆရာတော်တွေက မစီးကောင်းဘူး၊ မြို့က ဆရာတော်တွေက စီးကောင်းတယ်လို့ ယူဆကြတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်မကုန်ဘူးလား”

“အဲ...ဟုတ်သားပဲ”

“မြို့ကဆရာတော်တွေထဲမှာ မစီးကောင်းဘူးလို့ ယူဆ ကြတဲ့ဆရာတော်တွေလည်း အများကြီးပဲ”

“ထားပါတော့ ကိုလေးရာ၊ အဲဒီဖိနပ်ပြဿနာကိုပဲ ပြော စမ်းပါ”

“ပြောမလို့ပဲ ညီမလေးရ၊ ပြောရမှာက အများကြီးဆို တော့ ဘယ်ကစပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ညီမလေး နားလည်နိုင်မယ့်နေရာက စပြောလေ”

“ဖိနပ်ပြဿနာ စတာကတော့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက စတယ်ပြောရမလား မသိဘူး၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ခြေဖဝါးမှာ ဓားခွဲခံရတဲ့အကြောင်း ညီမလေး သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ၊ အရင်ဘဝက စေတီရင်ပြင်မှာ ဖိနပ်စီးမိ လို့ မဟုတ်လား”

“ဒါတင်မကဘူး ညီမလေးရဲ့”

“ဟင်... ဘာရှိသေးလို့လဲ”

“ရှိသေးတယ် ညီမလေးရ၊ သီလကွန် အဋ္ဌကထာ သာမညဖလသုတ်မှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ခြေဖဝါး ဓားခွဲခံရ ခြင်းရဲ့အကြောင်းနှစ်ချက်ကို ပြထားတယ်။

(၁) ရှေးအတိတ်ဘဝက စေတီရင်ပြင်၌ ဖိနပ်ခြေနင်းကို စီး

လျက် သွားမိခြင်း။

(၂) ရဟန်းသံဃာတို့ ထိုင်ဖို့ရာ ခင်းထားအပ်သော ကော်ဇော ကမ္မလာ သင်ဖြူးအခင်းများကို ပေကျသော ခြေတို့ဖြင့် နင်းတက်မိခြင်း၊ အဲဒီအကြောင်းနှစ်ချက်ကြောင့် ဓားခွဲ ခံရတာပဲ ညီမလေး”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ပြောရဦးမယ်၊ စေတီရင်ပြင် အကြောင်း ရွှေတိဂုံတို့၊ မဟာဝိဇယတို့ကျတော့ အရံတံတိုင်း သီးသန့်ရှိတော့ စေတီရင်ပြင်ကို သိကြတယ်။ အရံတံတိုင်း မရှိတဲ့စေတီတွေကျတော့ စေတီရင်ပြင်ကို သတိမထားကြ တော့ဘူး”

“အင်း ... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး အရံတံ တိုင်မရှိတဲ့ စေတီတွေကျတော့ စေတီရင်ပြင်ယူပုံ”

“အရံတံတိုင်းမရှိတဲ့ စေတီဆိုရင် စေတီခြေရင်းကနေ အားအလယ်အလတ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ပစ်အပ် တဲ့ ခဲနှစ်ကျအတွင်း အရပ်ကို စေတီရင်ပြင်လို့ ယူရမယ်လို့ ဝိနည်း မဟာဝါ အဋ္ဌကထာမှာ ဖွင့်ထားတယ်။ သာရတ္ထဋီ ကာ တတိယအုပ်မှာတော့ ခဲတစ်ကျအတွင်းအရပ်ကို ယူရ မယ်တဲ့။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း စေတီဝန်း ကျင်မှ (၁၂)တောင်အတွင်း အဂါရဝအမှုတို့ကို မပြုအပ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဗောဓိရင်ပြင်၊ ဂန္ဓကုဋီတိုက်

စေတီရင်ပြင်တို့မှာ အချည်းနှီးအကျိုးမရှိတဲ့ စကားတွေ ပြော
ဆိုနေမယ်၊ ရတနာသုံးပါး အာရုံမှတစ်ပါး တခြား ရူပ၊
သဒ္ဒ အစရှိတဲ့ အာရုံတွေကို ကြည့်ရှုခံစားနေမယ်ဆိုရင်
ဖိနပ်စီးခြင်း၊ ထီးဆောင်းခြင်းနှင့်မခြား အပါယ်လားကြောင်း
ဗုဒ္ဓအဂါရဝဖြစ်တယ်လို့ ပဉ္စဂုံတ္တရ အဋ္ဌကထာ တတိယ
အုပ်နဲ့ သံယုတ်အဋ္ဌကထာ ဒုတိယအုပ်တို့မှာ ဖွင့်ထားတယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို ဘုရားပေါ်မှာ အတွဲတွေထိုင်ပြီး
ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာစကားတွေ ပြောနေရင် အပါယ်ကျနိုင်
တာပေါ့နော်”

“ကျနိုင်တာပေါ့၊ ညီမလေးရာ၊ ညီမလေးကော ထိုင်ဖူး
လား”

“အို ... ကိုလေးကလည်း ရှိမှမရှိတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ထိုင်
မလဲ”

“အလကားစတာပါ ညီမလေးရာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ
ကို ညီမလေး သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ပြောပြထားပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကျောင်းရောက်ရင် ပြောပြရဦးမယ်၊ ကဲ
ဆက်ပါဦး”

“ဒါလောက်ဆို ညီမလေး စေတီရင်ပြင်နဲ့ ပတ်သက်လို့
နားလည်လောက်ပြီပေါ့နော်”

“နားလည်ပြီ ကိုလေး၊ ဆရာတော်တွေရဲ့ ဖိနပ်အယူ
အဆကို ပြောပါဦး”

“လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက သာသနပိသောဓနီ

ဒုတိယတွဲ စေတီယင်္ဂဏဝိနိစ္ဆယမှာ မစီးကောင်းဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ နောက် ပတ္တမြားဆရာတော်ဘုရားကြီး ရဲ့ သြဝါဒကထာထဲမှာ ဖိနပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ သြဝါဒပေးထား တာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ပြောပါဦး၊ ပတ္တမြားဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒ ကို”

“ပတ္တမြား ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဖိနပ်မပါ၊ ထီးမ ဆောင်း၊ ယာဉ် မစီးဘဲ၊ ကျောင်းတိုက်အရမ်းအတွင်း ဝင်လှေ ရှိသူ (၁၀)ယောက်ကို ထုတ်ပြထားတယ်။ အဲဒီ (၁၀)ယောက် က-

- (၁) ပသေ နဒီ ကောသလမင်းကြီး (မဇ္ဈိမပဏ္ဍာသ အဋ္ဌကထာ ဓမ္မစေတီယသုတ် နှာ-၂၄၂)
- (၂) အဇာတသတ်မင်း (သီလကွန်ပါဠိတော် သာမညဖလ သုတ်၊ နှာ ၄၇)
- (၃) လိစ္ဆဝီမင်း (ဝိနည်းမဟာဝါ ပါဠိတော်၊ ဘောသဇ္ဇကုန္ဒက၊ နှာ ၃၂၇)
- (၄) ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး (သဠိနိပါတ် ဇာတ်ပါဠိတော်၊ သံကိစ္စ ဇာတ်၊ နှာ ၅၉)
- (၅) ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏား (သီလကွန် ပါဠိတော်၊ အဓမ္မဋ္ဌ သုတ် နှာ ၁၀၁)
- (၆) ဖုဿတိမိဖုရားကြီး (ဝေဿန္တရာဇာတ်ပါဠိတော်၊ နှာ

၃၇၃)

(၇) အဗ္ဗပါလီ ပြည့်တန်ဆာမ (ဝိနည်းမဟာဝါ ပါဠိတော်
ဘေသဇ္ဇက္ခန္ဓက၊ နှာ ၃၂၆)

(၈) ဘူရိဒတ်နဂါးမင်း(ဘူရိဒတ်ဇာတ် ပါဠိတော်၊ နှာ ၂၂၈)

(၉) သိကြားမင်း (သဂါထာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်၊ သက္က
သံယုတ် မရညာယတနသုတ်၊ နှာ ၂၂၈)

(၁၀) အဗ္ဗဋ္ဌလုလင် (သီလက္ခန်ပါဠိတော်၊ အဗ္ဗသုတ်၊ နှာ
၈၄) တို့ပဲ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်(၁၀)ယောက်ဟာ ဖိနပ်မပါဘဲ၊
ထီးမဆောင်း ယာဉ်မစီးဘဲ ကျောင်းတိုက်အရာမ်ထဲကို
ဝင်သလို၊ ယခုခေတ် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတွေဟာ
လည်း ကျောင်းတိုက် တံခါးမုခ်ရောက်ရင် ဖိနပ်မပါ၊
ထီးမဆောင်း ယာဉ်မစီးဘဲဝင်သင့်တယ်လို့ ဆုံးမ
ဩဝါဒပေးထားတယ်”

“ညီမလေးကတော့ ပတ္တမြားဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြိုက်သွားပြီ”

“ဟော..ညီမလေးကလည်း လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ပတ္တမြားဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်ကျတော့ ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ တခြားဆရာ
တော်တွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို မကြိုက်သလို ဖြစ်မသွား
ဘူးလား။ စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြီး ပြောရတယ်”

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

“ဘွားတေး ကိုလေးရ ဘွားတေး၊ ပြောချင်လွန်းအားကြီး လို့ ညီမလေးက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို သဘောကျသွားလို့ပါ။ ပြောပါဦး ကိုလေးရဲ့ နောက်ဆရာ တော်တွေရဲ့ သြဝါဒ ”

“ညီမလေး၊ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ကြားဖူး တယ်မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးတယ်လေ၊ မန္တလေးမြို့က မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက် ကြီးနှစ်ခုကို စတင်တည်ထောင်သွားတဲ့ ဆရာတော်ကြီး မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ထဲမှာ ဆရာတော်ကြီးက ဘုန်းကြီး ကျောင်းထဲ ဖိနပ်စီးတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောထားတာလည်း သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ် ညီမလေးရဲ့”

“ဟုတ်လား ကိုလေး၊ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ကြီး အယူအဆ ကို ပြောပါဦး”

“မစိုးရိမ်တိုက်သစ်မှာ မကွေးမြို့က မောင်အောင်သိန်း ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက မစိုးရိမ် ကျောင်းတိုက်မှာ တည်းခိုပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်း တက်နေတာ။ အဲဒီမောင်အောင်သိန်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်း သားပီပီ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှာစိုးလို့ သူ့ကိုမစိုးရိမ်ကျောင်း တိုက်အတွင်းမှာ ဖိနပ်စီးခွင့်ပေးဖို့ ဆရာတော်ကြီးဆီမှာ

ခွင့်တောင်းတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ဘယ်လို ပြန်မိန့်သလဲ ဆိုတော့-

'ငါကတော့ ခွင့်မပေးရဲဘူး။ မင်းဟာမင်း အပြစ်ကို မကြောက်ရင် စီးပေါ့။ ကျောင်းဝင်း၊ ဘုရားဝင်းထဲမှာ ဖိနပ် စီးရင် အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆတဲ့ လူများလည်းရှိတယ်။ အပြစ် မရှိဘူးလို့ယူဆတဲ့ လူများလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ယူဆတဲ့ အတိုင်း အပြစ်မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ဖိနပ်စီးတဲ့သူတွေ တော် သေးတာပေါ့ကွ။ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကသာ မှန်ရင်တော့ ဖိနပ်စီးတဲ့သူတွေ မသက်သာဘူးသာမှတ်။ အပြစ်ဆိုတာက တမလွန်ဘဝမှာ ခံရမယ့်ဟာကို ပြောတာ။ တို့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ဟိုစာ ကြည့် ဒီစာကြည့်ပြီး အပြစ်ရှိတယ်။ မရှိဘူးလို့ အဆုံးအဖြတ် မပေးရဲဘူး။

ကျောင်းဝင်းထဲ ဖိနပ်စီးခွင့်ပြုပါတယ်လို့လည်း ဒကာ ဒကာမတွေကို မပြောရဲဘူး။ မင်းသဘောပဲ။ တို့မစိုးရိမ် ကျောင်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေဆိုရင် ကျောင်းဝင်းထဲ ဖိနပ်စီးဖို့ ဝေးလို့ကားတောင် မစီးဘူး။

ကားကို တိုက်အပြင်ဘက်မှာပဲ ရပ်ထားခဲ့တယ်။ လူက ဆင်းပြီး ခြေလျှင်လာတယ်။ အပြစ်ကြောက်တော့ အဲသည် လောက်ထိ ရှောင်ကြဉ်တာ၊ ကျောင်းဝင်းထဲ ဘုရားဝင်းထဲ ဖိနပ်မစီးရလို့ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်အောင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ" တဲ့။ တကယ်

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား၊

တော့ ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်းဝိုင်းထဲ ဖိနပ်စီးရင် အပြစ်ရှိ တယ်လို့ တစ်ထစ်ချယူဆတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ရှိတဲ့ အယူအဆ မှန်နေရင် အပြစ်ဖြစ်မှာစိုးလို့တဲ့။

ဒီလိုပဲ တစ်ခါကလည်း ဦးပန်းရည်ဆိုတဲ့ ဒကာကြီး တစ်ယောက်က မစိုးရိမ်ဆရာတော်ကြီးကို သူ့အိမ်မှာ ဆွမ်းပင့်ကပ်ရင်း 'ဆရာတော်ဘုရား၊ ဘုရားဝင်းထဲ ဖိနပ်မစီး ရဘူးလို့ ဘယ်သူက အမိန့်ထုတ်ထားတုန်းဘုရား' လို့ မေးလျှောက်တော့ ဆရာတော်က ချက်ချင်းပဲ 'ကုသိုလ် စိတ်က အမိန့်ထုတ်ထားတာပေါ့' လို့ ဖြေတယ်။ ဒါကို ဦးပန်းရည်က မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ တစ်ဆင့်ထပ်တက်ပြီ 'ဘုရားဝင်းခတ်ထားတဲ့ ဘုရားလူကြီးတွေက အမိန့်ထုတ် ထားတာ မဟုတ်ဘူးလားဘုရား' လို့ ထပ်မေးပြန်တယ်။

ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက 'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒကာကြီးမှာ ဘုရားကို ရိုသေတဲ့ ကုသိုလ်စိတ် ကိန်းအောင်းနေတုန်းဆို ရင် ဘုရားဝင်းထဲရောက်ရောက်၊ မရောက်ရောက် ဘုရားမြင် တဲ့နေရာကစပြီး ဖိနပ်ချွတ်ရမယ်။ ဘုရားကို မထီလေးစား ပြုချင်တဲ့ အကုသိုလ်စိတ်က ကိန်းအောင်းနေရင် ဘုရားဝင်း ထဲမှာမကဘူး ဘုရားပလ္လင်ပေါ်အထိ ဖိနပ်စီးရဲမှာပဲပေါ့' လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ဒီတော့မှ ဦးပန်းရည်ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးက တဟဲဟဲရယ် ပြီး 'တပည့်တော် ဘုရားကို ရိုသေတဲ့ ကုသိုလ်စိတ် ရှိပါတယ်

ဘုရား'လို့ ပြန်လျှောက်သတဲ့”

“မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အယူအဆကလည်း ကောင်းတာပဲနော် ကိုလေး။”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ နောက် ဆရာတော်ကြီးတွေ ဆုံးဖြတ်ထားတာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ဆရာတော်တွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ ရှိသေးလေးစားရမယ့် ရုပ်ပွား တော်တွေ၊ စေတီတော်တွေ၊ ပြီးဟော့ တရားစာတွေရှိတယ်။ အဲဒီ ရတနာသုံးပါးကို ရှိသေးလေးစားသောအားဖြင့် မစီးသင့် ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ထားပါတော့ ညီမလေးရာ၊ မစီး သင့်ဘူးလို့ ယူဆကြတဲ့ ဆရာတော်တွေ အများကြီး ရှိသေး တယ်။ ပြောရင် ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မစီးသင့်တဲ့ အယူဝါဒကို ဒါလောက်ပြောပြရင် ညီမလေး ကျေနပ်နိုင် လောက်ပါပြီနော်”

“ကျေနပ်ပြီ ကိုလေး၊ စီးသင့်တယ်လို့ ယူဆကြတဲ့ ဆရာ တော်တွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပါဦး။”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဖိနပ်စီးခွင့်ပြုထားတဲ့ ဆရာတော်တွေရဲ့ အယူအဆက ဒီလို ညီမလေးရာ၊ ဖိနပ်မစီး ဘဲ ကျောင်းပေါ်တက်ရင် ကျောင်းပေါ်မှာ သံဃိကပစ္စည်း တွေကို ဖိနပ်မစီးတဲ့အတွက် ခြေထောက်မှာ ပေနေတဲ့ အညစ်အကြေးတွေနဲ့ ပေကျံကုန်နိုင်တယ်။ ဆိုလိုတာက တော့ သံဃိကပစ္စည်းတွေကို အညစ်အကြေးတွေက ပေကျံ ကုန်မှာ စိုးလို့ပါပဲ။ သံဃိကပစ္စည်း အပြစ်ကြီးပုံကိုတော့

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

ညီမလေး သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ၊ ကိုလေးတောင် သံဃိကပစ္စည်း အပြစ်ကြီးပုံကို ‘အဆိပ်ကို အဆိပ်လို့ မမှတ်နှင့်’ ဆိုပြီး သစ္စာမဂ္ဂဇင်းမှာဆောင်းပါးရေးဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ အဲဒီဆောင်းပါးကိုပဲ ပြန်အာရုံပြုကြည့်၊ အဲဒီဆောင်းပါးထဲမှာ သူစိလောမဘီလူးနဲ့ ခရလောမ ဘီလူးအကြောင်း၊ သူစိလောမဘီလူးဟာ ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်က သီလစင်ကြယ်တဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ရဟန်းဟာ တစ်နေ့မှာ ခရီးဝေးက ပြန်လာတယ်။ ခရီးဝေးက ပြန်လာတဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချွေးအညစ် အကြေးတွေ လိမ်းကျံနေတယ်။ ချွေးအညစ် အကြေးတွေ လိမ်းကျံနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သတိမေ့လျော့ပြီး အမှတ်တမဲ့ သံဃိကကုတင်ပေါ် တက်အိပ်မိတယ်။ အဲဒီအမှတ်တမဲ့ ပြုမိတဲ့အပြစ်တွေဟာ ပျံလွန်တော်မူတဲ့အခါမှာ အမှိုက်တွေ စွန့်ပစ်တဲ့ ဃယာရွာရဲ့အနီးမှာ အမွှေးတွေက အပ်တွေဖြစ်ပြီး သူစိလောမ အမည်ရတဲ့ ဘီလူးဖြစ်သွားရတယ်။

နောက် ခရလောမ ဘီလူးကိုကြည့်၊ သူကတော့ ရဟန်းမဟုတ်ဘူး။ ဒကာတစ်ယောက်ပဲ။ သူလည်းပဲ သီလလုံခြုံတဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ။ တစ်နေ့မှာ ဥပုသ်စောင့်ဖို့ ကျောင်းကိုလာတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ အမှတ်တမဲ့ သံဃိကကျောင်းနံရံကို မှီလိုက်တယ်။ အညစ်အကြေးတွေ နံရံပေကျံ

ကုန်တယ်ပေါ့။ အဲဒီ အမှတ်မထင်ပြုမိတဲ့ အပြစ်ဟာ သေလွန်တဲ့အခါ သူစိလောမဘီလူးရဲ့ အနီးအပါးမှာ အမွှေးအလွန်ပေါ့တဲ့ ခရလောမဘီလူး ဖြစ်သွားရတယ်။

ဒီဝတ္ထုသာဓကတွေကို ထောက်ပြီး ဖိနပ်စီးသင့်တယ်လို့ ယူဆကြတာ”

“နေပါဦး ကိုလေးရ။ မြတ်စွာဘုရားကဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ဖိနပ်စီးရဘူးလို့ တိုက်ရိုက်ပညတ်ထားတဲ့ ပါဠိမရှိဘူးလား။”

“တိုက်ရိုက်ပညတ်ထားတာတော့ မရှိဘူး ညီမလေးရ။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်တွေက ဗိမ္ဗိသာရမင်း ဓားခွဲခံရတာတို့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ရိသေရမယ့် ရတနာသုံးပါး ရှိတာတို့ကို ထောက်ပြီး မစီးသင့်ဘူးလို့ ယူဆကြတာပဲ။

ဝိနည်းမှာ ခန္ဓကဝတ် (၁၄)ပါးဆိုတာ ရှိတယ်။ ရဟန်းသာမဏေတွေ ကျင့်ရတဲ့ ဝတ်တွေပေါ့။ အဲဒီ (၁၄)ပါးထဲမှာ အာဂန္တုက ဧည့်သည်ရဟန်း ကျင့်ရတဲ့ ဝတ်ဆိုတာရှိတယ်။ ကိုလေးဆိုပြမယ် နားထောင်-

အာဂန္တုကဝတ္တဉ္စ၊ အရာမ်အတွင်းသို့မဝင်မီ ဖိနပ်ချွတ်ခြင်း၊ ဦးခေါင်းခြံကို ဖွင့်ခြင်း၊ ဦးခေါင်း၌ တင်ထားသော သင်္ကန်းကို ပခုံးသို့ချခြင်း၊ အာဝါသိကကျောင်းနေ ရဟန်းကြီးကို ရှိခိုးခြင်းစသော အာဂန္တုက ရဟန်းသာမဏေတို့ ပြုရာ သောဝတ်လည်းကောင်းတဲ့၊ နောက် ပရိဝါအဋ္ဌကထာ

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၈

ဒုက စာရ ဝဏ္ဏနာမှာ...

အာဂန္တုကော အာဂန္တုကဝတ္တံ အပူရေတွာ သဆတ္တု
ဟနော ပဝိသန္တော ပဝိသန္တော အာပဇ္ဇတိနာမ၊ နော နိက္ခမန္တော
လို့ ဆိုထားတယ် ညီမလေးရ”

“အနက်ပေးပြပါဦး ကိုလေးရ”

“အင်း...နားထောင်

အာဂန္တုကော-ဧည့်သည်အာဂန္တုက ရဟန်းသည်။
အာဂန္တုကဝတ္တံ - အာဂန္တုကဝတ်ကို။ အပူရေတွာ-မဖြည့်
ကျင့်မှု၍ သဆတ္တုပါဟနော- ထီးဖိနပ်နှင့်တကွ(ဝါ)
ထီးဆောင်၊ ဖိနပ်စီးလျက်။ ပဝိသန္တော ပဝိသန္တော-ကျောင်း
တိုက်တွင်းသို့ ဝင်တိုင်းဝင်တိုင်း၊ အာပဇ္ဇတိနာမ-အာပတ်
သင့်သည်မည်၏။ နိက္ခမန္တော-ကျောင်းတိုက်မှ ထွက်သည်
ရှိသော်၊ နော-အာပတ်မသင့်။

အာဂန္တုကဧည့်သည် ရဟန်းတစ်ပါးဟာ ဖိနပ်ချွတ်ခြင်း၊
ထီးရုပ်ခြင်းစတဲ့ အာဂန္တုကကျင့်ဝတ်ကို မလိုက်နာဘဲ ဖိနပ်စီး၊
ထီးဆောင်းပြီး ကျောင်းတိုက်ထဲသို့ဝင်ရင် အာပတ်သင့်တယ်
တဲ့။

ကဲ ကိုလေးပြောတာကို ညီမလေး ပြန်သုံးသပ်ကြည့်။
အာဂန္တုရဟန်းတစ်ပါးဝေောင် ကျောင်းတိုက်တစ်ခုကို ဝင်
တော့မယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖိနပ်
ချွတ်၊ ထီးရုပ်ပြီး ဝင်ရသေးတာပဲ။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ဆို
ရင် ပြောစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး။ လက်ခံတယ်

မဟုတ်လား”

“လက်ခံတယ်ကိုလေး”

“ကဲ...ဘာသိချင်သေးလဲ”

“ဪ...ခုမှ သတိရတယ်။ မေးခွန်းက ရှေ့နောက် မညီတော့ဘူး”

“ပြောပါဦး”

“ခုနက ကိုလေးက သံဃိကပစ္စည်းအပြစ်ကြီးပုံကို ပြော တယ်။ ရဟန်းတစ်ပါးဟာ အမှတ်တမဲ့ သံဃိကပစ္စည်းတွေ ကို အညစ်အကြေး လိမ်းကျံရင် အပြစ်ကြီးတယ်ပေါ့။ ဒါဆို ရဟန်းတော်တွေအနေနဲ့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့ နေရတယ်။ အမှတ်တမဲ့ ပြုမိတဲ့ အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း လေးဘာလေး မရှိတော့ဘူးလား”

“ဟာ ... သိပ်မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပေါ့။ နည်းလမ်းရှိ တယ် ညီမလေးရဲ့၊ နည်းနည်းတော့ ရှည်မယ်နော်”

“ရှည်ရှည် ကိုလေးရာ၊ အကျိုးမရှိတဲ့စကား ပြောနေတာ မှ မဟုတ်တာ”

“ပြောနေတာက ဖိနပ်အကြောင်း၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သံဃိကကျောင်း ရောက်သွားသလဲမသိဘူး၊ ထားပါတော့၊ နောက်မှ ဖိနပ်အကြောင်းဆက်ပြောတာပေါ့၊ ညီမလေးမေးတာ နဲ့ ပတ်သက်လို့ ရန်ကုန်ဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းကို စတင်တည် ထောင်တဲ့ ဆရာတော် အရှင်ဝါသဝါဘိဝံသရဲ့ သဗ္ဗမင်္ဂလာ

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၇၃

ဓမ္မဒေသနာ စာအုပ်ထဲမှာ သံဃိကကျောင်းရေစက်ချ
ဝိနိစ္ဆယမှာ မိန့်ထားတာ ရှိတယ်။ ယခုခေတ် ကျောင်းလှူ
တဲ့ ဒကာ၊ ဒါယိကာမတွေ သိထားသင့်တဲ့အကြောင်း တွေပဲ”

“ပြောပါဦး”

“ဆရာတော်ဘုရားက သံဃိကကျောင်းမှာ သုံးဆောင်
နေထိုင်တဲ့ ရဟန်းသံဃာတွေဟာ ခြေဖဝါးလက်ဖဝါးတွေကို
ချန်ပြီး ကြွင်းတဲ့ကိုယ်အင်္ဂါတွေနဲ့ ထိပါးသုံးစွဲမိခဲ့ရင် အမွေး
အရေအတွက်နဲ့ အာပတ်သင့်ကြောင်း စူဠဝဂ္ဂါဒီ အဋ္ဌကထာ
စာမျက်နှာ (၈၇)မှာ သူစိလောမနဲ့ခရလောမ ဘီလူး
အကြောင်း ဆက်ပြောထားတယ်။ ဆရာတော်ဆိုလိုတာက
တော့ အာပတ်လည်းသင့်တယ်။ ဘီလူးလည်း ဖြစ်ရတယ်
ပေါ့။ ဒါကြောင့် တချို့ဒကာတွေဟာ အဲဒီအပြစ်တွေနဲ့
ကင်းအောင်ထိုင်ခင်းတွေ ခင်းထိုင်ကြတာတဲ့။

ယထာ ဒါယကာ ဝဒန္တိ၊ တထာပဋိပဇ္ဇိ တဗ္ဗံ။

(စူဠဝဂ္ဂါဒီ အဋ္ဌကထာ၊ နှာ-၉၇)

အဓိပ္ပာယ်က...

ကျောင်းလှူဒါန်းသူ ဒါယကာ ဒါယိကာမများက ပြော
ဆိုတဲ့အတိုင်း ရဟန်းသံဃာများက သုံးဆောင်နေထိုင်ရမယ်
တဲ့။

ကျေးဇူးရှင် (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ) အဘယာရာမ
ဆရာတော်ကြီးကလည်း ဒီအဋ္ဌကထာ စကားအရ ကျောင်း
လှူသူ ဒါယကာ ဒါယိကာမတွေကို နားလည်အောင်

ပြောပြထားရမယ်လို့ မိန့်ဖူးပါတယ်။ ဖတ်ပြမယ် နားထောင်”
“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“သံဃိကကျောင်း ရေစက်ချရာ၌ ရဟန်းတော်များ အာပတ်အပြစ်မှ ကင်းလွတ်စေရန် ကျောင်းလှူသူ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ လျှောက်ရမည့် အချက်သုံးချက်...

(၁) ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတို့က ‘သံဃာတော် အရှင်သူ မြတ်တို့ဘုရား၊ တပည့်တော်များ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း အပ်သော ဤကျောင်းကို မဆေးရသေးသောခြေ၊ ဆေးပြီး၍ စိုစွတ်သောခြေ၊ ဖိနပ်နှင့်တကွသော ခြေတို့ဖြင့် နင်း၍လည်းကောင်း၊ ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးမှ တစ်ပါး ကျောကုန်းစသော ချွေးအညစ်အကြေး လိမ်းကျသော ကိုယ်အင်္ဂါတို့ဖြင့် မှီတင်းထိပါး ပွတ်တိုက်၍လည်းကောင်း ချမ်းချမ်းသာသာ အလိုရှိသလို သုံးဆောင်ပါ ဘုရား’ဟု လျှောက်ထားခြင်း။

(၂) ‘ဝိနည်းကံအားလျော်စွာ အန္တော ဝုတ္တအန္တောပက္ကအပြစ် ဘေးမှ ကင်းလွတ်၍ ရဟန်း၊ သံဃာတော် အရှင်သူ မြတ်အား သင့်လျော်လျှောက်ပတ် အပ်စပ်သော ကပ္ပိယ ကုဋီကိုပြုလုပ်၍ သုံးဆောင်တော်မူကြပါဘုရား’ဟု လျှောက်ထားခြင်း။

(၃) ‘ဤကျောင်းကို ဘုရားအမှူးရှိသော လက်ထက်တော် သာဝကသံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များနှင့်တကွ ထိုထို အရပ်မျက်နှာတို့မှ ရောက်ပြီး ရောက်ဆဲ ရောက်လတ္တံ့

ဖြစ်သော ဓမ္မဓမ္မလျော် သံဃာတော်တို့အား နိဗ္ဗာန်ရည်
မှန်း၍ လှူဒါန်းကုန်၏ 'ဟု လျှောက်ထားခြင်း။

ကျောင်းလှူသူ ဒါယကာ ဒါယိကာမတွေက အဲဒီ
လျှောက်ထားချက် (၃)မျိုးနဲ့လှူရင် ရဟန်းသံဃာတွေမှာ
အာပတ်အပြစ် မဖြစ်ဘူးတဲ့”

“ဟာ ... သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့စကားတွေပဲ ကိုလေးရာ အခု
ခေတ်ကျောင်းလှူနေတဲ့ ဒါယကာ ဒါယိကာမတွေ သိထား
သင့်တဲ့ အချက်တွေပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်ညီမလေး၊ သိထားသင့်တဲ့ အချက်တွေပဲ
ဆိုလို့ တာကတော့ ရဟန်းသံဃာတွေဟာ ဒါယကာ
ဒါယိကာ မတွေ လှူတဲ့ပစ္စည်းတွေကို မရိုမသေသုံးစွဲမိရင်၊
မရိုမသေ တောင် မဟုတ်ပါဘူး။ အမှတ်တမဲ့ သုံးစွဲရင်း
ပျက်စီးသွား ရင်တောင် အာပတ်သင့်တယ်။ ဒါကို ဒါယကာ
ဒါယိကာ မတွေက နားလည်ထားရမယ်။ အခြားခုတင်တို့၊
ဗီရိတို့ လှူရင်လည်း ဒီလိုပဲ 'အရှင်ဘုရားတို့ အလိုရှိသလို
သုံးဆောင်ပါလို့' ပြောပြီး လှူရတယ်တဲ့၊ ကဲ... ဒီလောက်ဆို
သံဃိကပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်လို့ မပြည့်စုံတောင် နားလည်
လောက်ရောပေါ့”

“သဘောပေါက်ပြီ ကိုလေး၊ ဖိနပ်အကြောင်း ပြန်ဆက်ရ
အောင်နော်၊ တကယ်လို့ ခြေထောက်မှာ အနာပေါက်နေလို့
ဖိနပ်စီးရမယ့် အခြေအနေရောက်နေရင်၊ ဒါမှမဟုတ် မကျန်း
မမာလို့ ကားစီးရမယ့် အခြေအနေရောက်နေရင် စီးခွင့်ရှိ

သလား”

“ငါ့ညီမကတော့ အချက်ကျကျချည်း မေးနေတော့ တာပဲ။ စီးခွင့်ရှိတယ် ညီမလေးရ၊ ဒီအကြောင်းကို ရန်ကုန် ဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော် အရှင်ဝါသဝါဘိဝံသရဲ့ စေတီယင်္ဂဏ ဝိနိစ္ဆယထဲကပဲထုတ်ပြီး ပြောရမှာပဲ”

“ပြောပါဦး”

“သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ သောဏဂီရိခေါ်တဲ့ တောင်ပေါ် ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ရဟန္တာ အရှင်သောဏဆို တာရှိတယ်။ အရှင်သောဏရဲ့ ခမည်းတော်က သုနခဝါဇိက တဲ့။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်က မုဆိုးအလုပ်ပေါ့။ မုဆိုးကြီးက အသက်ကြီးလာတော့ မုဆိုးမလုပ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ သူ့ကိုအလိုမတူဘဲ ရဟန်းပြုပေးထားလိုက်တယ်။ နောက် မကျန်းမမာ ဖြစ်လာပြီး သေခါနီးအချိန် ရောက်လာ တယ်။ အဲဒီမှာ တောင်ခြေက ခွေးကြီးတွေက မိမိကို ကိုက် တော့မလို ဂတိနိမိတ် ထင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ‘ခြောက်ပါ ဟဲ့ သားသောဏရဲ့’လို့ ဆိုပြီး ဆက်ကာဆက်ကာ အော် ဟစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ အရှင်သောဏက “ဘာလဲ ဦးပဉ္စင်း ကြီး’လို့ မေးတယ်။ ‘ခွေးကြီးတွေ ခွေးကြီးတွေ’လို့ ပြန်ဖြေ တော့ ငရဲကျမယ့် ဂတိနိမိတ် ထင်လာပြီဆိုတာသိလိုက် ဘယ်။ ဒီတော့ အရှင်သောဏက စဉ်းစားတယ်။ ‘ငါကဲ့သို့ သားကောင်းရတနာရှိပါလျက် ငရဲကို ဘာကြောင့် ကျရမလဲ’

ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကိုရင်တွေကို ပန်းရှာခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့
 စေတီရင်ပြင်မှာ ပန်းမွေ့ရာခင်း၊ နောက်မှ ဦးပွင်းကြီးကို
 ညောင်စောင်းနဲ့ စေတီရင်ပြင်ကို ရွှေ့တယ်။ အဲဒီမှာ
 အရှင်သောဏက 'ဦးပွင်းကြီးအတွက် ပန်းအခင်းများနှင့်
 တကွ ပန်းပူဇော်ထားပါတယ်။ ထ၊ ကြည်ညိုပါ'တိုက်တွန်း
 တယ်။ ဦးပွင်းကြီးကလည်း အရှင်သောဏပြောတဲ့အတိုင်း
 ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ကြည်ညိုဝမ်းမြောက်တယ်။ အဲဒီခဏ
 မှာပဲ ခွေးကြီးတွေ နိမိတ်မထင်တော့ဘဲ နတ်သမီးတွေ
 ထင်လာတယ်။ ဒီတော့ ဦးပွင်းကြီးက'ဟဲ့ ...ငါ့သားရဲ့
 ဖယ်ပေးပါ။ သားရဲ့မိထွေးဖြစ်တဲ့ နတ်သမီးတွေ လာနေ
 တယ်'လို့ ပြောပြီး မကြာဘူး၊ စုတိစိတ်ကျပြီး နတ်ပြည်
 ရောက်သွားရတယ်။

ဆရာတော်က ဒီဝတ္ထုသာဓကကိုထောက်ပြီး တကယ်
 မသွားနိုင် မလာနိုင်လောက်အောင် မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုလေးစားပြီး ညောင်
 စောင်းနဲ့ အလားတူတဲ့ လှည်း၊ ကားစတဲ့ ယာဉ်တွေနဲ့ သွား
 ကောင်းတယ်။ နောက် ဆရာတော်က ဒီဝတ္ထုသာဓကနဲ့
 ပတ်သက်လို့ သုံးသပ်ပြထားသေးတယ်။ အရှင်သောဏ
 မထေရ်ဟာ ရဟန္တာဖြစ်တယ်တဲ့။ ခမည်းတော်ပင်ဖြစ်သော်
 လည်း တကယ်ပဲ အပြစ်ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီလိုစီမံမှာ မဟုတ်ပါ
 ဘူးတဲ့။ နောက် ဆရာတော်က ပြောပြထားသေးတယ်။

'ရဒ္ဒသိက္ခာ ဋီကာ၊ ဝိနည်းမဟာဝါ ပါဠိတော်

အဋ္ဌကထာ တို့မှာ ယာန(ယာဉ်)အရ လှည်းပေါင်းချုပ်၊ ရှေးခေတ်လံချား၊ ယခုခေတ် ဆိုက်ကား၊ မြင်းလှည်း၊ နွားလှည်းစသည်တို့ဟာ ရဟန်းတွေအနေနဲ့ မအပ်ပေမယ့် မကျန်းမာသူ (ဂိလာန) ဖြစ်လျှင် စီးခြင်းငှာ အပ်ကြောင်း ဖွင့်ဆိုထားပါတယ်။

“ကဲ...ဖိနပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာများမေးစရာ ရှိသေးလဲ ညီမလေး”

“ဘာမှတော့ တသီးတသန့် မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး ကိုလေးရာ၊ ဒါလောက်ဆို ဖိနပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြည့်စုံ လောက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုလေးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုတော့ မေးလိုက်ချင်သေးတယ်”

“ကဲ...ဆို... ဘာမေးမလဲ”

“ညီမလေးအနေနဲ့ ကိုလေးကို ဖိနပ်စီးကောင်းသလား မစီးကောင်းဘူးလားဆိုတာ တိတိကျကျ ဖြေပါဆိုရင် ကိုလေး ဘယ်လို ဖြေမလဲ”

“ဟာ...ညီမလေးကလည်း ကိုလေးက အဋ္ဌကထာ ဋီကာနဲ့ ဆရာတော်တွေရဲ့ ဝါဒကို ပြောပြနိုင်တာပဲရှိတာ။ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းမှ မရှိတာ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ ညီမလေးအနေနဲ့ ကိုလေးပြောပြတာတွေကို ပြန်သုံးသပ်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ယူပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ညီမလေးက ကိုလေး အယူအဆကို သိချင်တာ”

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

“ကိုလေး ပြောပြီးပြီပဲ။ ကိုလေးဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိဘူးလို့၊ ကိုလေးအနေနဲ့ပြောလည်း မပြောချင်ဘူး။ ပြောလည်း မပြောရဲပါဘူး။”

“ပြောပါ ကိုလေးရ၊ တခြားသူကို ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ညီမကို ပြောတာပဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှလဲ မကြားနိုင်ပါဘူး။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ စိတ်ချကိုလေး၊ သူများသိမှာကြောက်ရင် ညီမလေး ဘယ်သူမှ မပြောဘူး။ ကဲ... ပြော ကိုလေးရာ”

“ပြောဆိုလို့သာ ပြောရတာ ညီမလေးရေ ခပ်လန့်လန့်ပဲ။ ကဲ...နားထောင် မနောပုဗ္ဗင်္ဂီမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနော မယာ၊ စိတ်သာအဓိက၊ စိတ်သာ ပြဋ္ဌာန်းတယ်တဲ့။ ညီမလေးကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“ကြားဖူးတယ်လေ၊ စိတ်သာရှင်စော ဘုရားဟောဆိုတာလေ”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ ဖိနပ်စီးတဲ့သူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါဟာ ရတနာသုံးပါးကို မရိသေလို့ စီးတာမဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းပေါ်တက်တဲ့အခါ သံဃိက ပစ္စည်းတွေကို အညစ်အကြေးတွေ လိမ်းကျံရန်မှာ စိုးလို့စီးတာဆိုတဲ့ အသိတရားနဲ့ စီးစေချင်တယ်။ မစီးသူတွေ အနေနဲ့ကျတော့ သံဃိကပစ္စည်းတွေ နင်းတဲ့အခါ အပြစ်မဖြစ်အောင် ကျောင်းပေါ်တက်ခါနီးမှာ အညစ်အကြေးတွေ

ပေကျံနေတဲ့ ခြေကိုရေဆေးပြီးတော့ ရေစိုနေတဲ့ ခြေထောက်ကို ပြောင်အောင်သုတ်ပြီးမှ ကျောင်းပေါ်တက်၊ ဖိနပ်တော့ ချွတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သံဃိကပစ္စည်းတွေမှာ အညစ်အကြေးတွေ ပေကျံကုန်လို့ အပြစ်ဖြစ်ရတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ကဲ... ဘာများမေးစရာကျန်သေးလဲ မရွှေချော”

“ဟာ ... ကိုလေးကလည်း ဒီညတော့ ဘာမှမေးစရာ မကျန်တော့ပါဘူး။ တော်ပါပြီ”

“ကဲ ...ဒါဆို သွားအိပ်တော့နော်။ ကိုလေး စာမေးပွဲအတွက် စာနည်းနည်း ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

ကျမ်းကိုး

- ၁။ သဗ္ဗမင်္ဂလာဓမ္မဒေသနာ
(အရှင်ဝါသဝါဘိဝံသ)
- ၂။ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ထေရုပ္ပတ္တိ
(အရှင်ရာဇဓမ္မဘိဝံသ)
- ၃။ ရန်ကုန် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်
ပဓါန နာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကောဏ္ဍည
(ပြန်လွန်၏သြဝါဒများ)

မိန်းမများ ဘုရားဆုပန်၍ ရနိုင်ပါသလား

‘ကိုလေး’

‘ဆို’

‘မိန်းမတွေ ဘုရားဆုပန်လို့ရလား’

‘ဘာလဲ... ညီမလေးက ဘုရားဆုပန်မလို့လား’

‘ဟာ...ကိုလေးကလည်း၊ မဘုတ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့မေးတာပါ’

‘မိန်းမတွေ ဘုရားဆုပန်လို့ရတယ်၊ မရဘူးဆိုတာ ခုမဖြေသေးဘူး၊ ညီမလေးမေးတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ အင်္ဂါနဲ့ ဝတ္ထု သာဓကတွေကို ကိုလေးအရင်ပြောပြမယ်၊ ဒါဆိုအဖြေကို သိသွားလိမ့်မယ်’

‘ပြောပါဦး’

‘အဋ္ဌသာလိနီအဋ္ဌကထာ နိဒါန်းမှာ...’

‘မနုဿတ္တ’ လိင်္ဂံသမ္ပတ္တိ၊ ဟေတု သတ္ထာရ ဒဿနံ။

ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဂုဏသမ္ပတ္တိ၊ အဓိကာရောဓ ဆန္ဒတာ။ အဋ္ဌဓမ္မ
သမောဓာနာ၊ အဘိနိဟာရော သမိဇ္ဈတိ'လို့ ဆိုထား
တယ်..

'ဘုရားလောင်းအင်္ဂါ(၈)ပါးပေါ့'

'မြန်မာပြန်ပါဦး ကိုလေးရ'

ပြည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ နိဿယကို မှီပြီးမြန်မာ
ပြန်ပေးမယ်...

- (၁) လူသားဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) ယောက်ျားဖြစ်ခြင်း၊
- (၃) ထိုပစ္စုပ္ပန်အတ္တဘောဋ္ဌိပင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့
ရောက်ခြင်း၏ အကြောင်းကောင်းမှု ရှိခြင်း၊
- (၄) သက်တော်ထင်ရှား မြစ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့ရခြင်း၊
- (၅) သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရသေ့၊ ရဟန်းဖြစ်ခြင်း၊
- (၆) အဘိညာဉ် သမာပတ် ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၇) ဘုရားတို့အား ကိုယ့်အသက်ကို စွန့်ခြင်းဟု ဆိုအပ်
သော လွန်ကဲသော ကုသိုလ်ရှိခြင်း၊
- (၈) ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်သောအကြောင်း ပါရမီ
တို့ကို ဖြည့်ခြင်း၌ လွန်ကဲသော အလိုဆန္ဒရှိခြင်း။

“ဒီအင်္ဂါ (၈)ပါးနဲ့ ပြည့်စုံမှ ဘုရားဆုပန်ပြီး နိဿတဗျာ
ဒိတ်ရနိုင်တယ်၊ အင်္ဂါချို့တဲ့နေရင် နိဿတဗျာဒိတ်မရနိုင်ဘူး..

'နောက်... မိန်းမတွေ မရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး (၅)ချက်
ကို အင်္ဂုတ္တရံ ဧကကနိပါတ်၊ ဒုတိယဝဂ်နဲ့ မဟာဝါအဋ္ဌ

ကထာ၊ ဂေါပက ဝတ္ထုမှာဟောထားတယ်။ အဲဒါတွေက...

(၁) မိန်းမသည် ဘုရားမဖြစ်နိုင်၊

(၂) စကြာဝတေးမင်း မဖြစ်နိုင်၊

(၃) သိကြားမင်း မဖြစ်နိုင်၊

(၄) မာရ်နတ်မင်း မဖြစ်နိုင်၊

(၅) မဟာဗြဟ္မာမင်း မဖြစ်နိုင်တဲ့'

'ဟင် ... ဒါဆို မိန်းမတွေ ဘုရားဆုပန်လို့မရဘူးပေါ့'

'အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ စောစောက ပြောခဲ့ တဲ့ အခွင့်အရေးတွေက မိန်းမတွေအနေနဲ့ အခုမျက်မှောက် ဘဝမှာ မရနိုင်တာကိုပြောတာ၊ နောက်ဘဝကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဘဝမှာ ယောက်ျားဖြစ်ရင်တော့ အဲဒီအခွင့်အရေးတွေ ရနိုင်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အနာဂတ် ဘဝကို မျှော်လင့်ပြီး ဆုပန်မယ်ဆိုရင်တော့ ဆုပန်လို့ရ ပါတယ်..ကိုလေးတို့ ဂေါတမဘုရား အလောင်းတောင် မိန်းမဘဝနဲ့ ဘုရားဆုပန် ခဲ့သေးတာပဲ'

'ဟင်... ဂေါတမဘုရားလောင်းက မိန်းမဘဝနဲ့ ဆုပန် ခဲ့တာ၊ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝနဲ့ဆုပန်တာ မဟုတ်ဘူးလား'

'မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ အဲဒီ ဝတ္ထုကို ကိုလေးပြောပြ မယ်၊ သောတတ္ထကီကျမ်း နိဒါန်းမှာပါတယ်...

'ဂေါတမဘုရားအလောင်းဟာ ရှေးရှေးဘဝက ကျူးလွန် ခဲ့ဖူးတဲ့ အပရာပရိယဝေဒနိယကံ (မျက်မှောက်

ဘဝနှင့်အခြားမဲ့ဘဝမှ တစ်ပါးသော ဘဝ၌အကျိုးပေးသော
ဘက်)ကြောင့် နတ်ပြည်ကနေ စုတေပြီး ပေါရာဏဒီပင်္ကရာ
ဘုရားနဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ မင်းသမီး ဖြစ်လာရတယ်'

'ဟင်...ဂေါတမဘုရားက မိန်းမဖြစ်ခဲ့သေးတယ်'

'ဖြစ်ခဲ့သေးတယ် ညီမလေးရဲ့'

'ကြောက်စရာကြီးနော်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခုနက ကိုလေး
ပြောတဲ့ ပေါရာဏဒီပင်္ကရာဘုရားဆိုတာ ဂေါတမဘုရား
အလောင်းသုမေဓာရှင်ရသေ့ နိယတဗျာဒိတ်ခံယူတဲ့
ဒီပင်္ကရာ ဘုရားကို ပြောတာလား'

"မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ဂေါတမဘုရားအလောင်း
သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ နိယတဗျာဒိတ်ခံယူတဲ့ ဒီပင်္ကရာဘုရားရဲ့
အရင် ကပ်ကမ္ဘာ အသင်္ချေကပွင့်တဲ့ ဒီပင်္ကရာဘုရားကို
ပြောတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီပင်္ကရာချင်းတူနေလို့ဆိုပြီး ဂေါတမ
ဘုရားအလောင်း နိယတဗျာဒိတ်ခံယူတဲ့ ဒီပင်္ကရာဘုရားရဲ့
အရင်ကပ်ကမ္ဘာ အသင်္ချေကပွင့်တဲ့ ဒီပင်္ကရာဘုရားကို
ပေါရာဏဒီပင်္ကရာ ဘုရားလို့ဆိုတယ်၊ ဂေါတမဘုရား
အလောင်း သုမေဓာရှင်ရသေ့ နိယတဗျာဒိတ်ခံယူတဲ့
ဒီပင်္ကရာ ဘုရားကိုတော့ ပစ္ဆိမဒီပင်္ကရာဘုရားလို့ ဆိုတယ်၊
ရှုပ်သွား သလား မသိဘူး'

'မရှုပ်ဘူး ကိုလေး၊ ပေါရာဏ ဒီပင်္ကရာနဲ့ ပစ္ဆိမဒီပင်္ကရာ
ကွဲသွားပြီ၊ ဆက်ပြောပါဦး'

‘အဲဒီ ပေါရာဏဒီပင်္ကရာဘုရားဟာ တစ်ဆူသာ ပွင့်တဲ့ သာရကမ္ဘာမှာ ပွင့်တယ်’

‘သာရကမ္ဘာ..’

‘ဟုတ်တယ် သာရကမ္ဘာ၊ နေဦး ညီမလေး ရှင်းသွား အောင် ကမ္ဘာအကြောင်း ကိုလေး နည်းနည်းပြောပြမယ်၊ ကမ္ဘာဦးအစမှာ ဘုရားပွင့်မယ့်အကြောင်း ကြာပန်းနိမိတ် ပေါ်တတ်တယ်၊ ကြာပန်းကလည်း ငါးပွင့်ပါရင် ငါးဆူပွင့် မယ်ပေါ့၊ ဒီအတိုင်းပြောနေလို့ကတော့ ရှင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဇယားဆွဲပြမယ် ဒီမှာကြည့်...’

ကမ္ဘာအမည်	ကြာ	ဘုရား
သာရကမ္ဘာ	တစ်ပွင့်	တစ်ဆူ
မဏ္ဍကမ္ဘာ	နှစ်ပွင့်	နှစ်ဆူ
ဝရကမ္ဘာ	သုံးပွင့်	သုံးဆူ
သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ	လေးပွင့်	လေးဆူ
ဘဒ္ဒကမ္ဘာ	ငါးပွင့်	ငါးဆူ

(ငါးဆူထက်ပိုရိုးမရှိ)

သုညကမ္ဘာ	ကြာမပွင့်	ဘုရားမပွင့်
----------	-----------	-------------

‘ကဲ...ရှင်းပြီလား’

‘ရှင်းပြီ ကိုလေး’

‘ဘဒ္ဒကမ္ဘာဆိုတာ ကိုလေးတို့ ခုကမ္ဘာလေ၊ ကြာငါးပွင့်၊ ဘုရားငါးဆူ၊ ထားပါတော့၊ စကားတွေက ဘေးရောက်ကုန် ပြီ၊ နေဦး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်..’

‘ပေါရာဏ ဒီပင်္ကရာဘုရားက သာရကမ္ဘာမှာ ပွင့်တယ် ဆိုတာလေ’

‘အေး...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီ ပေါရာဏဒီပင်္ကရာဘုရားဟာ စမ္မာဝတီမြို့မှာ မင်းဖြစ်တယ်၊ နန်းတော်မှာ အနစ် တစ်သောင်း မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားတယ်၊ နောက် နိမိတ်ကြီး လေးပါးမြင်ပြီး တောထွက်တယ်၊ ဒုက္ကရစရိယာကို ခုနစ်ရက် နဲ့ကျင့်ပြီး ဘုရားဖြစ်တော်မူတယ်၊ ပေါရာဏဒီပင်္ကရာ ဘုရားလက်ထက်မှာ ပစ္ဆိမဒီပင်္ကရာဘုရားလောင်းက ချမ်းသာတဲ့ ပုဏ္ဏားမျိုးမှာဖြစ်တယ်၊ တစ်နေ့မှာတော့ ပေါရာဏဒီပင်္ကရာဘုရား ဟောတဲ့ တရားကို နာကြားပြီး တရားသံဝေဂရပြီး ရဟန်းဝတ် တယ်၊ နောက်မကြာဘူး အဘိညာဉ်ငါးပါး သမာပတ်ရှစ်ပါးကိုရတယ်၊ ပစ္ဆိမဒီပင်္ကရာ ဘုရားလောင်းဟာ ပေါရာဏ ဒီပင်္ကရာဘုရားကိုကြည့်ပြီး ဘုရားအဖြစ်ကို အားကျနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါလည်းဘုရားဆုကို ပန်မယ်ဆိုပြီး သပိတ်ပိုက်ပြီး တစ်မြို့လုံးလိုက်ပြီး ဆီ အလှူခံတယ်၊ အဲဒီရတဲ့ ဆီတွေနဲ့ တစ်ညလုံး ဘုရားရှင်ကို ဆီမီးပူဇော်ပြီး ‘အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်ရပါလို၏’ ဆုပန်တယ်၊ ပစ္ဆိမဒီပင်္ကရာ ဘုရား လောင်းဟာ ဘုရား လောင်းအင်္ဂါ ရှစ်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံနေတယ် လေ၊ ဒါကြောင့် ပေါရာဏဒီပင်္ကရာဘုရားက ‘ဒီ ဆီမီးလှူရတဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုကြောင့် သင်ဟာ ဒီပင်္ကရာအမည်နဲ့ ဘုရားစင်စစ်

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၅၇

ဧကန်ဖြစ်လိမ့်မယ်'လို့ နိဿတဗျာဒိတ် ပေးတော် မူတယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ပစ္စိမဒီပင်္ကရာဘုရားအလောင်းဟာ ဆီအမြဲ အလှူခံပြီး မီးပူဇော်တယ်။ တစ်ညနေမှာတော့ နန်းတော်ကိုဝင်တယ်။ ဆီအလှူခံဖို့ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ပေါရာဏဒီပင်္ကရာဘုရားအလောင်းနဲ့ ဖအေတူ မအေကွဲ နှမတော်ဟာ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိတဲ့ ပြာသာဒ်ပေါ်မှာ သပိတ်ပိုက်ပြီး ကြွလာတာကို မြင်တယ်ပေါ့။ ညနေဆိုတော့ ဆွမ်းအလှူခံတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိတယ်။ ဒါနဲ့ အလုပ်အကြွေး မိန်းမတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းတယ်။ အလုပ် အကြွေးမိန်းမပြန်လာတော့ အကြောင်းစုံကို သိရတယ်။ ရဟန်းတော်ကိုပင့်ပြီး ရွှေအဆင်းနှင့်တူတဲ့ မုန်ညင်းဆီလှူတယ်။ ပြီးတော့ 'အရှင်ဘုရား ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်၍ ဤမုန်ညင်းဆီအမည်နဲ့ သိဒ္ဓတ္ထဆိုတဲ့အမည်ကို ရရပါလိ၏။ ဒီအကြောင်းကို မောင်တော်ဘုရားကိုလည်း လျှောက်ထားပေးပါ'လို့ လျှောက်တယ်။ ပစ္စိမဒီပင်္ကရာဘုရား အလောင်းကလည်း မှာတဲ့အတိုင်း ပေါရာဏဒီပင်္ကရာဘုရားကို လျှောက်တယ်။ အဲဒီတော့ ပေါရာဏဒီပင်္ကရာဘုရားက -

'ရဟန်း...ငါ့ရဲ့ နှမတော်ဟာ ဘုရားလောင်းအင်္ဂါရှစ်ပါးနဲ့ မပြည့်စုံလို့ နိဿတဗျာဒိတ်မခံနိုင်ဘူး' မိန့်တော်မူတယ်။

နိဿတဗျာဒိတ် မရနိုင်ဘူးဆိုတော့ ပစ္စိမဒီပင်္ကရာ ဘုရား

အလောင်းဟာ 'သူလိုချင်တဲ့ဘုရားအဖြစ်ကို မရနိုင်တော့
ဘူးလား'လို့ထပ်လျှောက်တယ်။ အဲဒီတော့ ပေါရာဏ
ဒီပင်္ကရာဘုရားက အနာဂတံသညဏ်နဲ့ကြည့်တယ်။ ဘုရား
ဖြစ်နိုင်တာကို မြင်တယ်။

ဒါကြောင့်...

'ရဟန်း ဤကမ္ဘာမှ ၁၆ အသချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း
ကျော်လွန်တဲ့အခါ သင်ရဟန်းဟာ ငါ့ကဲ့သို့ ဒီပင်္ကရာအမည်
နဲ့ ဘုရားဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သင်က ငါ့ရဲ့နှမတော်
ကို နိယတဗျာဒိတ်စကား ပေးနိုင်လိမ့်မယ်'လို့ မျက်ကွယ်
ဗျာဒိတ်စကား ပေးတော်မူတယ်'

'ဂေါတမ ဘုရားအလောင်း မိန်းမ ဘဝနဲ့ဘုရားဆုပန်
ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခုမှပဲကြားဖူးတယ်'

'ဟုတ်တယ် ကိုလေးလည်းသိတာမကြာသေးဘူး။
ဓမ္မဗျူဟာစာစောင်က ကျေးဇူးရှင်တည်တော ဆရာတော်
ဘုရားကြီးရဲ့ အမေးအဖြေကဏ္ဍကို ဖတ်ပြီးသိရတာ။ နောက်
ဘုန်းကြီးဦးဝိရိယ (တောင်စွန်း)နဲ့ တွေ့တော့ အဲဒီအကြောင်း
သိချင်သေးတာနဲ့ ထပ်လျှောက်ပြီး မေးကြည့်မိသေးတယ်။
ဘုန်းကြီးဦးဝိရိယ (တောင်စွန်း)က ကိုလေးကို ကျမ်းညွှန်းနဲ့
တကွ ပြောပြတယ်။ ကျမ်းညွှန်းကတော့ စောစောကပြောခဲ့တဲ့
သောတ္တကိကျမ်းပဲ။ သီဟိုဠ်ကျွန်းက ဂူဠဗုဒ္ဓဃောသမထေရ်
ပြုစုတဲ့ကျမ်းပေါ့။ အခုညီမလေးကို ပြောပြတာလဲ တည်တော

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၅၉

ဆရာတော်ဘုရားရဲ့အမေးအဖြေစာထဲက ဖတ်ပြီးပြောပြရတာ ပဲ။ ဒါနဲ့တစ်ဆက်တည်း ပြောရဦး မယ် ညီမလေး၊ ဗန်းမော် ဆရာတော်နဲ့ သီလရှင်မယ်ကင်းကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား

‘ကြားဖူးတယ်လေ’

‘သီလရှင် မယ်ကင်းက တစ်နေ့မှာ တပည့်သီလရှင်လေးတွေကို ဗန်းမော်ဆရာတော်ဆီ သင်္ဘောသီးလှူခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ သီလရှင်မယ်ကင်းက မှာလိုက်သေးတယ်။ “ဒီသင်္ဘောသီးကို လှူဒါန်းရတဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် ဘုရားဖြစ်ရပါလို့အ” တဲ့။ ဒီအကြောင်းကို ဆရာတော်ကို လျှောက်ပေးပါပေါ့။ တပည့်သီလရှင်တွေကလည်း မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ဆရာတော်ကို လျှောက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဗန်းမော်ဆရာတော်က ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ... “ဟဲ့...နင်တို့ဆရာကို ပြောလိုက်၊ ဘုရားဆုတော့ မပန်နဲ့ဦး၊ ငါ့ပေါင်ကြားထဲက ဝတ္ထုညှုပေါင်ကြားထဲရောက်အောင် ဆုတောင်းဦးလို့”။ တပည့်သီလရှင်တွေကလည်း ဗန်းမော်ဆရာတော်ပြောတဲ့အတိုင်း သီလရှင်မယ်ကင်းကိုပြောတာ သီလရှင်မယ်ကင်းက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပေါက်ပြီး ဒေါသတွေ ထွက်တော့တာပေါ့...

တကယ်တော့ ဗန်းမော်ဆရာတော်က သီလရှင်မယ်ကင်း သဘောပေါက်သလို အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သင်္ဘောသီးလှူတဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် ဘုရားဖြစ်

ချင်တဲ့ သီလရှင် မယ်ကင်းအနေနဲ့ မိန်းမဘဝနဲ့တော့ ဘုရား
မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ တကယ်လို့ ဘုရားဖြစ်ချင်ရင် ငါတို့လို
ယောက်ျားဖြစ်အောင် အရင်ဆုတောင်းဦး၊ ယောက်ျားဖြစ်မှ
ဘုရားဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး... “ငါ့ပေါင်ကြားထဲ
ကဝတ္ထု သူ့ပေါင် ကြားထဲရောက်အောင် ဆုတောင်းဦး” လို့
ပြောလိုက်တာပဲ’

‘ဒါနဲ့နေပါဦး ကိုလေးရဲ့ ငါတို့လိုယောက်ျားဖြစ်အောင်
ဆုတောင်းဦးဆိုတော့ မိန်းမဘဝကနေ ယောက်ျားဘဝဖြစ်
အောင် ဘယ်လိုဆုတောင်းရမှာလဲ။ မိန်းမဘဝကနေ
ယောက်ျားဘဝရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ’

‘ဒါကလွယ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကျမ်းဂန်တော်တော်များများမှာ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဒီနေရာ
မှာ ဖွင့်သမျှ ကျမ်းစာတွေကို အကုန်ပြောပြနေရင် ဆုံးမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲပြောကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး

‘မိန်းမဘဝကနေ ယောက်ျားဘဝဖြစ်ချင်ရင်-

၁။ မိန်းမဘဝကို စက်ဆုပ်ရမယ်၊

၂။ ဥပုသ်သီလစောင့်ထိန်းရမယ်၊

၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရမှ ရှောင်ကြဉ်ရမယ်၊

၄။ ယောက်ျားဖြစ်လိုတဲ့ ဆန္ဒအားကြီးရမယ်၊

၅။ ကုသိုလ်ပြုတဲ့ အခါတိုင်း ယောက်ျားအဖြစ်ကို

ဆုတောင်းပြီး ကုသိုလ်ပြုရမယ်။

၆။ လင်သားကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုရိုသေသေ ပြုစုလုပ်ကျွေး
ရမယ်။

ဒီအင်္ဂါ(၆)ချက်က ကျမ်းတစ်စောင်ထဲကလာတာတော့
မဟုတ်ဘူး၊ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ သာရတ္ထသင်္ဂဟပါဠိ နာရဒ
ဇာတ်-ပါဠိတော်၊ လောကနီတိ ဓမ္မနီတိတို့က လာတဲ့
အကြောင်း အရာတွေကို ခြုံပြီးပြောပြတာနော်၊ ဒီအင်္ဂါတွေနဲ့
ပြည့်စုံတဲ့မိန်းမဟာ နောင်ဘဝ ယောက်ျားဧကန် ဖြစ်ပါ
တယ်။’

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး ကိုလေးရဲ့၊ ခုနက ကိုလေးပြောတဲ့ အင်္ဂါ
တွေထဲမှာ လင်ကိုရိုရိုသေသေ လုပ်ကျွေးရမယ်ဆိုတာပါ
တယ်၊ ဒါဆို လင်မရှိတဲ့ မိန်းမတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ။’

‘အဲဒီ အင်္ဂါတွေထဲမှာ အဓိကအင်္ဂါက မိန်းမဘဝကို
စက်ဆုပ်ရမယ် မနှစ်သက်ရဘူး၊ ဒီအင်္ဂါကို အဓိကထား
ကျင့်ရမယ်၊ ဘယ်လို မိန်းမဘဝကို စက်ဆုပ်ရမလဲဆိုတော့
မိန်းမဖြစ်လာရင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်း၊ ကလေးမွေးရခြင်း
စတဲ့ အာဝေဏီကဒုက္ခငါးပါးကို ခံစားရမယ်။ မကောင်းဘူး
စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ဒီတော့လင်ရှိတဲ့
မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ လင်မရှိတဲ့ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ အပျိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အ
အိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိကက မိန်းမဘဝကို စက်ဆုပ်ရမယ်။

မနှစ်သက်ရဘူး။ ယောက်ျားဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းမကို ပြောတာ နော်။ ဒီကနေ တဆင့်တက်ပြီး ကျန်တဲ့အင်္ဂါတွေကို ဖြည့်ကျင့်ရတယ်။ ကျန်တဲ့အင်္ဂါတွေက လွယ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအင်္ဂါက အဓိက ကျသလဲဆိုတော- လူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ် ဖြစ်၊ မိမိရတဲ့ဘဝကို တပ်နှစ် သက်တတ်လို့ပဲ။ ပါဠိလိုတော့ ဘဝနိကန္တိက လောဘဇော လို့ ခေါ်တယ်။

ဒါကြောင့် အပျိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အအိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အင်္ဂါတွေကို ဖြည့်ကျင့်ရင် ယောက်ျားဧကန် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ “ဘဝနိကန္တိက လောဘဇော မိမိဘဝကိုတပ်နှစ်သက်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယောဆရာတော် ပြောပြတဲ့ ပုံဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ်ကိုတောင် ပြေးသတိရလိုက် သေးတယ်”

‘ပြောပါဦး ကိုလေး၊ အဲဒီ ပုံဝတ္ထုလေးကို’

“တခါတုန်းက နတ်ပြည်မှာ သူငယ်ချင်းနတ်နှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့က မကြာခင် နတ်သက်ကြွေရတော့မှာ။ သူတို့ နတ်သက်ကြွေရင် နောက်ဘဝမှာ ဘာဖြစ်မလဲလို့ ဆင်ခြင် ကြည့်လိုက်တော့ နတ်တစ်ယောက်က ကျီးကန်းဖြစ်မယ်။ နောက်နတ်တစ်ယောက်က လူအိမ်သာထဲက လောက်ဖြစ် မယ်။ အဲဒီမှာ ကျီးကန်းဖြစ်မယ့် နတ်အတွက်ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပေမယ့်၊ လောက်ဖြစ်မယ့် နတ်အတွက်ကျတော့ ပြဿနာ

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၆၃

ရှိလာပြီ။ ကျိုးကန်းဘဝနဲ့ လောက်ဘဝယှဉ်လိုက်ရင် တော်တော်ကွာတာကိုး။ လူ့မစင်တောထဲမှာ လူးလူးလွန်လွန်နဲ့ နေရတော့မှာပါလားလို့ လောက်ဖြစ်မယ့် နတ်က ကြုံတွေးပြီးလန်နေပုံ ရပါတယ်။ ဒီတော့ လောက်ဖြစ်မယ့်နတ်က ကျိုးကန်းဖြစ်မယ့် သူငယ်ချင်းနတ်ကို ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ‘သူငယ်ချင်းရယ်-မင်းကတော့ နောက်ဘဝမှာ ကျိုးကန်းဖြစ်မှာဆိုတော့ ငါနဲ့စာရင် တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ငါကလောက်ဖြစ်မှာဆိုတော့ လူတွေရဲ့ မစင်တောထဲမှာ လူးလူးလွန်လွန်နဲ့ နေရမှာကို တွေးတွေးပြီး ရွံလွန်းလို့ပါကွာ။ ဒီတော့ သူငယ်ချင်း ငါ့ကိုတစ်ခုကူညီပါကွာ။ နောက်ဘဝလူ့ပြည်မှာ ငါလောက်ဖြစ်လို့ မင်းကျိုးကန်းဖြစ်တဲ့အခါ အိမ်သာထိပ်ကနေ “အား - အား” ဆိုပြီး အသံပြုလိုက်၊ မင်းအသံကြားရင် ငါအပေါ်တက်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီအခါကျ မင်းကငါ့ကို တခါတည်းသေအောင် ပေါက်သတ်လိုက်။ ငါသေသွားရင် ငါ့ရဲ့လောက်ဘဝ တစ်ဇာတ်ငြိမ်းသွားရောပေါ့။ ဒါတစ်ခုတော့ ကူညီဖြစ်အောင် ကူညီပါကွာလို့ ပြောတယ်။

ကျိုးကန်းဖြစ်မယ့် သူငယ်ချင်းနတ်ကလဲ ‘သူငယ်ချင်း ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့ ကိုယ်လာခဲ့မယ် စိတ်သာချနေပါ’ ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ နတ်သက်ကြွေပြီး လူ့ပြည်မှာတစ်ယောက်က

ကျီးကန်းဖြစ်တယ်၊ တစ်ယောက်က လောက်ဖြစ်တယ်။
 ကျီးကန်းဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းက မမေ့ဘူး။ သူငယ်ချင်း
 လောက်ရှိရာ အိမ်သာထိပ်ကနေ 'အား - အား' လို့အော်ပြီး
 အသံပြုတယ်။ ကိုရွှေလောက်ကလည်း သူငယ်ချင်းကျီးကန်း
 အသံကြားတော့ တက်လာတယ်၊ တက်လာပြီး ဘာပြော
 သလဲဆိုတော့-

'သူငယ်ချင်းရယ် မင်းခုလို တကူးတကလာတာကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်

ဒါပေမယ့် ငါလေ ခုလောက်ဘဝကို အရောက်နောက်
 ကျတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
 ခုငါ့မှာ စားဖို့လဲ မပူရဘူး။ နေဖို့လဲ မပူရဘူး၊ ဝတ်ဖို့လဲ
 မပူရဘူး၊ ဒါတင်မကဘူး သူငယ်ချင်း နတ်ပြည်မှာက တစ်
 ဖက် ငါးရာစီပဲရှိတာ၊ ဒီမှာက - တစ်ဖက် ငါးရာမကဘူး၊
 တစ်ဖက် တစ်ဖက်ကို တစ်ထောင်စီလောက်ရှိတယ်ကွ၊
 ငါလေလောက်ဘဝမှာ ပျော်လွန်းလို့ပါကွာ။ မင်းပြန်ပါ
 တော့' လို့ ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဝတ္ထုလေးက
 ဒါပါပဲ၊ သတ္တဝါတွေဟာ- ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တွယ်တာ
 တပ်မက်ပုံလေး ကို ပြထားတဲ့ ဝတ္ထုလေးပဲ။'

'တော်တော် ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုလေးပဲနော် ကိုလေး၊ ဒီဝတ္ထု
 လေးကိုတော့ ညီမလေး တော်တော်သဘောကျတယ်။'

'ဒီကိစ္စပြောနေရင်းတောင် ဆရာတော် သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

လူသေ လူဖြစ်ရှင်းတမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ဆရာတော်ပြောထား
တာတောင် ပြေးသတိရလိုက်မိသေးတယ်။ ထားပါတော့
ညီမလေးရယ် ဒါတွေပြောနေရင်စကားက အဆုံးသတ်လို့
ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လိုရင်းကိုပဲ ပြောကြရအောင် ၊

‘ဟုတ်ကဲ့ကိုလေး’

‘ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မိန်းမအများ
စုဟာ မိန်းမပဲ ဖြစ်ချင်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မိန်းမဟာ မိန်းမစိတ်ဝင်နေလို့ပဲ။’

‘ကိုလေး စကားက တစ်မျိုးပါလား- မိန်းမဟာ
ဘယ်လို မိန်းမစိတ်ဝင်နေတာလဲ’

ဒီလိုလေ - မိန်းမတွေဟာ လင်ယောက်ျား အပေါ်တွယ်
တာတဲ့စိတ်၊ မှန်ရှေ့မှာ အလှတပြင်ပြင်နဲ့သာယာတဲ့စိတ်၊
ကုသိုလ်ပြုရင်တောင် နောက်ဘဝ ဤလင်ဤသား ဤသမီး
တို့နဲ့သာ တွေ့ဆုံရပါလို့၏။ အမြင့်ဆုံးဆုတောင်းရင်လဲ
မိဖုရားဖြစ်ရပါလို့၏။ နတ်သမီးဖြစ်ရပါလို့၏။ ဒီလိုမိန်းမနဲ့
ဆိုင်တဲ့ ဆုမျိုးတွေကိုပဲ တောင်းတတ်ကြတယ်။ မိန်းမတွေ
ဟာ မိန်းမစိတ်ပဲ အဓိကလွှမ်းမိုးနေတာကို ပြောတာလေ။
တခြားမကြည့်နဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ဗုဒ္ဓဝင်ကို ကြည့်လိုက်။
ကိုလေးတို့ ဂေါတမဘုရားအလောင်း သုမေဓာရှင်ရသေ့ဟာ
ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို တံတားခင်းပြီး
ဘုရားဆုပန်တော့ ယသော်ဓရာအလောင်း အမျိုးသမီးက

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပြေးလာပြီး ဆုတောင်းပုံကို ကြည့်ဦး-

ဤရသေ့လေးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖြစ်ရပါလို၏တဲ့၊ တကယဆို ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့လို အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝက ဆုမျိုးတောင်းပါလား၊ မတောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းမစိတ်ဝင်နေလို့ပဲ။

ဒါ ကိုလေးက မိန်းမတွေ မိန်းမစိတ်ဝင်နေပုံကို ဥပမာ ထိုးပြတာနော်၊ ဘုရားလောင်းမှာပါရမီ ဖြည့်ဖက်တော့ရှိရမှာပေါ့လို့ စောဒကမတက်နဲ့။”

‘အဲဒါကိုတော့ မတက်ပါဘူးကိုလေးရာ ကိုလေး ပြောပုံ အရဆိုရင် ယောက်ျားလေးက ယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ် ရမယ့် သဘောလား’

‘ဟာ... ငါ့ညီမကတော့ လုပ်ပြီ၊ ယောက်ျားအဖြစ် မိန်းမ အဖြစ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမမြဲဘူး၊ ဘုရားအလောင်းပဲ ယောက်ျားအဖြစ်မြဲတယ်၊ ဗျာဒိတ်ရပြီးသား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝကအလောင်းတွေတောင် မိန်းမဖြစ်ရတဲ့ သာဓကဝတ္ထု တွေအများကြီးပဲ။ အပါဒါန်ကျမ်းမှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်း မိန်းမဖြစ်တာတို့၊ သာဝကအလောင်း အရှင်အာနန္ဒာ မိန်းမ ဖြစ်ရတာတို့ ပြောရင်အများကြီးပါ။ သူတို့ မိန်းမဖြစ်ခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းကို ကြည့်ရင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ ကျူးလွန်လို့ပဲ။ ဒါက ယောက်ျားဘဝကနေ မိန်းမဘဝရပုံ ကို ပြောတာ။ မိန်းမဘဝကနေ ယောက်ျားဖြစ်ရတဲ့ သာဓက

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၆၇

ဝတ္ထုတွေလဲ အများကြီးပဲ။ အခုလတ်တလော ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတာပြောရရင် သုတ်မဟာဝါ သက္ကပဉ္စာသုတ်မှာပါ တဲ့ အမျိုးသမီး၊ သူ့နာမည်က ဂေါပိကာတဲ့။ အဲဒီအမျိုး သမီးက ကပိလဝတ်ပြည်မှာနေတယ်။ သူ့ကနောက်ဘဝ ယောက်ျားသိပ်ဖြစ်ချင်တာ။ ဒါကြောင့် သီလကိုလုံခြုံအောင် ဖြည့်ကျင့်တယ်။ ကုသိုလ်ပြုတိုင်းပြုတိုင်း နောက်ဘဝ ယောက်ျားဖြစ်ရပါလို့၏လို့ပဲ ဆုတောင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်မှာ ရဟန်းတော်သုံးပါးကို ဆွမ်းခံနေ့စဉ် ကြွဖို့ တာဝန် ယူထားသေးတယ်။ ရဟန်းတော်သုံးပါးကလဲ လောကီဈာန်ရပြီးသားတွေ။ ဂေါပိကာ အမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်တော်သုံးပါးကို ဆွမ်းလောင်းပြီးတိုင်း တောင်းတဲ့ ဆုက နောက်ဘဝ ယောက်ျားဖြစ်ဖို့ပဲ။ ထားပါတော့လေ။ ဒီလိုနဲ့ သေလွန်တော့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သိကြား မင်းရဲ့သား ဂေါပကနတ်သားဆိုပြီး နတ်သားသွားဖြစ်တယ်။ ဩော်-နေဦး ခုမှ သတိရတယ်။ အဲဒီ ဂေါပိကာ အမျိုးသမီးက အပျိုဘဝကနေ နတ်သားဖြစ်သွားတာ၊ လင်ယောက်ျားမရှိဘူး၊ ညီမလေးက စောစောက မေးတယ် မဟုတ်လား၊ လင်မရှိတဲ့မိန်းမတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ် မလဲလို့။ ဒါ လင်ယောက်ျားမရှိတဲ့ မိန်းမတွေ အတွက် သာဓကဝတ္ထုလေး၊

အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက သူ့အိမ်မှာဆွမ်းခံကြွတဲ့ရဟန်း
တော်သုံးပါးကတော့ ယုတ်ညံ့တဲ့နတ်ကချေသည်တွေ သွား
ဖြစ်တယ်။ ပါဠိလိုတော့ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်လို့ခေါ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့မှာ အဲဒီနတ်ကချေသည်သုံးပါးက
သိကြားမင်းဆီကိုလာပြီး ဖျော်ဖြေကပြကြတယ်ပေါ့။
ဂေါပကနတ်သားက ကွေးနေအောင်ကနေတဲ့ နတ်ကချေ
သည် သုံးပါးကိုကြည့်ပြီး ငါမြင်ဖူးသလိုလိုရှိပါတယ်။
ဘယ်ကဘာလိမ့်ဆိုပြီး ဆင်ခြင်ကြည့်တော့ လူ့ဘဝတုန်းက
သူ့အိမ်မှာဆွမ်းခံကြွတဲ့ ရဟန်းတော်သုံးပါး ဖြစ်နေတာကိုး၊
မဖြစ်ဘူး - မဖြစ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တော်သုံးပါးကို ပြန်သတိ
ပေးဦးမှဆိုပြီး-

‘အမောင်တို့-ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆင်ခြင်ကြည့်ပါဦး၊
အမောင်တို့ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာ။ သင်တို့ဘယ်ကို
မျက်နှာပြုပြီး မြတ်စွာဘုရားတရားတော်တွေကို နာကြားခဲ့
သလဲ။ ဘယ်အာရုံကို အာရုံပြုပြီး နာကြားခဲ့သလဲ။ အိပ်ပြီး
ပဲ နာကြားခဲ့လေသလား၊ ငါ့မှာတော့ လူ့ဘဝတုန်းက မိန်းမ
ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ကုသိုလ်အစွမ်းကြောင့် သိကြားမင်းရဲ့သား
လာဖြစ်တယ်။ သင်တို့မှာတော့ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ တရား
ကျင့်ခွင့်ရခဲ့ပါလျက် ယုတ်ညံ့တဲ့ နတ်ကချေသည်တွေလာ
ပြီးဖြစ်တယ်။ လူ့ဘဝတုန်းက လောကီဈာန်တွေရခဲ့တယ်ဆို
တာ ပြန်ပြီး သတိရကြပါဦး။ သင်တို့ကို မြင်ရတာ အမြင်

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၆၉

မလှလိုက်တာ' ဆိုပြီး သတိပေးတယ်။

ဒီသတိပေးသံကြားရတော့ နတ်သားနှစ်ပါးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတိရသွားတယ်။ ပထမဈာန်ကို အခြေပြုပြီး သင်္ခါရတရားတွေကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်လိုက်တော့ အနာဂါမိဖိုလ်တည်သွားတယ်။ အဲဒီဘုံက စုတေတော့ ဗြဟ္မပုရောဟိတဘုံမှာ သွားတည်တယ်။ ကျန်တဲ့နတ်သားတစ်ပါးကတော့ မိမိရဲ့ဘဝနိကန္တိကတဏှာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ ကာမဘုံမှာပဲကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

အဲဒီဝတ္ထုလေးကြည့်ပြီး ကိုလေးကတော့ မိမိကိုယ်တော်သုံးပါးကို လူ့ဘဝတုန်းကလဲ အာမိသနဲ့ကျေးဇူးပြုခဲ့၊ နတ်ပြည် ရောက်တော့လဲ ဓမ္မနဲ့ကျေးဇူးပြုခဲ့တဲ့ ဂေါပကနတ်သားကို လေးစားလို့ မဆုံးဘူး၊ ကဲ...ညီမလေး ဒီဝတ္ထုကိုကြည့်-

ပုထုဇဉ်ဘဝဟာ ဘာမှမမြဲဘူး၊ မိမိပြုခဲ့တဲ့ ကံကပဲ မိမိကို ဖန်တီးသွားတာ၊ ဘယ်လောက်တရားကျဖို့ ကောင်းသလဲ၊ အဓိက-ကတော့ ညီမလေးရယ်၊ မိမိကံကြမ္မာကို မိမိကပဲ ဖန်တီးနိုင်တယ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ နှစ်လုံးသွင်းထားဖို့ပါပဲ”

'ကိုလေးလဲ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ နွယ်ရာ နွယ်ရာ တွေထည့် ပြောလိုက်ရတာ အတော်မောသွားပုံရတယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရပါပြီကိုလေးရယ်၊ ကိုလေး အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်လိုက်ဦးပေါ့၊ တခြားသိချင်တာတွေကို

၇၀

ရတနွယ် (အင်းပ)

နောက်ရက်မှပဲ မေးတော့မယ်။ ကျေးဇူးပဲနော်ကိုလေး။
“ကဲ... ကောင်းပါပြီတဲ့ခင်ဗျား”

ကျမ်းကိုး

၁။ သောတ္တကီကျမ်း၊

၂။ သမန္တစက္ခုဒီပနီ

၃။ ဓမ္မဗျူဟာစာစောင်

(တည်တောဆရာတော်အဖြေ)

၄။ တိပိဋကယောဆရာတော်ထံစာလိုက်စဉ်

ပို့ချချက်မှတ်စုများ၊

သေသွားသောသူကို တောင်းပန်၍ရနိုင်ပါသလား

“ဥပမာပေါ့ ကိုလေးရာ၊ ဆရာသမားတစ်ဦးဦး ဒါမှ မဟုတ် အရိယာ ရဟန္တာတစ်ပါးပါးကို ကိုယ်ကပြစ်မှားမိ တယ်၊ နောက် ကိုယ်ကနောင်တရပြီး ပြစ်မှားမိခဲ့တာကို ပြန်ပြီး တောင်းပန်ချင်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်ပြစ်မှားမိ တဲ့သူဟာ သေသွားပြီ ဒါမှမဟုတ် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ် တောင်းပန်မလဲ၊ တောင်းပန်လို့ကော ရနိုင် သေးရဲ့လား”

“သိပ်မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပေါ့ ညီမလေးရာ၊ ညီမလေး မေးတဲ့ မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ ပထမ အုပ်မှာ ဖြေထားတာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမလေးသိချင်တဲ့ အဖြေလောက်ကိုပဲ ကွင်းပြီးပြောမပြချင်ဘူး၊ အဲဒီအဖြေနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါ ထည့်ပြောပြသွား မယ်၊ ဒါမှ ပိုပြီးသဘောပေါက်သွားမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“အဲဒီ ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာမှာ အရိယာတွေကို မပြစ်မှားရဘူးတဲ့၊ အယုတ်ဆုံး လူသောတာပန်ကိုတောင် မပြစ်မှားရဘူးတဲ့။ တကယ်လို့ ပြစ်မှားမိခဲ့ရင် အဲဒီသူဟာ ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်တဲ့ နတ်ပြည်သုဂတိကိုလည်း မရောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ကိုလည်း မရနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒီမှာ သာဓကဝတ္ထု ထုတ်ပြပြီး ရှင်းထား တယ်၊ တစ်ခါက မထေရ်ကြီးတစ်ပါးရယ်၊ တပည့်ငယ် တစ်ပါးရယ် ရွာတစ်ရွာကို ဆွမ်းခံကြွကြတယ်၊ ဆရာတပည့် နှစ်ပါးဟာ ရွာအဝင် ပထမဦးဆုံးအိမ်ကပဲ တစ်မှုတ်လောက်ရှိတဲ့ ယာဂုပူပူကို ရကြတယ်၊ မထေရ်ကြီး မှာက လေနာရောဂါကလည်း ရှိနေတယ်။

အဲဒီတော့ ဆရာမထေရ်ကြီးက စိတ်ကကြံတယ်၊ ဘယ် လိုကြံသလဲဆိုတော့ ‘ငါ့မှာ လေနာရှိတယ်၊ ယာဂုဟာ လေနာ ရောဂါအတွက် အသင့်တော်ဆုံး ဆေးတစ်ခွက်ပဲ၊ ယာဂုမ အေးခင် ပူပူနွေးနွေးမှာ သောက်လိုက်မှပဲ အဆင်ပြေလိမ့် မယ်’အဲဒီလိုကြံပြီး လူတွေ တံခါးခုံအတွက် ဆောက်ထားတဲ့ သစ်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ယာဂုပူပူကို သောက်တယ်။

မထေရ်ကြီး သစ်တုံးပေါ်မှာ ယာဂုသောက်နေတာကို ကြည့်ပြီး ရဟန်းငယ်က မထေရ်ကြီးအပေါ် စက်ဆုပ်သွား တယ်၊ ‘ဒီရဟန်းကြီးဟာ အလွန်ငတ်နေတာပဲ၊ ငါတို့ အရှက်

ရအောင်ပြုတယ်' အဲဒီလို စိတ်ထဲကနေပြစ်မှားမိလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ရွာထဲ ဆက်ဆွမ်းခံပြီး ကျောင်းကိုပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ မထေရ်ကြီးက ရဟန်းငယ်ကို 'ငှါရှင်သင်ဟာ ဘယ်တရားကို ရပြီးပြီလဲ' လို့ မေးတော့ ရဟန်းငယ်က တပည့်တော် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုရပြီးပါပြီ' လို့ ပြန်လျှောက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မထေရ်ကြီးက ရဟန်းငယ်ကို မိန့်တယ်။

'သင်ဟာ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် အထက်ဖြစ်တဲ့ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်တွေကို ရဖို့အတွက် ဆက်ပြီးအားမထုတ်နဲ့တော့၊ ဆက်ပြီးအားထုတ်လည်း အပိုပဲ' အဲဒီလို မထေရ်ကြီးက မိန့် လိုက်တော့ ရဟန်းငယ်က ပျာပျာသလဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘုရားပေါ့၊ ဒီတော့ မထေရ်ကြီးက သင်ဟာ အရိယာရဟန္တာကို ရွာထဲမှာတုန်းက ပြစ်မှားခဲ့ပြီးပြီလို့ ထပ်မိန့်တယ်။ ရဟန်းငယ်ကလည်း ချက်ချင်းပဲ မထေရ်ကြီးကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်တယ်။ မထေရ်ကြီးကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ပဲ ခွင့်လွှတ် လိုက်တော့ အပြစ်ဟာ ကျေပျောက်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ အဋ္ဌကထာက ဆက်ပြီး ဖွင့်ပြသွားတာ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ ဘယ်လို ဆက်ဖွင့်သလဲဆိုတော့ ကိုယ်ပြစ်မှားလိုက်တဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်ထက်ငယ်နေ မယ်ဆိုရင် သူ့ဆီသွားပြီး 'တပည့်တော် အရှင်ဘုရား

ကို ပြစ်မှားမိခဲ့လို့ပါဆိုပြီး တောင်းပန်ရမယ်တဲ့၊ ဒီလိုမှမဟုတ်
ဘဲ ကိုယ်ပြစ်မှားမိတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်ထက် ကြီး
နေရင်တော့ ပြစ်မှားမိတဲ့သူဆီသွားပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်
လက်အုပ်ချီပြီး ရိုရိုသေသေနဲ့ ရှိခိုးတောင်းပန်ရမယ်။

တကယ်လို့ ကိုယ်ပြစ်မှားခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို တောင်းပန်ပေ
မဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့တောင်းပန်မှုကို လက်မခံဘူး၊
ဒါမှ မဟုတ် အရပ်တစ်ပါး သွားနေမယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့
ကိုယ်စွပ်စွဲတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကျောင်းမှာ သူ့ရဲ့သီတင်းသုံး
ဖော် ရဟန်းတွေရှိတယ်၊ အဲဒီ သီတင်းသုံးဖော်ရဟန်းတွေ
ဆီမှာ ကိုယ်ပြုမိတဲ့အပြစ်ကို တောင်းပန်ရမယ်၊ ကိုယ်က
ကြီးနေရင်တော့ ရပ်ပြီးတောင်းပန်ပေါ့၊ ကိုယ်က ငယ်ရင်တော့
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ရှိခိုးတောင်းပန်ရမယ်။

အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ပြစ်မှားမိတဲ့ အရိယာက
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားတယ်ဆိုရင်တော့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ ညောင်
စောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် သင်္ချိုင်းကိုသွားပြီး မြေပုံမှာ ရှေ့ကဆိုခဲ့
တဲ့အတိုင်း တောင်းပန်ရမယ်”

“ဒါဆို ကိုလေး...နောင်တရပြီး တောင်းပန်မယ့်အချိန်
မှာ ကိုယ်ပြစ်မှားခဲ့တဲ့သူက သေသွားပြီဆိုရင် အုတ်ဂူကို
သွား တောင်းပန်ရင် ကျေပျောက်တာပေါ့နော်”

“ကျေတာပေါ့ ညီမလေးရာ၊ ကိုယ့်ဘက်က မှားခဲ့တယ်
ဆိုရင်တော့ မာနတွေ ထားမနေဘဲ တောင်းပန်လိုက်တာ

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၇၅

အကောင်းဆုံးပဲ၊ ပြောနေရင်း မာန်လည်ဆရာတော်နဲ့ ရေစကြို ဆရာတော် ဖြစ်စဉ်ကိုတောင် သတိရလိုက်မိသေး တယ်”

“ပြောပါဦး ကိုလေး”

“ညီမလေး မာန်လည်ဆရာတော်နဲ့ ရေစကြိုဆရာတော် ကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“မာန်လည် ဆရာတော်ကို တော့ ကြားဖူးတယ် ကိုလေးရဲ့၊ ရေစကြိုဆရာတော်ကို တော့ ခုမှပဲ ကြားဖူးတော့တယ်”

“ရေစကြိုဆရာတော်ဆိုတာ ပခုက္ကူမြို့ မဟာဝိသုတာ ရာမ စာသင်တိုက်ကြီးကို တည်ထောင်သွားတဲ့ ဆရာတော် ပဲ၊ နောက် ပခုက္ကူ စာချနည်းကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးက တီထွင်သွားတယ်၊ သာသနာမှာ ကျေးဇူးများခဲ့တဲ့ ဆရာတော် ကြီးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“မာန်လည်ဆရာတော်နဲ့ ရေစကြိုဆရာတော်တို့ဟာ ခေတ်ပြိုင် ဆရာတော်တွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရေစကြိုဆရာတော် က မာန်လည်ဆရာတော်ထက် (၉)နှစ် ကြီးတယ်၊ ရေစကြို ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်တွေထဲက တချို့တပည့်တွေဟာ မာန် လည်ဆရာတော်ဆီ ပြောင်းရွှေ့ပြီး စာလိုက်ကြတယ်၊ မာန် လည်ဆရာတော်က သူ့ဆီရောက်လာတဲ့ ရေစကြိုဆရာတော်

ရဲ့ တပည့်တွေကို အကဲစမ်းတဲ့အနေနဲ့ ပါဠိဝါကျတစ်ပုဒ်ကို အနက်ပေး စာစပ်ခိုင်းကြည့်တယ်။ ရေစကြိုဆရာတော်ရဲ့ တပည့်တွေက မှန်အောင် မစပ်နိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့ မာန်လည် ဆရာတော်က ဘာပြောသလဲဆိုတော့ 'ဪ...ဦးဂန္ထ... ဦးဂန္ထ ပခုက္ကူစာချနည်းဆိုပြီး နည်းသစ်ထွင်ပြီး စာပေသာ ပို့ချပေးနေတယ်။ ဘာမှ မသိနားမလည်ပါလား။ တပည့်တွေ ကို အလွဲလွဲအမှားမှား သင်ကြားပေးနေပါလား' ဆိုပြီး ပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့တယ်။

နောက် ... မကြာပါဘူး။ မာန်လည်ဆရာတော်ထံကို ရေစကြိုဆရာတော်ပြုစုတဲ့ ကင်္ခါအဋ္ဌကထာနိဿယသစ် စာအုပ်ရောက်လာတယ်။ မာန်လည်ဆရာတော်က ဘာများ အမှားပါမလဲဆိုပြီး အထင်သေးတဲ့စိတ်နဲ့ အထပ်ထပ် ဖတ် တယ်။ ဒါပေမယ့် အပြစ်မတွေ့ဘဲ ဝါကျပြေပြေပြစ်ပြစ်နဲ့ ရေးထားတာတွေ့ရတော့ ရေစကြိုဆရာတော်ဟာ တကယ် စာတတ်ပါလားလို့ သိလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အရင်ပြစ်မှား မိခဲ့တာကို နောင်တရတယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်အစမှာပါတဲ့ ရေစကြိုဆရာတော်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို အထပ်ထပ်ရှိခိုးပြီး တောင်း ပန်တယ်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ နောင်နှစ်တွေကြာတော့ မာန်လည်ဆရာတော်က မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်းကြွရင်း ပခုက္ကူမဟာဝိသုတာရာမ ကျောင်းတိုက်ကိုဝင်ပြီး (၄)ရက် တည်းခိုတယ်။ ဒါပေမယ့်

အထိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

မာန်လည်ဆရာတော်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ရေစကြိုဆရာတော် ကြီးဟာ မရှိတော့ဘူး၊ ပျံလွန်တော်မူသွားတာ (၅)နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ”

“ဪ”

“ဒီတော့ မာန်လည်ဆရာတော်က ဘာလုပ်သလဲဆို တော့ ရေစကြိုဆရာတော် ကျိန်းစက်ခဲ့တဲ့ အိပ်ရာခုတင်ကို ဦးချပြီး အပြစ်ကျေပျောက်ဖို့ တောင်းပန်တယ်တဲ့၊ ဒါသာသ နာသမိုင်းမှာ အတုယူဖို့ကောင်းတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုလေး၊ မာန်လည်ဆရာတော် ဆိုတာ ခပ်ထက်ထက်ဆရာတော်၊ အခုလို တောင်းပန်လိမ့်မယ်လို့ တောင် မထင်မိဘူး”

“ကဲ...ဒါထား...စကားကြုံလို့ပြောတာ၊ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့စကား ဆက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“အထက်မှာပြောခဲ့တဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြစ်မှား ခြင်းဟာ အန္တရာယ် (၅)ပါးထဲမှာ အရိယူပဝါဒန္တရာယ်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဘာ...ကိုလေး၊ အန္တရာယ်(၅)ပါး ဟုတ်လား၊ ညီမလေး မကြားဖူးသေးဘူး၊ အဲဒီ အန္တရာယ် (၅)ပါးကို ပြောပြပါဦး”

“အန္တရာယ် (၅)ပါးဆိုတာက-

- (၁) ကမ္မန္တရာယ်
- (၂) ကိလေသန္တရာယ်
- (၃) ဝိပါကန္တရာယ်
- (၄) အရိယူပဝါဒန္တရာယ်
- (၅) အာဏာဝိတိက္ကမန္တရာယ်”

“အဲဒီ (၅) ပါးရဲ့ တစ်ခုချင်းကို ရှင်းပြပါဦး ကိုလေး။”

“ကမ္မန္တရာယ်ဆိုတာက မာတုဃာတကစတဲ့ ပဉ္စာနန္တရိယ ကံနဲ့ ဘိက္ခုနီမမှာ မိစ္ဆာစာရလွန်ကျူးတဲ့ အကုသိုလ်ကံကိုခေါ်တာ။ ပဉ္စာနန္တရိယကံထိုက်တဲ့သူက ဈာန်-မဂ်-ဖိုလ်လည်း မရဘူး။ နောက်ဘဝ သုဂတိဘဝကိုလည်း မရတော့ဘူး။ ဘိက္ခုနီမကို မိစ္ဆာစာရ လွန်ကျူးတဲ့သူကတော့ ဈာန်မဂ်ဖိုလ် သာ မရတယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရင် သုဂတိဘဝကို ရနိုင်သေးတယ်။ ကိလေသန္တရာယ် ဆိုတာက ကိလေသာ (၁၀) ပါးမှာပါတဲ့ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို ပြောတာ”

“နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ကိုလေး။”

“နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဘုရားရှင်တောင် ချွတ်လို့မရအောင် မှားမှားယွင်းယွင်းနဲ့ ယူထားတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူမျိုးကို ပြောတာ။ ဥပမာ ဘုရားခေတ်က အဓိတုတို့၊ မက္ခလိဂေါသာလတို့ ပူရဏကဿပတို့ပေါ့။ အဲဒီ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိတဲ့သူတွေဟာ နောက်ဘဝမှာ သုဂတိကို မရောက်နိုင်ဘူး။

ဝိပါကန္တရာယ်ဆိုတာက အဟိတ်၊ ဒွိဟိတ် ပဋိသန္ဓေ

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

ဝိပါက်စိတ်ကိုပြောတာ၊ အဟိတ်သတ္တဝါနဲ့ ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ့။ သူတို့က မကောင်းတဲ့ အဟိတ်၊ ဒွိဟိတ် ပဋိသန္ဓေ ဝိပါက်စိတ်နဲ့ ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ကြရတာဆိုတော့ ဒီဘဝမှာ ဈာန်မဂ် ဖိုလ် မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်ကြံနေထိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ နောက်ဘဝမှာ သုဂတိကို ရောက်နိုင်တယ်။

အရိယူပဝါဒန္တရယ်ဆိုတာက အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကို သိလိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မသိလိုဘဲဖြစ်ဖြစ် ပြစ်မှားတာကို ပြောတာ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ကျင့်ကြံနေထိုင်တဲ့သူကို ပြစ်မှားရင်လည်း အရိယူပဝါဒကံလောက် အပြစ်ကြီးတယ်တဲ့။

အာဇာတိတိက္ကန္တရယ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို လွန်ကျူးလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ လွန်ကျူးတာကိုပြောတာ၊ ရဟန်းတစ်ပါးဟာ ပါရာဇိက အာပတ်သင့် ရင်လူထွက်၊ သံဃာဒိသေသ် အာပတ်သင့်ရင် ပရိဝသ်မာ နတ် ဆောက်တည်၊ ပါစိတ်အာပတ်တို့ ထုလွှစွည်း အာပတ် တို့သင့်ရင် ဒေသနာကြား၊ အဲဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဒီဘဝမှာ ဈာန် မဂ် ဖိုလ် မရနိုင်ဘူး၊ သုဂတိဘဝလည်း မရောက်နိုင်ဘူး၊ ပျံလွန်တော်မူရင်လည်း အပါယ်လေးပါးကို ကျရောက်ရ တယ်၊ ဒါလောက်ဆို ကျေနပ်ရောပေါ့’

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ပြစ်မှားမိသောအပြစ်ကို
ဝန်ချတောင်းပန်က
ကျေပျောက်နိုင်ပါသလား

“ကိုလေး လူတစ်ယောက်ဟာ မိဘကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ
သမားကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ တစ်ခုခုနဲ့
ပြစ်မှားမိတယ်။ အသိတရားရလို့ ဝန်ချတောင်းပန်ရင် ပြုမိတဲ့
အပြစ်ကို ကျေပျောက်နိုင်သလား”

“အေး...ညီမလေးရဲ့ အမေးကို အလွတ်ဖြေလို့ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်ကြည့်ဖြေမှရမှာ။ စာအုပ်စင်မှာ စာအုပ်
သွားယူလိုက်ဦးမယ်။ ညီမလေးလည်း ကိုလေးအတွက်
ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သွားဖျော်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ပြီ...ကိုလေးအတွက် ရှယ်ကော်ဖျော်ခဲ့တယ်”

“ဇွန်းတပ်ခဲ့ပေါ့”

“ဒီမှာ ကိုလေးအတွက် ရှယ်ကော်၊ ဇွန်းပါ တပ်ခဲ့တယ်”

“ငါ့ညီမလေးက တော်သားပဲ။ သူ့လိုချင်တာရှိရင် ခိုင်းရ
တာ ဖြောင့်နေတာပဲ”

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၈၀

“ဟာ... ကိုလေးကလည်း မနေ့ကပဲ ကိုလေးအဝတ်တွေ မခိုင်းဘဲနဲ့ လျှော်ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ... နားထောင် တိကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တရ်အဋ္ဌကထာမှာ ‘ဒေါသေန ဟိ ဒုဋ္ဌော မာတာ ပိတူသုပိ စေတိယဗောဓိမှိပိ ပဗ္ဗဇိတေပိ အပရုဇ္ဈိတွာ မယု ခမထာတိ အစွယံ ဒေသေတိ၊ တဿ သဟ ခမာပနေန တံကမ္မံ ပါကတိကမော ဟောတိ၊ ပယောဂသမ္ပတ္တိယာ ဝိပါကဿ ပဋိဗာဟိတတ္တာ အဟောသိ ကမ္မဘာဝနေ အဝိပါကဓမ္မတံ အာပန္နန္တိနေဝ သဂ္ဂါဝရဏဉ္စ ဟောတိ’တဲ့”

“အနက်ပေးပြပါဦး ကိုလေးရဲ့။”

“ဟိ-ထင်စွာပြဦးအံ့၊ မာတာပိတူသုပိ-မိခင် ဖခင်တို့၌ လည်းကောင်း၊ စေတိယဗောဓိမှိ-စေတီ ဗောဓိပင်တို့၌လည်း ကောင်း၊ ပဗ္ဗဇိတေနပိ-ရဟန်းသံဃာ၌လည်းကောင်း၊ ဒေါသေန-အမျက်ဒေါသဖြင့်၊ ဒုဋ္ဌော-ဖျက်ဆီးအပ်သည်ဖြစ် ၍၊ အပရုဇ္ဈိတွာ-ပြစ်မှားမိသည်ရှိသော်၊ မယု-အကျွန်ုပ်၏၊ အစွယံ - လွန် ကျူးမိသောအပြစ်ကို၊ ခမထ- သည်းခံတော်မူပါ လော့၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဒေသေတိ- ကန်တော့အံ့(ဝါ) ဝန်ချ တောင်းပန်အံ့၊ တဿ-ထိုသူအား၊ ခမာပနေန-ကန်တော့ သည်နှင့် (ဝါ) ဝန်ချတောင်းပန်သည် နှင့်၊ သဟ-တကွ (ဝါ) တစ်ပြိုင်နက်၊ တံကမ္မံ-ထိုမိမိပြုမိ

သော မကောင်းမှုသည်။ ပါကတိကမေဝ-ပကတိ ပင်ကို သဘောသာလျှင်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

ပယောဂသမ္ပတ္တိယာ-ကောင်းသောလုံ့လ၏ ပြည့်စုံခြင်း သည်။ ပဋိဗာဟိတတ္တာ-တားမြစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ အဟောသိကမ္မဘာဝေန-အဟောသိကံ၏ အဖြစ်ဖြင့်၊ အဝိပါကဓမ္မတံ-အကျိုးမပေးသော သဘောရှိသည်၏ အဖြစ်သို့၊ အာပန္နံ-ရောက်၏။ ဣဟိတသွာ-ထို့ကြောင့်၊ သဂ္ဂါဝရဏန္တ-နတ်ပြည်ကို တားမြစ်တတ်သည်လည်း၊ နဟောတိ-မဖြစ်၊ မောက္ခာဝရဏန္တ-မဂ်ဖိုလ်ကိုတားမြစ်တတ် သည်လည်း၊ နဟောတိ-မဖြစ်တဲ့”

“ကိုလေးရေ ပြောလက်စနဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပြန်ပြပါဦး”

“အဓိပ္ပါယ်ကတော့ မိဘ၊ စေတီ၊ ဗောဓိပင်၊ ရဟန်းသံ ယာ အစရှိတဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်မှာ တစ်ခုခုနဲ့ ပြစ်မှားမိရင် ပြုမိတဲ့အပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန်ပါ။ ကန်တော့ ပါတဲ့၊ အဲဒီလို ဝန်ချတောင်းပန် ကန်တော့လိုက်တာနဲ့ တစ် ပြိုင်နက် မိမိပြုမိတဲ့ မကောင်းမှုဟာ နဂိုအတိုင်း ကျေပျောက် သွားမယ်တဲ့။ ဝန်ချတောင်းပန်ကန်တော့လိုက်ခြင်းဟာ ရလတ္တံ့ဖြစ်တဲ့ မကောင်းကျိုးကို တားမြစ်လိုက်တဲ့အတွက် အဟောသိကံဖြစ်ပြီး မကောင်းကျိုးကို မပေးနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါတင် မကပါဘူးတဲ့။ ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်တဲ့ နတ်ပြည် သုဂတိကိုလည်း ရောက်နိုင်တယ်၊ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဈာန် မဂ် ဖိုလ်ကိုလည်း ရနိုင်ပါတယ်တဲ့”

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၈၃

“ဆိုလိုရင်းကတော့ ပြုမိတဲ့အပြစ်ကို တောင်းပန်ရင် ကျေပျောက်နိုင်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်တယ်နော် ကိုလေး။”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို အပြစ်ကျူးလွန်လိုက် ပြန်တောင်းပန်လိုက် အပြစ် ကျူးလွန်လိုက် ပြန်တောင်းပန်လိုက် လုပ်နေရင်ကော”

“ဟာ ...ဒါမျိုးတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ခုနပြောဖို့တစ်ခု မေ့ကျန်သွားလို့”

“ပြောပါဦး”

“တောင်းပန်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ တောင်းပန်သူက ဝန်ခံ ချက်တစ်ခု ပေးရတယ်”

“ဘာဝန်ခံချက်လဲ ကိုလေး။”

“အာယတီ သံဝရစိတ်လေး”

“အဓိပ္ပါယ်က...”

“အဲဒီ အာယတီသံဝရဆိုတာက နောင်အခါ ဒီလို မကောင်းမှုမျိုးကို ဘယ်သောအခါမှ မပြုတော့ပါဘူး၊ အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ထိန်းပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ဝန်ခံချက်ပေါ့ ညီမလေးရဲ့။”

“တော်သေးတာပေါ့နော်၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် မကောင်းမှု ပြုချင်တဲ့သူအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ကိုလေး၊ အဲဒီ တောင်းပန်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တောင်းပန်လို့ အပြစ်ကျေပျောက်ပုံ၊ မတောင်းပန်လို့ အပြစ်ခံရပုံ သာဓကဝတ္ထုတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်လောက် ပြောပြပါဦး”

“ဒီသာကေဝတ္ထုတွေကတော့ ပေါပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ တောင်းပန်လို့ အပြစ်ကျေပုံကတော့ သောရေယျသတို့သား ဝတ္ထုကြည့်လေ”

“ပြောပါဦး ကိုလေး”

“တစ်နေ့မှာ သောရေယျသတို့သားဟာ ရေချိုးဖို့ ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်ကို ထမ်းစင်စီးပြီး အခြံအရံတွေဘာတွေနဲ့ ထွက်လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်မြို့ပြင်မှာ အရှင်မဟာကစ္စည်းက မြို့တွင်းကို ဆွမ်းခံကြွဖို့ သင်္ကန်းရုံနေတယ်၊ အရှင်မဟာကစ္စည်းမှာ ထူးခြားချက်တစ်ခု ရှိနေတယ်၊ အဲဒါကတော့ ရုပ်အဆင်းအလွန်လှတဲ့ကိစ္စ၊ စာပေကျမ်းဂန်ထဲမှာတော့ တော်တော်ချော ဆိုပဲ၊ သောရေယျသတို့သားက အရှင်မဟာကစ္စည်းကို သွားမြင်တယ်၊ မြင်တော့ကြည်ညိုဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ တပ်မက်မှု ရာဂဖြစ်ပြီး ‘ဒီအရှင်ဟာ တင့်တယ်လျောက်ပတ်တဲ့ အသားအရေ၊ ရှုချင်စဖွယ်ရှိတဲ့ အဆင်းအရောင်ရှိတယ်၊ ငါ့ရဲ့ မယားဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့မယားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဒီအရှင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လို လှပချောမောရင် ကောင်းမှာပဲ’ အဲဒီလို ယုတ်မာတဲ့အကြံ သွားဖြစ်တယ်၊ အကြံဖြစ်ပေါ်ဆဲ ခဏမှာပဲ ပုရိသလိင် ကွယ်ပျောက်ပြီး ဣတ္ထိလိင် ဖြစ်သွားတယ်”

“ယောက်ျားဘဝကနေ မိန်းမဖြစ်သွားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်ပြီး အဖော်တွေကို အသိမပေးဘဲ ထွက်ပြေး၊

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

တက္ကသိုလ် ပြည်ရောက်၊ တက္ကသိုလ်ပြည်က ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး အိမ်ထောင်ကျ၊ သားနှစ်ယောက် မွေးပေါ့လေ။ အရှင် ယောက်ျားဘဝကလည်း သား နှစ်ယောက်ရခဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်ဇာတိနယ်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး အကြောင်းစုံကို ပြောပြတော့ အဲဒီမိတ်ဆွေက 'အရှင်မဟာ ကစ္စည်းကို ပြန်ပြီး ဝန်ချ တောင်းပန် ကန်တော့လိုက်လို့' အကြံပြုတယ်။ ပြုတဲ့အတိုင်း လုပ်တော့ ယောက်ျားဘဝ ပြန်ရသွားတယ်။

ဒါ...ဝန်ချတောင်းပန်ကန်တော့လို့ အပြစ်ကျေပျောက် တဲ့ ဝတ္ထုပေါ့”

“ကိုလေး တော်တော် မောသွားပုံရတယ်။ ကော်ဖီ သောက်လိုက်ပါဦး၊ တစ်ဆက်တည်း ပြောရတာကိုး မောတာ ပေါ့”

“မကန်တော့လို့ ဝန်ချမတောင်းပန်လို့ အပြစ်ဖြစ်ပုံ ဝတ္ထုကို ဆက်ပြောရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဆီမှာ အမတ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာ မည်က ဝဿကာရတဲ့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ဘူး၊ မိစ္ဆာအယူရှိ တဲ့ ပုဏ္ဏားကြီး၊ တစ်နေ့မှာ အရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ် ရိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီမှာ အရှင်မဟာ ကစ္စည်းကိုမြင်တော့ ဘာသွားပြောတယ် မှတ်လဲ”

“ပြောပါဦး”

“အရှင်မဟာကစ္စည်းဟာ မျောက်နဲ့တူတယ်လို့ သွားပြောတယ်။ အဲဒီစကားကို မြတ်စွာဘုရားကြားတော့ ‘ဒီဝဿကာရပုဏ္ဏား၊ အရှင်မဟာကစ္စည်းကို ဝန်ချတောင်းပန်မှ အပြစ်ကင်းလွတ်မယ်။ ဝန်ချတောင်းပန်မှုမပြုရင် ဟောဒီဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်မှာ နွားမြီးဆွဲမျောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်’ လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ စကားကို ဝဿကာရပုဏ္ဏား ကြားတယ်။ ကြားပေမယ့် ဝန်ချတောင်းပန်မှု မပြုဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူကဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ မိစ္ဆာအယူဝါဒရှိတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ တပည့်တစ်ပါးကို ဝန်ချတောင်းပန်ကန်တော့ရင် သူ့အတွက် သိက္ခာကျမယ်ပေါ့လေ”

“မာနထားတာပေါ့နော် ကိုလေး”

“ဟုတ်တယ် မလိုအပ်တဲ့ မာနထားတာ၊ ဒါပေမယ့် တောင်းပန်မှုသာ မပြုတာ၊ သူက စဉ်းစားတယ်၊ စဉ်းစားပုံက ဒီလို...”

‘ရှင်ဂေါတမပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မှားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ငါမုချ မျောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မျောက်ဖြစ်တဲ့အခါ စားသောက်ပျော်ပါးဖို့ ယခုကတည်းက စီစဉ်ထားမယ်’ ဆိုပြီး အဲဒီဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ထဲမှာ စားစရာသစ်ပင်တွေ စိုက်တော့

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၈၇

တာပဲ၊ နောက် သက်တမ်းကုန်လို့ သေတဲ့အခါ မျောက်ဖြစ် သွားတယ်တဲ့၊ 'အမတ်ချုပ်ကြီး' လို့ခေါ်ရင် ရှက်တဲ့မျက်နှာနဲ့ တဲ့၊ ဒီလို သာဓကဝတ္ထုတွေက တော်တော်များများ ရှိပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ကဲ ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ရောပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး။”

မိဘက သားသမီးကိုဆဲတာ

ဖရသဝါစာဖြစ်ပါသလား

“မိဘက သားသမီးကိုဆဲတာ ဖရသဝါစာ ဖြစ်သလား ကိုလေး”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ညီမလေးရဲ့”

“ဒီလိုလေ ကိုလေးရဲ့၊ ဖရသဝါစာဆိုတာ ဒုစရိုက်(၁၀) ပါးထဲမှာ တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒုစရိုက်(၁၀) ပါးကို ကျူးလွန်တဲ့သူဟာ အပါယ်ကျတယ်မဟုတ်လား၊ မိဘတွေက သားသမီးကို ဆဲတဲ့အခါ ဖရသဝါစာဖြစ်ရင် မိဘတွေ အကုန်လုံး အပါယ်ကျကုန်တော့မှာပေါ့”

“ငါ့ညီမကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ့ပြီး ကြံကြံဖန်ဖန် မေးတတ်တယ်၊ အေးပေါ့...မေးမယ်ဆိုလည်း မေးစရာပဲ၊ ထားပါတော့လေ၊ ခုနက ညီမလေးမေးတဲ့ ဒုစရိုက် (၁၀)ပါး ကို အရင်ရေပြပါဦး”

“ဟာ...ကိုလေးကလည်း ဒုစရိုက် (၁၀)ပါး သိပြီးသား ပါ”

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၈၉

“သိပြီသားမပြောနဲ့၊ လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ပြပါ”

“ကိုလေးက သက်သက် အထင်သေးတာပဲ၊ ကဲ ရေပြမယ်...”

ကိုယ်၌အဖြစ်များသော ကာယကံ (၃)ပါး-

၁။ ပါဏာတိပါတ

၂။ အဒိန္နာဒါန

၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ

နှုတ်၌အဖြစ်များသော ဝစီကံ(၄)ပါး-

၄။ မုသာဝါဒ

၅။ ပိသုဏဝါစာ

၆။ ဖရသဝါစာ

၇။ သမ္ပပ္ပလာပ

ကိုယ်နှင့်နှုတ်မပါဘဲ စိတ်၌သာ အဖြစ်များသော မနောကံ (၃)ပါး

၈။ အဘိဇ္ဈာ

၉။ ဗျာပါဒ

၁၀။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပေါင်း (၁၀)ပါးပေါ့”

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီဒုစရိုက် (၁၀)ပါးကို အကုသလ ကမ္မပထ(၁၀)ပါးလို့ခေါ်တယ်။ (အကုသလကမ္မ-အကု သိုလ်ကံ၊ ပထ-အပါယ်ရောက်ကြောင်းလမ်း) အပါယ်သို့

ရောက်ကြောင်း မကောင်းသောလမ်းဖြစ်သော အကုသိုလ်များလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။

အဲဒီ (၁၀)ပါးထဲက တစ်ပါးပါးကို ကျူးလွန်ရင် အပါယ် ကျရောက်ရတယ်၊ ကျူးလွန်လို့ အပါယ်ကျရောက်ရတဲ့ သာဓကဝတ္ထုတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“ဖရသဝါစာရဲ့ အနက်က ကြမ်းတမ်းသောစကားပဲ၊ အဋ္ဌကထာမှာ ဖွင့်ထားတာက လွှဲသွားကို ကိုင်တွယ်တဲ့အခါ ကြမ်းတမ်းသော အတွေ့ကို ထိတွေ့ရသလို ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုလိုက်တဲ့အတွက် ကြားရသူ တစ်ဖက်သား အဖို့ နားမခံသာ နှလုံးမသာရှိလှအောင် အခံရခက်တဲ့ စကားမျိုးတဲ့၊ ဖရသဝါစာဖြစ်ဖို့ အင်္ဂါ(၃)ပါးရှိတယ်၊ ဘာတွေလဲ ဆိုတော့...

၁။ စိတ်ဆိုးခြင်း

၂။ ဆဲရေးအပ်သူ (အဆဲခံရသူ)

၃။ ဆဲရေးခြင်းတို့ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအင်္ဂါ(၃)ပါးနဲ့ ညီညွတ်မှ ဖရသဝါစာလို့ခေါ်ဆိုနိုင်တယ်၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားလို့ဆိုတဲ့နေရာမှာ စေတနာသာ အဓိကလိုရင်းပဲ ညီမလေးရဲ့၊ စေတနာမှာလည်း ဒေါသနဲ့ယှဉ်တဲ့ စေတနာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖရသဝါစာဟာ ဒေါသကို အခြေခံပြီး ဖြစ်ရတတ်တယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကား တိုင်းကို

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၉၁

ဖရသဝါစာလို့ မဆိုနိုင်သလို စကားသံမှာ ကြားရသူ တစ်ဖက်သားအဖို့ နူးညံ့တယ်လို့ ယူဆရပေမယ့်၊ ဖရသဝါစာ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာနဲ့ သီလက္ခန္ဓ်အဋ္ဌကထာ ဖရသဝါစာအဖွင့်မှာ သာဓကဝတ္ထုတွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြထားတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း တယ်”

“ဆက်ပါဦး ကိုလေးရဲ့”

“ကဲ ဆက်တာပေါ့၊ စကားကြမ်းတမ်းပေမယ့် ဖရသဝါစာမဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုလေးကို အရင်ပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခါက သူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ တောထဲသွားဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။ အဲဒီမှာ မိခင်ဖြစ်သူက မသွားဖို့ အတန်တန်တောင်းပန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သားဖြစ်သူ သူငယ်က မိခင်ရဲ့စကားကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ တောကိုသွားဖို့ပဲ ပြင်ဆင်နေတယ်။ ဒီအခါမှာ မိခင်ကသားကို တောထဲမသွားစေလိုတဲ့ အတွက် ‘နင့်ကို ကျွဲရိုင်းမကြီး လိုက်ခတ်ပါစေ’လို့ ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းလိုက်တယ်။ မိခင်က ဘယ်လောက်ပဲ ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းကြိမ်းမောင်း နာခံမှု မရှိဘူး။ တောထဲကိုပဲ ထွက်သွားတယ်။ အံ့ဩစရာပဲ တောထဲရောက်တော့ မျှော်လင့်မထားဘဲ ကျွဲရိုင်းမကြီးက မိခင်ဆဲရေးလိုက်တဲ့အတိုင်း သူငယ်ကို လိုက်ခတ်ပါလေရော။ အဲဒီအခါကျတော့မှ

သူငယ်က မိခင်ရဲ့စကားကို မနာယူမိတဲ့အတွက် နောင်တ ရမိတော့တယ်။ ဒီတော့ သားငယ်က ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ သစ္စာဆိုလိုက်တယ်။ 'မိခင်သည် ငါ့ကို တောသို့မသွားစေလိုသည့်အတွက် စိတ်ဆိုး၍ ပြောမိသောစကားသာ ဖြစ်၏။ ငါ့ကို ကျွဲရိုင်းမသည် ငါ၏နောက်သို့ မလိုက်စေတည်း' အဲဒီလို သစ္စာဆိုတဲ့စကား ဆုံးတာနဲ့ ကျွဲရိုင်းမဟာ ရောက်တဲ့ နေရာမှာပဲ ရပ်ပြီးရှေ့ဆက် မတိုးတော့ဘူး။ တိုင်မှာ ချည်ထားတဲ့အတိုင်း ငြိမ်နေတော့တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီသူငယ် အသက် ချမ်းသာရာ ရသွားတာပေါ့။

အဲဒီဝတ္ထုကိုကြည့် မိခင်ရဲ့စကားက သိပ်ကြမ်းတမ်းနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သားငယ်အပေါ်မှာ ကျွဲရိုင်းမ ခတ်စေလိုတဲ့စေတနာ မပါဘူး။ သားငယ် တောကိုမသွားစေလိုလို့ လတ်တလောပြောလိုက်ရတဲ့ စကားဖြစ်တယ်။ အဋ္ဌကထာမှာ မိခင်ရဲ့ အတွင်းစိတ် နူးညံ့နေတဲ့အတွက် ဖရသဝါစာ မဖြစ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဆရာသမားတွေ တပည့်ကို ငေါက်တဲ့ဆဲတဲ့အခါတော်စေ တတ်စေလိုလို့ ဆဲတာ ငေါက်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖရသဝါစာ မဖြစ်ဘူး။

အထက်ကပြောခဲ့တာက စကားကြမ်းတမ်းပေမယ့်၊ ဖရသဝါစာ မဖြစ်ပုံကို ပြောပြတာ၊ နောက် စကားနူးညံ့နေပေမယ့် ဖရသဝါစာ ဖြစ်ပုံကို ဆက်ပြထားသေးတယ်။

“ဖရသဝါစာ ဖြစ်ပုံကို ဆက်ပါဦး ကိုလေး။”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

တယ်။ အဲဒီတော့ ဘုရင်က ရာဇဝတ်သားကို သတ်ပစ်ဖို့ အလိုရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အမိန့်ချတဲ့နေရာကျတော့ မျက်နှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ 'ဤရာဇဝတ်သားကို ချမ်းသာစွာ သိပ်ထား လိုက်ကြ'လို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ဒါ သေမိန့် ချလိုက်တာပဲ။ ဒါကို ဘေးကဝန်ကြီးတွေ၊ အမတ်တွေက လည်း သိတယ်။ အဲဒါကိုကြည့် ဘုရင်ပြောလိုက်တဲ့စကား က ကြားရသူ တစ်ဖက်သားအဖို့ နားချမ်းသာစရာပဲ။ အတွင်း စိတ်စေတနာကတော့ အလွန်ကြမ်းကြုတ်နေတဲ့အတွက် ဖရုသဝါစာဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ပြထားတယ်”

“ဒါဆို ဖရုသဝါစာမှာ စေတနာက အဓိကလိုရင်းပေါ့ နော် ကိုလေး”

“ဟုတ်တယ် စေတနာက အဓိကလိုရင်းပဲ။ ဖရုသဝါစာ အဆုံးအဖြတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်ပြထားသေးတယ်”

“ဆက်ပါဦး... ကိုလေး”

“အဆဲခံရတဲ့သူဟာ သီလ သမာဓိ ပညာစတဲ့ ဂုဏ်မရှိ ရင် သိပ်အပြစ်မကြီးပါဘူးတဲ့။ သီလ၊ သမာဓိ ပညာစတဲ့ ဂုဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆဲမိရင်တော့ အပြစ်က သိပ်ကြီးလေးလှပါတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဖရုသဝါစာမဖြစ်အောင် နေပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ကဲ ဒီနေ့တော့ တော်လောက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

စေတီဟောင်းကို

ဖျက်ကောင်းပါသလား

“ကိုလေး၊ အပြင်သွားစရာ ရှိသေးလား”

“မရှိပါဘူး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိုလေးကို မေးစရာရှိလို့”

“ကဲ ဘာများ မေးစရာရှိတုန်း မရွှေ့ချော”

“စေတီဟောင်းတွေကို ဖျက်ကောင်းလား”

“ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ ဖျက်မှာလဲ ညီမလေးရဲ့”

“အသစ် ပြုပြင်ဖို့ပေါ့”

“အသစ်ပြုပြင်ဖို့ဆိုရင် မေးနေစရာတောင် မလိုပါဘူး
ညီမလေးရယ်၊ ကလေးကအစ သိနေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုလေးရဲ့၊ ရှေးစေတီဟောင်းကို
ဖျက်ရင် ခိုက်တတ်တာတို့၊ ဘာတို့ကို ပြောတာ”

“ဒီလိုလား”

“ဒီလိုပေါ့”

“မနောက်နဲ့”

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၉၅

“ဟုတ်”

“ဒီလိုရှိတယ် ညီမလေးရဲ့၊ ပထမဆုံး နှလုံးသွင်းရမှာက ကိုယ်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာပဲ၊ ကိုယ်က ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆိုးအမဿဝါဒ အရိပ်အောက်မှာရှိနေရမယ်၊ ဗုဒ္ဓက ဘာတွေ တားမြစ်ထားသလဲ၊ ဘာတွေ ခွင့်ပြုထားသလဲ၊ ဒါ တွေသိထားဖို့လိုတယ်၊ ဒီတော့ ကိုလေးတို့လည်း ဒါကိုပဲ လက်ကိုင်ထားပြီး ဆွေးနွေးရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“စာထဲမှာ-

မနုဿာစေ ပဒုဋ္ဌေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။

တတော နံ ဒုက္ခမဇ္ဈေတိ၊ စက္ကံဝ ဝဟတော ပဒံ။

အဓိပ္ပါယ်က - ပြစ်မှားလိုတဲ့စိတ်၊ မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောဆိုမယ်၊ ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် လှည်းကိုဆွဲနေတဲ့ နွားရဲ့ နောက်ကို လှည်းဘီးက ကပ်ပြီး လိုက်နေသလို အဲဒီလူရဲ့ နောက်ကို ဆင်းရဲဒုက္ခက အစဉ်အမြဲ လိုက်နေမှာပဲတဲ့။

နောက်တစ်ပုဒ်က-

မနုဿာ စေ ပသန္နေန၊ ဘာသတိဝါ ကရောတိဝါ။

တတော နံ သုခမဇ္ဈေတိ၊ ဆာယာဝ အနုပါယိနီ။

အဓိပ္ပါယ်က - ကြည်ညိုတဲ့စိတ်၊ ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောဆိုမယ်၊ ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် လူရဲ့နောက်ကို လူရိပ်က

ကပ်လိုက်နေသလို အဲဒီလူရဲ့နောက်ကို ချမ်းသာသုခက အစဉ်အမြဲ လိုက်နေမှာပဲတဲ့။

ဆိုလိုတာကတော့ ညီမလေးရယ်၊ မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောဆိုမယ်၊ ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် မကောင်းကျိုး ခံစားရမယ်၊ ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ပြောဆိုမယ်၊ ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် ကောင်းကျိုး ခံစားရမယ်၊ ဒါပဲပေါ့။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်တာလား၊ မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်တာလား၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ဆင်ခြင်ကြည့်ပေါ့။ ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်တယ်ဆိုရင် ဘာမှ မလုပ်ရဲစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ အခု စေတီအ ကြောင်း ပြောနေတာဆိုတော့ စေတီလေးမျိုးကို အရင်ပြော ပြထားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“စေတီက ဥဒ္ဓိဿကစေတီ၊ သာရီရိကစေတီ၊ ပရိဘောဂစေတီ၊ ဓမ္မစေတီဆိုပြီး လေးမျိုးရှိတယ်”

“တစ်ခုချင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပါဦး ကိုလေး”

“ဥဒ္ဓိဿကစေတီ ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော် အစား ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တွေကို ပြောတာ၊ သာရီရိက စေတီဆိုတာက ကိုယ်တော်အစစ် ခန္ဓာတော်မှဖြစ်သော ဓာတ်တော်ကြီးငယ်အပေါင်းကို ပြောတာ၊ ဓာတ်တော်တွေကို ဌာပနာပြီးတည်ထားတဲ့ စေတီမျိုးပေါ့။ ဓာတုစေတီလို့လဲ ခေါ်တယ်။ ပရိဘောဂစေတီဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား သုံး

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ ချင်ပါသလား

၉၇

ဆောင်တော်မူအပ်တဲ့ ရေစစ်၊ ခါးပန်းကြိုး၊ ရေသနပ်စတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ ကိုပြောတာ၊ အဲဒီအသုံး အဆောင်တွေ ကို ဌာပနာပြီးတည်ထားတဲ့ စေတီမျိုးပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ သတိထားရမှာက မဟာဗောဓိပင်နဲ့ ဂန္ဓကုဋ် တိုက်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အသုံးအဆောင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ပရိဘောဂ စေတီထဲမှာ ထည့်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဗောဓိပင်ကိုလည်း စေတီတစ်ဆူလို့ နားလည်ထားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“နောက် ဓမ္မစေတီဆိုတာက ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကို ပြောတာ၊ ပိဋကတ် သုံးပုံပေါ့၊ ဒါဆို ကိုလေး တို့ တစ်ဆင့်တက် ပြောလို့ရပြီ ဟုတ်ပလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“သာဓက ပါဠိက-

အထ ယေစ ပရိနိဗ္ဗုတေ တထာဂတေ စေတီယံ
ဘိန္ဒုန္တိ၊ ဗောဓိံ ဆိန္ဒုန္တိ၊ ဓာတုမိ ဥပက္ကမန္တိ၊ တေသံ
ကိံ ဟောတိတိ။

ဘာရိယံ ကမ္မံ ဟောတိ၊ အာနန္တရိယ သဒိသံ၊
သဓာ တုကံ ပန ထုလံဝါ ပဋိမံဝါ ဗာမောနံ ဗောဓိ
သာခံ ဆိန္ဒိတုံ ဝဋ္ဋတိ၊ သစေပိ တတ္ထ နိလီနာ သကု
ဏာ စေတီယေ ဝစ္စံ ပါတေန္တိ၊ ဆိန္ဒိတုံ ဝဋ္ဋတိယေဝ။
ပရိဘောဂ စေတီယတော ဟိ သရီရစေတီယံ မဟန္တရ

တရံ။ စေတိယ ဝတ္ထု ဆိန္ဒိတွာ ဂစ္ဆန္တံ ဗောဓိမူလမ္ပိ
 ဆိန္ဒိတွာ ဟရိတုံ ဝဋ္ဋတိ၊ ယာ ပန ဗောဓိသာခါ ဗောဓိ
 ယရံ ဗာဓတိ၊ တံ ဂေဟရက္ခဏတ္ထံ ဆိန္ဒိတုံ န လဘ
 တိ။ ဗောဓိအတ္ထံ ဟိ ဂေဟံ၊ န ဂေဟတ္ထယ ဗောဓိ။
 အာသနဃရေပိ ဧသေဝန ယော။ ယသ္မိံ ပန အာသန
 ဃရေ ဓာတု နိဟိတာ ဟောတိ၊ တဿ ရက္ခဏတ္ထာယ
 ဗောဓိဂုဂ္ဂနတ္ထံ ဩဇော ဟရဏသာခံဝါ ပူတိဋ္ဌာနံဝါ
 ဆိန္ဒိတုံ ဝဋ္ဋတိယေဝ ဘဂဝတော သရီရပုဋိဇ္ဇေဂ္ဂနေ
 ဝိယ ပုညမ္ပိ ဟောတိ။

(မ၊ဋ္ဌ၊၄။၇၇)

စာအဓိပ္ပါယ်က - မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီး
 နောက်ပိုင်း၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ စေတီကိုလည်း ဖျက်ဆီး
 တယ်၊ ဗောဓိပင်ကိုလည်း ဖြတ်တယ်၊ ဓာတ်တော်တွေကို
 လည်း ဖျက်ဆီးဖို့ အားထုတ်ကြတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ
 အတွက် ဘာအကျိုးအပြစ်ဖြစ်မလဲတဲ့၊ ပထမပိုဒ်က မေးတာ။

ဒုတိယပိုဒ်က ဖြေပြတယ်။ ဘယ်လို ဖြေပြသလဲ
 ဆိုတော့ အထက်မှာပြောခဲ့တဲ့ ကံတွေဟာ အာနန္တရိယကံနဲ့
 အတူတူပဲတဲ့။ သေပြီးတဲ့နောက် ကျိန်းသေ အကျိုးပေးမယ့်
 ကံပေါ့။ နောက်ဆက်ပြထားတာက...”

“ပြောပါဦး ကိုလေး”

“ဓာတ်တော်ရှိတဲ့ စေတီနဲ့ ဆင်းတုတော်ကို အဲဒီဘေးမှာ
 ပေါက်နေတဲ့ ဗောဓိပင်ရဲ့ အခက်က အုပ်မိုးထားတယ်တဲ့။

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၉၉

ဒါဆိုရင် ဗောဓိကိုင်းကို ခုတ်ကောင်းတယ်တဲ့၊ နောက်ဗောဓိ
ကိုင်းမှာ ငှက်တွေက လာနားကြတယ်၊ မစင်တွေ စွန်ချတဲ့
အခါ စေတီရင်ပြင်ပေါ်ကို ကျတယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း
ဗောဓိကိုင်းကို ခုတ်ကောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ဗောဓိကိုင်းထက် ဓာတ်တော်စေတီတော်က ပိုပြီး မြတ်လို့ပါ
ပဲတဲ့။ ဒီလိုပဲ စေတီအောက်ခံထားတဲ့ ပလ္လင်အုတ်ချပ်ကို
ခွဲပြီး ဗောဓိမြစ်က ဝင်နေမယ်ဆိုရင်လည်းပဲ အဲဒီ ဗောဓိမြစ်
ကို ဖြတ်တောက်ကောင်းတယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ဗောဓိကိုင်းက အဲဒီဗောဓိပင်
နားမှာရှိတဲ့ ဇရပ်ကို အုပ်မိုးထားတယ်၊ အဲဒီလို ဗောဓိကိုင်း
မျိုးကျတော့ ဇရပ်ကို ဖျက်ဆီးနေတာပဲဆိုပြီး ဗောဓိကိုင်းကို
မဖြတ်ကောင်းဘူးတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗောဓိပင်
အကျိုးအတွက် ဇရပ်ကိုဆောက်ထားတာ၊ ဇရပ်အကျိုး
အတွက် ဗောဓိပင်ကို စိုက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုလိုတာ
ကတော့ ညီမလေးရယ်၊ ဇရပ်ထက် ဗောဓိပင်က မြတ်တယ်
ပေါ့။ နောက်တစ်မျိုးကျတော့ ဇရပ်ထဲမှာ ဓာတ်တော်တွေ
ထားတယ်၊ အဲဒီဓာတ်တော်ထားတဲ့ ဇရပ်ကို ဗောဓိကိုင်း က
အုပ်မိုးထားရင် ဗောဓိကိုင်းကို ဖြတ်ကောင်းပါတယ်တဲ့၊
နောက်တစ် မျိုးက ဗောဓိပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားအောင်
ဆွေးနေတဲ့ အကိုင်းအခက်တွေ၊ ကျိုးပဲ့နေတဲ့ အကိုင်းအခက်
တွေကို ဖြတ်ကောင်းတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကိုယ်တော်ကို
သုတ်သင်တဲ့ အခါ ရရှိတဲ့ အကျိုးအတိုင်းပဲ ရတယ်တဲ့။”

“ကိုလေး ပြောပုံအရဆိုရင် ဂုဏ်ကြီးတာနဲ့ ဂုဏ်ငယ်တာ ယှဉ်လာရင် ဂုဏ်ကြီးတာကို ဦးစားပေးရမယ့် သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်အပေါ်ကို အသိဉာဏ် ဦးစီးဖို့ပဲလိုတယ်။ အဲဒီလို အသိဉာဏ်တွေ ရရှိဖို့အတွက် စာများများဖတ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့။ အဲဒီအတွက် ကိုလေးတို့ သာသနာဝင်သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရအောင်။ အရှင်ဗာကုလမထေရ်အလောင်းဟာ ရှေးအခါက ကျောင်းဆောင် ဧရပ်အဟောင်းတွေကို ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေကြောင့် လူ့ဘုံမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ ကျင်လည်ရတယ်။ နောက်ဆုံး ရဟန္တာဖြစ်ပြီး သက်တော် တစ်ရာခြောက် ဆယ်ကျော် နေသွားရတယ်။ နောက် မဟာဝင်ကျမ်းမှာလည်း ဝဿာမင်းဟာ အတိတ်ကံအရ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲ နန်းစံရမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းဟောင်း ဧရပ်ဟောင်းတွေကို မကြာခဏ ပြင်လေ့ရှိတဲ့အတွက် အဲဒီကုသိုလ်တွေကြောင့် နန်းစံသက် လေးဆယ့်လေးနှစ် စံမြန်းသွားရတယ်တဲ့။ ဒါကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြုပြင်လို့ရရှိတဲ့ အကျိုးသားခက ဝတ္ထု တွေပဲ။

နောက် မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြုမှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း ဆက်ပြောရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“သီဟိုဠ်ဝတ္ထုထဲမှာ သီရိနာဂအမည်ရှိတဲ့ မင်းက အနုရာဇပြည်မှာ မင်းလုပ်မယ်ကြံတော့ ငွေလိုနေတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဒက္ခိဏစေတီ ဌာပနာထဲမှာ ငွေကြေးဥစ္စာတွေရှိတဲ့ အကြောင်း သတင်းရတယ်၊ ဒါပေမယ့် တိတိကျကျတော့ မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီသတင်း အပြည့်အစုံပြောနိုင်တဲ့ သူ့ကို လိုက်ရှာတယ်၊ ရှာတော့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ တွေ့ တာပေါ့။ ဘယ်မှာ သွားတွေ့သလဲဆိုတော့ လောက ဂဠိယ ရွာသား စဏ္ဍာလက သိတယ်လို့ သတင်းပေးကြ တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ စဏ္ဍာလကို ခေါ်မေးတယ်၊ သိလား ပေါ့၊ စဏ္ဍာလကလည်း သိတယ်ပေါ့၊ ‘သိရင်ဖျက်ကွာ’လို့ မင်းက ပြောတယ်၊ ဒီတော့ စဏ္ဍာလက က’အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ် မဖျက်ဝံ့ပါ’လို့ ပြန်လျှောက်တယ်၊ ဒီတော့မင်းက မဖျက်ဝံ့ရင် တံကျင်တင်သတ်စေလို့ အမိန့်ချတယ်၊ နောက်သူ့ရဲ့ သားခုနစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ဖျက်ခိုင်းပြန်တယ်။ ဒီ သားခုနစ်ယောက်ကလည်း မဖျက်ဝံ့တဲ့အကြောင်း လျှောက် ကြပြန်တယ်။ ဒီသားခုနစ်ယောက်ကိုလည်း တံကျင်တင်ပြီး သတ်စေလို့ အမိန့်ချပြန်တယ်။ မင်းချင်းတွေ ကလည်း ဘုရင့်အမိန့် အတိုင်းပဲ အဖေနဲ့ သားခုနစ်ယောက်ကို တံကျင်တင်သတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတယ်။ ဒီတော့ နတ်ပြည် မှာရှိနေတဲ့ သိကြားမင်း ကလည်း ‘မဖြစ်တော့ဘူး ငါဆင်း ကယ်မှပဲ’ဆိုပြီး နတ်ပြည်ကနေ ရထားနဲ့ဆင်းပြီး ကယ်သွား

တယ်တဲ့၊ မင်းလည်း လတ်တလောမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး မဖျက်ဝံ့တော့ ဘူး၊ အဲဒီ ဒက္ခိဏစေတီကို မဖျက်ပေမယ့် အရှေ့မျက်နှာ ဂင်္ဂါနားမှာရှိ တဲ့မခုပိဋိယစေတီကို ဖျက်ပြီး ဥစ္စာငွေကြေး တွေကို ယူတယ်၊ လိုရင်းပြောရရင်တော့ ဒါနဲ့ပဲ မင်းပြု၊ မင်းပြုပြီးတော့ ငွေကြေးပြည့်စုံလာတဲ့အခါ ဖျက်ခဲ့တဲ့စေတီမှာ အရင်ယူခဲ့တဲ့ ငွေကြေးတွေကို ပြန်ထား တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမင်းသေတဲ့အခါ ငရဲကျသွား ရရှာတယ်တဲ့၊ ဒါက တစ်ပုဒ်ပေါ့။

နောက် လက်လှမ်းမီတာ ခပ်လွယ်လွယ်ပြောရရင် သီရိ ဓမ္မာသောကမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားငယ် တိဿရက္ခာဟာ ဗောဓိပင်ကို လိပ်ကျောက်ဆူးနဲ့ထိုးပြီး သတ်တယ်၊ အဲဒီကံ ကြောင့် အဝီစိငရဲ ကျရတဲ့အကြောင်း မဟာဝင်မှာ ဆိုထား တယ်၊ ဒါတွေက မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြုလုပ်လို့ အပြစ်ခံ စားရတဲ့ သာကေဝတ္ထုတွေပဲ။

အနှစ်ချုပ်လိုက်ရင်တော့ ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြုလုပ်ရင် ကောင်းကျိုးခံစားရမယ်၊ မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြုလုပ်ရင် မကောင်းကျိုးခံစားရမယ်၊ စိတ်သာရှင်စော ဘုရားဟောလေ၊ ဒါပဲ။ ဒါလောက်ဆို ညီမလေး တွက်ဆလို့ရရောပေါ့။”

“တွက်ဆလို့ရပါပြီ ကိုလေးရယ်၊ စေတီအကြောင်း ပြောနေတာဆိုတော့ တစ်လက်စတည်း စေတီအကြောင်းပဲ ထပ်မေးလိုက်ချင်ပါသေးတယ်”

“ကဲ မေးလိုက်စမ်းပါဦးဗျာ”

“ညီမလေး ကြားဖူးတာက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို လှူဖို့ရည်စူးပြီးရင် တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ပြောင်းပြီး မလှူကောင်းဘူးတဲ့၊ ဒီနေရာမှာ စေတီတစ်ဆူကို ရည်စူးပြီး နောက်စေတီတစ်ဆူကို ပြောင်းပြီး လှူကောင်းလား”

“မလှူကောင်းဘူး ညီမလေးရဲ့”

“ဟာ ကိုလေးကလည်း စေတီကွဲပေမယ့် ဘုရားတစ်ဆူတည်းရဲ့ ဓာတ်တော်တွေပဲ မဟုတ်လား”

“ညီမလေး ပြောတာမှန်တယ်၊ ပရိဝါအဋ္ဌကထာမှာ မတရားသဖြင့် လှူအပ်တဲ့ အလှူကိုးမျိုးကို ပြထားတယ်၊ အဲဒီကိုးမျိုးက-

သံဃာအား ရည်မှတ်ညွတ်ပြတ်လေပြီးသော လာဘ်ကို တစ်ပါးသော သံဃာအားလည်းကောင်း၊ စေတီအား လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်းကောင်း လှူဒါန်းခြင်း၊ ဒါက သုံးမျိုးပါ။

နောက် စေတီတစ်ဆူအား ညွတ်လေပြီးသော လာဘ်ကို တစ်ပါးသောစေတီအားလည်းကောင်း၊ သံဃာအားလည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်းကောင်း လှူဒါန်းခြင်း၊

ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်လေပြီးသော လာဘ်ကို တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်အား လည်းကောင်း၊ သံဃာအားလည်းကောင်း၊ စေတီအားလည်းကောင်း လှူဒါန်းခြင်း၊ အားလုံးပေါင်း ကိုးမျိုးပေါ့။

အဲဒီကိန်းမျိုးထဲမှာ စေတီတစ်ဆူကို ရည်စူးပြီးရင် နောက် တစ်ဆူကို ပြောင်းပြီး မလှူကောင်းဘူးတဲ့၊ ညီမလေးက မေး တယ် မဟုတ်လား၊ စေတီကွဲပေမယ့် ဘုရားတစ်ဆူတည်းရဲ့ ဓာတ်တော်တွေလို့။”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုလေးရဲ့။”

“ညီမလေးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ သာသနာမှာ သက်တော်ရှည်တဲ့ ဘုရားနဲ့ သက်တော်တိုတဲ့ ဘုရားဆိုပြီး နှစ်ဆူရှိတယ်၊ သက်တော်ရှည်တဲ့ ဘုရားသခင်တွေရဲ့ ဓာတ် တော်တွေဟာ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းပဲ ရှိတယ်၊ ပျံ့မနေဘူး၊ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းနဲ့ တစ်ဆူတည်းသာ ကြွင်းကျန်ရစ် အောင် အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့တယ်တဲ့။”

ကိုလေးတို့ ဘုရားသခင်ကျတော့ သက်တော်တိုတဲ့ အတွက် အဆုများစွာ ကြွင်းကျန်ရစ်အောင် အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့တယ် တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဓာတ်တော်တွေက တစ်နေရာတည်းမှာ စုမနေ ဘဲ ပျံ့နေတယ်၊ ပြီးတော့ အဆုဆုသော ဓာတ်တော်တွေဟာ အဆုဆုသော ဘုရားတွေနဲ့ တူတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဘုရား တစ်ဆူတည်း ဆိုပေမယ့် ဓာတ်တော်အဆုဆု ကွဲနေတဲ့ အတွက် ဘုရားအဆုဆု တည်ရှိနေတယ်လို့ သတ်မှတ်ရ မယ်တဲ့၊ စာထဲမှာပြထားတာတော့ ညီမလေးရယ် အယုတ်ဆုံး အားဖြင့် ခွေးတစ်ကောင်ကို ရည်စူးပြီး တဲ့အစာကို တခြားခွေး တစ်ကောင်ကို ပြောင်းပြီး မကျွေးကောင်းဘူးတဲ့၊ ကဲ ရှင်းပြီလား။”

“ရှင်းတော့ ရှင်းပြီ ကိုလေးရေ၊ ကိုလေး ပြောတာ နားထောင်နေရင်း စေတီနဲ့ပတ်သက်လို့ မေးစရာတစ်ခု ပေါ်လာ ပြန်ပြီ”

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ပုထုဇဉ်ရဟန်းတွေ ပျံလွန်တော်မူတဲ့အခါ စေတီတည် ကောင်းလား”

“စာထဲမှာ စေတီထိုက်သူလေးပါး ပြထားတယ်၊ ဘာတွေ လဲဆိုတော့ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ၊ စကြဝတေးမင်းတဲ့၊ အဲဒီလေးပါးထဲမှာ ပုထုဇဉ်ရဟန်း မပါဘူး ညီမလေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ပါဠိရှိတယ်...”

ပုထုဇ္ဇန ဘိက္ခုနုနာ ယူပေ အနုညာယမာနေ တမ္မ ပဏ္ဍိဒီ ပေတာဝ ထူပါနံ ဩကာသော န ဘဝေယျ၊ တထာအညေသု ဌာနသု၊ တသ္မာ အနစ္စရိယာ ဘဝိဿန္တိတိ နာနဇာနာတိ။

အဓိပ္ပါယ်က - ပုထုဇဉ်ရဟန်းတွေကိုသာ စေတီတည် ခွင့်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် သီဟိုဠ်ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးစေတီ တည်ဖို့နေရာ ဆုံတောင်ဆုံမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီအတူပဲ တခြားသော ကျွန်းအရပ်တွေမှာလည်း စေတီတည်ရတာနဲ့ နေရာဆုံတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ပုထုဇဉ်ရဟန်း ပျံလွန်

တော်မူတာ ဘာမှလဲ အံ့ဩစရာ မကောင်းပါဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ခွင့်မပြုတာပါတဲ့”

“ဟင်း ကိုလေးကလည်း ပုထုဇဉ်လို့ပြောရင် စကြဝတေးမင်းလည်း ပုထုဇဉ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဘယ်တူမလဲ ညီမလေးရဲ့၊ စကြဝတေးမင်းဆိုတာ အချိန်ပြည့် အများကြီးပေါ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ခေတ် တစ်ခါမှာ တစ်ပါးပဲ ပေါ်တာလေ၊ ဒီတော့ အံ့ဖွယ်စာရင်းထဲ မှာ ပါတယ်လေ”

“ဪ”

“စာထဲမှာ ဆက်ပြတာကတော့ စေတီတည်ဖို့ ခွင့်မပြုပေမယ့် ရှင်သာရိပုတြာတို့၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့၊ ရှင်အာနန္ဒာတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတဲ့အခါ ကျန်ခဲ့တဲ့သူတွေက ချီးမြှောက်ပူဇော်ကြသလို ပုထုဇဉ်ရဟန်းကိုလည်း ခမ်းခမ်းနားနား ချီးမြှောက်ပူဇော်ကောင်းပါတယ်တဲ့၊ ကဲ မရွှေချော၊ ဘာများ မေးစရာ ကျန်သေးလဲ၊ စေတီအကြောင်းတွေ မေးလို့ကတော့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ တော်ဦး၊ နောင်ကြံ့မှ ဆက်မေး၊ ကိုလေး စာရေးစရာ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး၊ ကိုလေးခုလို ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဇွတ်အဆုံးသတ်ပြီး ဖြေပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ရှင်”

ကျမ်းကိုး။

သမန္တစက္ခုဒီပနီ

“အရုဏ်တက်တယ်ဆိုတာ တစ်လနဲ့ တစ်လတော့ မတူဘူး၊ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကမာရွတ် ရွာမဆရာတော်ကြီးက အရုဏ်တက်ပုံနဲ့ နေဝင်ပုံကို ဇယားဆွဲ လင်္ကာစီထားတယ်၊ အဲဒီဇယားကြည့်လိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ရှင်းသွားလိမ့်မယ်။”

စဉ်	လအမည်	အရုဏ်တက်	နေထွက်	နေဝင်
၁။	တန်ခူး	၅:၀၀	၆:၀၀	၆:၀၀
၂။	ကဆုန်	၄:၅၀	၅:၅၀	၆:၁၀
၃။	နယုန်	၄:၄၀	၅:၄၀	၆:၂၀
၄။	ဝါဆို	၄:၃၀	၅:၃၀	၆:၃၀
၅။	ဝါခေါင်	၄:၄၀	၅:၄၀	၆:၂၀
၆။	တော်သလင်း	၄:၅၀	၅:၅၀	၆:၁၀
၇။	သီတင်းကျွတ်	၅:၀၀	၆:၀၀	၆:၀၀
၈။	တန်ဆောင်မုန်း	၅:၁၀	၆:၁၀	၅:၅၀
၉။	နတ်တော်	၅:၂၀	၆:၂၀	၅:၄၀
၁၀။	ပြာသို	၅:၃၀	၆:၃၀	၅:၃၀
၁၁။	တပို့တွဲ	၅:၂၀	၆:၂၀	၅:၄၀
၁၂။	တပေါင်း	၅:၁၀	၆:၁၀	၅:၅၀

ကူးကျွတ်နှစ်လီ၊ ခြောက်နာရီမှန်၊ ကြွင်းကျန်မာသ၊
ငါးလစီထား၊ ရှေ့ငါးနောက်ဆဋ္ဌ၊ နာရီမှတ်၍၊ ပဏ္ဍာသံ
စတ္တာ၊ တိဿာစတ်ပဏ်၊ ငါးတန်မိနစ်၊ ရှေ့ငါးဖြစ်၏၊ ကျန်

ဥပုသ်သည်များ
ည (၁၂)နာရီကျော်လျှင်
ထမင်းစားကောင်းပါသလား

“ကိုလေး”

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဥပုသ်သည်တွေ ည (၁၂)နာရီကျော်ရင် ထမင်းစား
ကောင်းလား”

“ဟာ... ဘယ်ကလာ စားကောင်းရမှာလဲ၊ အရုဏ်
တက်မှ စားကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား... မနေ့က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က
သူ ဥပုသ်စောင့်တယ်တဲ့၊ ည (၁၂)နာရီကျော်တော့ ဗိုက်ဆာ
တာနဲ့ အချိန်စေ့ပြီဆိုပြီး ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် စားတယ်
တဲ့၊ အဲဒါ သံသယဖြစ်နေတာနဲ့ ကိုလေးကို မေးကြည့်တာ၊
ခုနက အရုဏ်တက်မှဆိုတော့ အရုဏ်က ဘယ်အချိန်တက်
တာလဲ”

လစ်နောက်ငါး၊ ခြောက်ဆယ်ထား၍၊ ရှေ့ငါးနတ်ပယ်၊ ကြွင်း
ဝယ်စန်မှန်၊ နောက်ငါးတန်တည့်၊ ဝင်ဟန်သိလို၊ မပိုခွါဒသံ၊
နာရီမြတ်တွင်၊ ထွက်မှတ်ပယ်ဖြတ်၊ အရုဏ်တက်မှာ၊
နေထွက်စက်ဆုတ်၊ နာရီနတ်က၊ မှန်ဟုတ်မပျက်၊ ထွက်ဝင်
တတ်သည်၊ မှတ်ကျက်လွယ်ကူ စာကြောင်းတည်း။

ကိုလေးနှုတ်ထဲမှာ ရနေတဲ့ လင်္ကာလေးတစ်ပုဒ်ရှိသေး
တယ်၊ သူကပိုပြီး မှတ်ရလွယ်မယ် ထင်တာပဲ၊ ဘယ်သူရေး
တယ်တော့ မသိဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆိုပြတာနဲ့
ရနေတာ”

“ကဲ...ဆိုပြပါဦး”

“၁။ ဝါဆိုလေးနာရီခွဲ ပြာသို ငါးနာရီခွဲ
မှတ်မြဲ အရုဏ်တက်၊

၂။ ဝါခေါင်မှ နတ်တော် တစ်လလျှင်
ဆယ်မိနစ်တိုး၍ဖော်၊

၃။ တပို့တွဲမှ နယုန် တစ်လလျှင် ဆယ်မိနစ်
ဆုတ်၍ပုံ၊ မှတ်တုံ အရုဏ်တက်တဲ့။

အရုဏ်တက်ပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ မှတ်ရလွယ်ကူဆုံး
လင်္ကာလေးပဲ”

“အဓိပ္ပါယ်ရှင်းပြပါဦး ကိုလေးရဲ့”

“၁။ ဝါဆိုလေးနာရီခွဲ၊ ပြာသို ငါးနာရီခွဲ မှတ်မြဲအရုဏ်တက်
ဆိုတာက ဝါဆိုလမှာ လေးနာရီခွဲ အရုဏ်တက်တယ်၊

ပြာသိုလမှာ ငါးနာရီခွဲ အရုဏ်တက်တယ်၊ အဲဒါ မူသေ မှတ်ထားလိုက်ပါတဲ့၊

၂။ ဝါခေါင်မှ နတ်တော် တစ်လလျှင် ဆယ်မိနစ်တိုး၍ ဖော် ဆိုတာက ဝါခေါင်လကနေ နတ်တော်လအထိ ငါးလကို ဆယ်မိနစ်တိုး၍ သွားပါတဲ့။

ဥပမာ ဝါခေါင်လ အရုဏ်တက်ချိန်ကို သိချင်တယ်ဆို ပါတော့၊ ဝါဆိုလမှာ လေးနာရီခွဲ အရုဏ်တက်တယ် ဆိုတာကိုမူသေ မှတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုလေး။”

“ဝါဆိုလ အရုဏ်တက်ရာ လေးနာရီခွဲထဲကို ဆယ်မိနစ် တိုးလိုက်၊ လေးနာရီ မိနစ်လေးဆယ် ဖြစ်လာမယ်၊ ဒီလေးနာရီ မိနစ်လေးဆယ်ဟာ ဝါခေါင်လအတွက် အရုဏ်တက်ချိန်ပဲ၊ အထက်ကအတိုင်း ဝါဆိုလကနေ ပြီး နတ်တော်လအထိ ဆယ်မိနစ်စီ တိုးသွားပေတော့၊ နတ်တော်လကျတော့ ငါးနာရီနှစ်ဆယ်ဖြစ်လာမယ်၊ နတ်တော်လ အရုဏ်တက်ချိန်ပေါ့၊ ရှင်းရဲ့လား။”

“ရှင်းပါတယ် ကိုလေးရဲ့၊ ဆက်ပြောပါ။”

“၃။ တပို့တွဲမှနယုန် တစ်လလျှင် ဆယ်မိနစ်ဆုတ်၍ပုံ မှတ်တုံ အရုဏ်တက်ဆိုတာက တပို့တွဲကနေ နယုန်လ အထိ ငါးလကို ဆယ်မိနစ်စီ နုတ်သွားရမယ်တဲ့၊

ဥပမာ- တပို့တွဲလ အရုဏ်တက်တယ်လို့ မူသေမှတ်

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

ထားတဲ့အထဲက ဆယ်မိနစ် နုတ်လိုက် ငါးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ် ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီ ငါးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ဟာ တပို့တွဲလ အရုဏ်တက်ချိန်ပေါ့။

တပို့တွဲလကနေ နယုန်လအထိ ဆယ်မိနစ်စီ နုတ်သွား ပေတော့၊ နယုန်လ လေးနာရီ မိနစ်လေးဆယ် အရုဏ် တက်တဲ့ အထိပေါ့။”

“ခုမှ ရှင်းသွားတော့တယ်။ ရဟန်းတော်တွေလည်း ည (၁၂)နာရီကျော်ရုံနဲ့ စားလို့မရဘူးပေါ့နော် ကိုလေး။”

“အတူတူပဲပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာ ပုဒ်ဆိုတာက ရဟန်းရော လူရော စောင့်ထိန်းရပုံချင်း အတူတူ ပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ညီမလေးရဲ့။ လောကီနည်းမှာတော့ ည(၁၂)နာရီကျော်ရင် တစ်နေ့ကူးတယ်လို့ သတ်မှတ်ကြ တယ်။ နာမည်ပေးတာကိုပဲ ကြည့်လေ။ ည (၁၂)နာရီ ဟို ဘက် မွေးတဲ့ကလေးဆိုရင် ဟိုဘက်နေ့နံအရပဲ နာမည်ပေး ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာနည်းကတော့ အရုဏ်တက် မှပဲ တစ်နေ့ကူးတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ လောကီနည်း နဲ့တော့ သွားကြည့်လို့မရဘူး။ နောက်တစ်ဆင့်တက်ပြီး စဉ်းစားရင် သီလဆိုတာ အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ထိန်းရတဲ့ သီလ။ မိမိစွမ်းနိုင်သလောက် ကာလပိုင်းဖြတ်ပြီး စောင့်ထိန်း လို့ရတဲ့ သီလဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်။

အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ထိန်းရတဲ့ သီလကတော့ ငါးပါး သီလမျိုးပေါ့၊ မိမိစွမ်းနိုင်သလောက် ကာလပိုင်း ဖြတ်ပြီး စောင့် ထိန်းရတဲ့ သီလကတော့ ရှစ်ပါးသီလတို့ ဆယ်ပါးသီလတို့ ပေါ့”

“ကိုလေး၊ကာလပိုင်းဖြတ်ပြီးစောင့်ထိန်းတယ်ဆိုတာက”

“ကာလပိုင်းဖြတ်ပြီး စောင့် ထိန်းတယ်ဆိုတာက ကိုယ့်ရဲ့ကျန်းမာရေး၊ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်း အခြေအနေကြည့်ပြီး တရားနာယူခိုက် တစ်ထိုင်ပဲ စောင့်ထိန်းမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နာရီဖြစ်စေ၊ နာရီဝက်ဖြစ်စေ၊ တစ်ပတ်ဖြစ်စေ စောင့်ထိန်း မယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာလပိုင်းဖြတ်တာ၊ တစ်နည်း ပြောရရင် အဓိဋ္ဌာန်တာပေါ့၊

“ညီမလေးမေးတဲ့ ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်က ကိုယ် စွမ်းနိုင်သလောက် ကာလပိုင်းဖြတ်ပြီး စောင့်ထိန်းလို့ရတဲ့ သီလထဲမှာ ပါတယ်လေ။

ဒီတော့ စောင့်ထိန်းတဲ့သူအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်၊ ကိုယ်ကတစ်ရက် စောင့်ထိန်းမယ်ဆိုရင်တော့ သီလယူပြီးချိန် ကနေ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်အထိ အကျုံးဝင် တယ်၊ အရုဏ်မတက်ခင်အတွင်း ဘာသိက္ခာပုဒ်မှ မပျက်စီး စေရဘူးလေ”

“သိက္ခာပုဒ် တစ်ပါးပျက်ရင် ကျန်တဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေပါ ပျက်ရောလား ကိုလေး”

“ဒါက...ဒီလိုရှိတယ် ညီမလေးရဲ့၊ သီလယူတဲ့နေရာမှာ တစ်ပေါင်းတည်းယူနည်း၊ တစ်ပါးချင်းယူနည်းဆိုပြီး နှစ်နည်း ရှိပြန်တယ်၊ အဲဒီမှာ တစ်ပေါင်းတည်းယူခဲ့ရင် တစ်ပါးပျက်ရင် အကုန်ပျက်တယ်၊ တစ်ပါးစီ ယူခဲ့ရင်တော့ တစ်ပါးပျက်ပေ မယ့် ကျန်တဲ့အပါးတွေ မပျက်ပါဘူး။”

“တစ်ပေါင်းတည်း ယူတယ်ဆိုတာက”

“တစ်ပေါင်းတည်း ယူပုံက-

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေနသဟ ပဉ္စသီလံ
သမာဒိ ယာမိ အဋ္ဌ ဥပေါသထင်္ဂါနိ သမာဓိ ယာမိ
(လယ်တီ)

ပဉ္စင်္ဂံ သမန္နာဂတံ သီလံ သမာဒိယာမိ(ဦးဗုဓ်)

ဒီပုံစံကခုခေတ် ယူခဲ့ကြပါတယ်၊ အချိန်မရတဲ့အခါမျိုး ဥပမာ တရားပွဲတစ်ပွဲမှာ အချိန်သိပ်မရကြဘူး ဆိုပါတော့ အဲဒီ အခါကျရင်တရားဟော ဆရာတော်ကအချိန် မကုန်အောင် အထက်ကတစ်ပေါင်းတည်း ယူနည်းနဲ့ပဲဆိုပေးလိုက်တယ်လေ၊ တချို့တရားပွဲတွေမှာတော့ ရှိတတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ခုခေတ် ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာ ပဒံ သမာဒိယာမိ၊ အဲဒီလို ယူနေကြတာ တစ်ပါးချင်းယူနည်းပေါ့နော်ကိုလေး။”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီလိုဆို ခုခေတ်ယူနေတဲ့ ယူနည်းက တစ်ပါးပျက်ပေ

မယ့်၊ ကျန်တဲ့အပါးတွေ မပျက်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မပျက်တော့ပါဘူး”

“ကဲပါလေ ကိုလေးကို မေးလက်စနဲ့ ဆက်မေးလိုက်ပါဦးမယ်”

“ကဲ... မေးပါဦးဗျာ”

“တချို့က ပြောတယ်၊ အရက်မူးလာတဲ့သူက သီလတောင်းရင် မပေးကောင်းဘူးဆို”

“ဒီမေးခွန်းမေးတာ ညီမလေးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ...ရှစ်ပါးသီလကိုပဲ ကိုင်ပြီး ပြောပြမယ်၊ အဲဒီရှစ်ပါးသီလမှာ ဌာနသဒ္ဓါပါတဲ့ သိက္ခာပုဒ် နှစ်ပုဒ်ရှိတယ်။

ဘာတွေလဲဆိုတော့ နံပါတ် (၅) သုရာမေရယ မဇ္ဇပမာဒ ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိနဲ့ နစ္စဂီတ ဝါဒီတ ဝိသုက ဒဿန မာလာဂန္ဓ ဝိလေပန ဓာရဏမဏ္ဍန ဝိဘူသန ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ၊ အဲဒီမှာ ကြည့် မဇ္ဇပမာဒဌာနမှာ ဌာနသဒ္ဓါပါတယ်၊ ဝိဘူသနဌာနမှာ ဌာန သဒ္ဓါပါတယ်။ ဌာနရဲ့ အနက်က ကာရဏ၊ ကာရဏနဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကအကြောင်း၊ ဆိုလိုတာက ဌာနသဒ္ဓါဟာ အကြောင်းဆိုတဲ့ အနက်ကို ဟောတယ်။ ဌာနံ ဝေရမဏိ- အကြောင်းကို ရှောင်ကြဉ်ပါ၏၊ ဒီလိုဆိုရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ ချင်ပါသလား

၁၁၅

“လှိုရင်း အနှစ်ချုပ်ပြောရရင် အကြောင်းကို ရှောင်ကြဉ် ခိုင်းတာ၊ အကျိုးကို ရှောင်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ညီမလေးကို ပြန်မေးမယ်၊ အရက်သောက်တာနဲ့ အရက် မူးတာ ဘယ်ဟာက အကြောင်း၊ ဘယ်ဟာက အကျိုးလဲ”

“အရက်သောက်တာက အကြောင်း၊ အရက်မူးတာက အကျိုးပေါ့ ကိုလေးရဲ့”

“ဒါဆို သောက်တာကို ရှောင်ခိုင်းတာလား၊ မူးတာကို ရှောင်ခိုင်းတာလား”

“သောက်တာကို”

“ဟုတ်ပြီ၊ အကြောင်းနဲ့အကျိုး ယှဉ်လာရင် အကြောင်း က အဓိကကျတာကိုး၊ ဒါကြောင့် အကြောင်းကို ရှောင်ခိုင်း တာ၊ သောက်ခြင်းအကြောင်းက အတိတ်မှာ သောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ လက်ရှိမူးတဲ့ အကျိုးအပြစ်ကိုသိ လို့ သီလတောင်းလာရင် ပေးကောင်းပါတယ်”

“ဒီလိုဆို ပန်းပန်တာ၊ နဲ့သာလိမ်းတာတို့လည်း အတူတူ ပေါ့နော် ကိုလေး”

“ဟုတ်တာပေါ့ အတူတူပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် သီလယူမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးမှ မယူခင်လေးဝိနည်းလွတ် အရက် သောက် တာတို့၊ ပန်းပန် တာတို့ ကျတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ မျှော်လင့်မထားဘဲ ဖြစ်တာကို ပြော တာ၊ သိလျက်နဲ့ ကြိုလုပ်တာမျိုးကျတော့ မသင့်ဘူးလေ၊

သီလမယူခင် စိတ်ရော ရုပ်ရော သန့်ရှင်းနေတာ အကောင်းဆုံးပေါ့”

“ခုလို ဖြေကြားပေးတဲ့ ကိုလေးကို ညီမလေးက ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ရှင်”

“ကိုလေးကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့၊ ဆရာတော် ရဝေထွန်းကို ကျေးဇူးတင်၊ ဟိုတလောက ဆရာတော်ဆီရောက်ရင်း ဒီအကြောင်းတွေ သိခဲ့ရတာ၊ ဒါနဲ့ စကားစပ်မိလို့ တစ်လက်စတည်းပြောရဦးမယ်”

“ပြောပါဦး ကိုလေး ဘာကိုလဲ”

“ဒီခေတ်မှာ မွန်းလွဲ (၁၂)နာရီ နောက်ပိုင်း ညနေတို့ ဘာတို့မှာပေါ့၊ ဘုရားကိုသစ်သီးဆွမ်းတွေ ဘာတွေ ကပ်နေကြတယ်”

“ဟင်း... မကပ်ကောင်းဘူးလား”

“မကပ်ကောင်းဘူး ညီမလေးရဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားက အရုဏ်တက်ချိန်ကနေ မွန်းလွဲ (၁၂)နာရီအတွင်းပဲ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တယ်လေ၊ အဲဒီကကျော်ရင် ဘုဉ်းမပေးတော့ဘူး၊ အကပ်လည်း မခံတော့ဘူး၊ ဖျော်ရည်တို့ ဘာတို့တော့ ကပ်ကောင်းပါတယ်”

“ဒီခေတ်မှာတော့ အိမ်တိုင်းလိုလို ကပ်နေကြတာပဲနော်၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်ကို ဘယ်အချိန်ကုစပြီး ရှောင်ကြဉ်ခဲ့တာလဲ ကိုလေး”

ဘဝတိုင်းဆုံးတွေ့ချင်ပါသလား

၁၁၇

“အနော်မာမြစ်ကမ်းမှာ ရဟန်းပြုချိန်ကစပြီး ရှောင်ကြဉ်
ခဲ့တာလေ”

“ဪ”

“ကဲ...တော်ဦးစို့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

“ကိုလေးရေ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ သတင်းစာထဲမှာ”

“ဖတ်ပြပါဦး၊ ဘာပါလို့လဲ”

“ဆယ်နှစ်မြောက်မင်္ဂလာ ကိုမောင်မောင်နိုင်-မဇင်မာ
ဝေတဲ့၊ သူ့အောက်တည့်တည့်မှာကျတော့ နှစ်ဦးသဘောတူ
ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း ကိုစိုးသိန်း+မစန္ဒာတဲ့”

“ဘာလဲ အဲဒါတွေက ညီမလေး အသိတွေ ဖြစ်နေလို့
လား”

“မသိပါဘူး ကိုလေးရဲ့၊ စာတစ်စုတည်းမှာ ဖတ်ရသူ
အဖို့ ခံစားမှုနှစ်မျိုး တစ်ပြိုင်တည်း ပေးနေလို့”

“ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုး တစ်ပြိုင်တည်း ပေးနေလို့လဲ”

“ဒီလို ကိုလေးရဲ့ အထက်က ဆယ်နှစ်မြောက်မင်္ဂလာ
သတင်းဖတ်ရတော့ စိတ်ထဲ ဝမ်းမြောက်မိတယ်ပေါ့၊ အောက်
ကနှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းသတင်း ဖတ်ရတော့

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

၁၁၉

စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်၊ အဲဒီသဘောကို ပြောတာပါ ကိုလေးရဲ့”

“ဒီလိုပါပဲ ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် ဝမ်း သာစရာရှိရင် ဝမ်းသာပေးမယ်၊ ဝမ်းနည်းစရာရှိရင် ဝမ်းနည်း ပေးမယ်၊ ဒါ မြန်မာတွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက် တစ်ခုပဲလေ”

“ညီမလေး စာတစ်ခုထဲမှာ ဖတ်ရဖူးတယ် ကိုလေးရဲ့ မြန်မာတွေမှာ ချစ်စရာ၊ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတဲ့ဓလေ့ စရိုက် တွေ အများကြီးရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီ ဓလေ့စရိုက်တွေထဲမှာ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ဟာလည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ် တယ်တဲ့၊ တစ်လင် တစ်မယားစနစ်ဟာ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကွယ် ပျောက်နေပြီလား မသိဘူးနော်၊ နောက်ရှိသေးတယ် ကိုလေး ရဲ့၊ အထီးကျန်မှု များစွာတွေထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေး အထီး ကျန်မှုဟာ အပြင်းထန်ဆုံး ခံစားမှုကို ဖြစ်စေတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရေး အထီးကျန်မှုဟာ အသက်ကို တိုစေ တယ်လို့လည်း ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဟုတ်လားတော့ မသိဘူး”

“ငါ့ညီမကတော့ စာစုံဖတ်ထားတာပဲ”

“ကိုလေးပဲ စာစုံဖတ်ဆို”

“ကိုယ်စကားနဲ့ ကိုယ့်ကို ပြန်ပြောနေတော့ ဘာပြန်ပြော ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခဖြစ်လာရင် ကာယကံရှင်တွေတင် မကဘူး၊ သူတို့နဲ့နွယ်တဲ့ ကလေးတွေပါ စိတ်ဒုက္ခရောက် ရတော့တာပဲ”

“ဒီမှာ ကိုလေးရဲ့၊ သတင်းစာမှာ တစ်ပုဒ်ပါသေးတယ်၊ နိဗ္ဗာန်မရောက်သေးခင် သံသရာခရီးတစ်လျှောက် ထာဝရလက်တွဲသွားရပါလို့၏တဲ့၊ အဲဒီဆုတောင်းလေးက လှတယ်နော်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ကိုလေးရဲ့၊ သူတို့ ဆုတောင်းတဲ့အခိုင်း လောကမှာ သံသရာခရီးတစ်လျှောက် နိဗ္ဗာန်ရတဲ့ အထိပေါ့၊ ထာဝရလက်တွဲသွားလို့ရနိုင်ရဲ့လား ကိုလေးရဲ့။”

“ရတာပေါ့ ညီမလေးရဲ့ ဘုရားဟော ပါဠိတော်တွေ ထဲမှာ အများကြီးတွေ့ရပါတယ်။ တွေ့ရုံတင်မကဘူး နိဗ္ဗာန်မရမီ ဘဝတိုင်း ဆုံတွေ့ချင်သူတွေအတွက် လမ်းညွှန်ဟောကြားထားတာတွေတောင် ရှိသေးတယ်”

“ဟာ... ဟုတ်လား ကိုလေးရဲ့၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဘဝတိုင်း ဆုံတွေ့ချင်ရင် ဘာလုပ်ရမလဲ ပြောပြပါဦး”

“အဲဒီအကြောင်း အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် ပုညာဘိသန္ဓဝဂ် ပထမ သမဇီဝိသုတ်မှာ ဟောထားတာ ရှိတယ်”

“ပြောပါဦး ကိုလေး”

“ဘဂ္ဂတိုင်း သုသုမာရဂိရမြို့ ဘောသကတောမှာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးစဉ်တုန်းကပေါ့၊ မြတ်စွာဘုရားက နံနက်ရောက်တော့ သင်းပိုင်၊ ကိုယ်ဝတ်တွေကို သေသပ်စွာ ပြန်ဝတ်၊ သပိတ်၊ သင်္ကန်းကိုယူပြီး နကုလပိတာနဲ့ နကုလမာတာတို့ ဇနီးမောင်နှံအိမ်ကို ကြွသွားတယ်၊ အကြောင်းမဲ့ကြွတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ကျေးဇူးကို

ပြန်ဆပ်ချင်လို့၊ ဒီလို ညီမလေးရဲ့၊ နကုလပိတာဟာ ဘဝ
 ငါးရာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဖခင်၊ ဘဝငါးရာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့
 ဘထွေး (ဦးလေး) ဖြစ်ခဲ့ ဖူးတယ်၊ ဒီအတူပဲ နကုလမာတာ
 ဟာလည်း ဘဝငါးရာ မြတ် စွာဘုရားရဲ့ မိခင်၊ အဘွား၊
 မိထွေး (ဒေါ်လေး၊ အရီး) ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြွ
 သွားတာ။

အိမ်ရောက်တော့ ဘဝအဆက်ဆက် သံယောဇဉ်
 ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် နကုလပိတာတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ မြတ်စွာ
 ဘုရားကို 'ချစ်သား ချစ်သား' လို့ နှုတ်က အလိုလို ထွက်ခေါ်
 မိတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ နကုလပိတာတို့ဟာ
 မြတ်စွာဘုရား ကို မြင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သောတာပန်
 ဖြစ်သွားတယ်၊ နောက် မြတ်စွာဘုရားက နကုလပိတာတို့
 ခင်းထားတဲ့နေရာမှာ ထိုင်တော်မူတယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီအခါမှာ
 နကုလပိတာက မြတ်စွာဘုရားကို ဒီလို လျှောက်တယ်။

'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဘုရား
 တပည့်တော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင်လျှင် ငယ်ရွယ်
 သော နကုလမာတာကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။
 လက်ထပ်ထိမ်းမြားချိန်ကစပြီး ယနေ့အထိ နကုလမာတာမှ
 တစ်ပါးအခြားသော အမျိုးသမီးနှင့်ဖောက်ပြန် ကျူးလွန်ခြင်း
 မရှိပါ။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ယခုမျက်မှောက်
 ဘဝ၌လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး

နားလည်မှုများစွာနဲ့ မခွဲမခွာ သက်ဆုံးတိုင် ထာဝရလက်တွဲ သွားလိုပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒီအတွက် ဘယ်လိုကျင့်ကြံ နေထိုင်ရမယ်ဆိုတာကို လမ်းညွှန်တော်မူပါဘုရား။’

“နကုလပိတာက မြတ်စွာဘုရားကို အဲဒီလို လျှောက်ပြီး တော့ နကုလမာတာကလည်း အားကျမခံ တပည့်တော်မ သည် နကုလပိတာမှတစ်ပါး အခြားသော အမျိုးသားနှင့် ဖောက်ပြန်ကျူးလွန်ခြင်း မရှိပါ။ ဘာညာပေါ့လေ နကုလပိ တာ ပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်လျှောက်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ နကုလ ပိတာတို့ ကိစ္စကို စကားရပ်ပြီး ပြောစရာတစ်ခုကို သတိရ တယ်”

“ပြောပါဦး ကိုလေး ဘာကိုလဲ”

“လူနှစ်ယောက်ဟာ အခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ တွေ့ကြုံဆုံတွေ့ ပေါင်းသင်းရတာဟာ အကြောင်းနှစ်ချက်ကြောင့်ပဲတဲ့၊ ဇာတ ကအဋ္ဌကထာ ပထမအုပ်မှာ ဂါထာတစ်ပုဒ် ပြထားတယ်။

အဲဒီဂါထာက-

ပုဗ္ဗေဝ သန္နိဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန်ဟိတေနဝါ၊

ဧဝံတံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံဝ ယထော ဒကေ၊

အနက်ပါ တစ်ခါတည်း ပြန်ပြမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

“ဥပ္ပလံဝါ-ကြာညို၊ ကြာဖြူ၊ ကြာနီသည်လည်းကောင်း၊ အညံဝါ-အခြားသော ပဒုမ္မာစသော ကြာသည်လည်း

ကောင်း၊ ဥဒကော-ရေ၌၊ ဇယမာနံ-ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာသည်ရှိသော်၊ ဒွိဟိကာရစေဟိ-ရေနှင့် ညွှန်ဟူသော နှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့်၊ ဇာယတေယထာ-ဖြစ်ပေါ်လာရသကဲ့သို့။ တထာ-ထို့အတူ၊ တံပေမံ-ထိုချစ်ခြင်းသည်၊ ပုဗ္ဗေ-ရှေ့ဘဝ၌၊ သန္နိဝါသေနဝါ- အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ရခြင်းကြောင့်လည်း ကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန္နဟိတေနဝါ-ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဧဝံ-ဤနှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့်၊ ဇာယတေ-ဖြစ်၏”

“အဓိပ္ပါယ် ပြောပြပါဦး ကိုလေးရဲ့။”

“ကြာညို၊ ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ပဒုမ္မာကြာ စသည်တို့ ဖူးပွင့်ပေါ်ထွက်ရခြင်းဟာ ရေနဲ့ညွှန်နှစ်ပါးသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရသလို ဒီအတူပဲတဲ့၊ လူနှစ်ယောက်အခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာချစ်ခင်တွေ့ကြုံပေါင်းသင်းရ ခြင်းဟာလည်း...”

၁။ အတိတ်ဘဝ၌ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ရခြင်း

၂။ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ (မိမိ ပေါင်းသင်းရတဲ့သူရဲ့) အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ အဲဒီ အင်္ဂါနှစ်ချက်ကြောင့်ပဲတဲ့ ညီမလေးရဲ့။”

“အဲဒီအကြောင်း ကိုလေးပြောပြမှပဲ ကြားဖူးတော့တယ်”

“ကဲ အဲဒီဟာ ဒီမှာရပ်လိုက်တော့၊ နကုလပိတာတို့ အကြောင်း ပြန်ဆက်ရအောင်၊ နကုလပိတာတို့က မေးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပြန်ဖြေတယ်။

‘နကုလပိတာနှင့် နကုလမာတာတို့၊ သင်တို့ဟာ ယခု ဘဝသာမက နောင်သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက် ထာဝရ ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားလိုလျှင်-

၁။ တူညီသော သဒ္ဓါတရားရှိခြင်း၊

၂။ တူညီသော သီလရှိခြင်း၊

၃။ တူညီသော ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှုရှိခြင်း၊

၄။ တူညီသော ဉာဏ်ပညာရှိခြင်း ဤအင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံပါက သင်တို့ အလိုရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရမည်လို့ မိန့်တော်မူတယ်၊ မိန့်ပြီးတော့ ကျောင်းကို ပြန်ကြွသွားတော် မူတယ်ပေါ့လေ”

“ဒီနေရာမှာ ကိုလေးကို စောဒကတစ်ခု ဝင်ချင်တယ်”

“ဝင်ပါဦး”

“နံပါတ်(၄) တူညီသော ဉာဏ်ပညာရှိခြင်းဆိုတဲ့ နေရာမှာ ဥပမာပေါ့လေ၊ ယောက်ျားက ဘီအက်စီဘွဲ့ရတယ်၊ မိန်းမက ဆယ်တန်းမအောင်ဘူး၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ လောကမှာ ပညာတူဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုလေးရဲ့”

“ဟာ ငါ့ညီမကတော့ လုပ်ပြီ၊ တူညီသောဉာဏ်ပညာ ရှိခြင်းဆိုတာ လောကီအတန်းပညာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ငတုံးမလေးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာကိုပြောတာလဲ အစ်ကိုပညာရှိကြီးရဲ့”

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ ချင်ပါသလား

၁၂၅

“ဉာဏ်ပညာ တူရမယ်ဆိုတာ ကောင်းတာကိုလုပ်ရင် ကောင်းတဲ့အကျိုးခံစားရမယ်၊ မကောင်းတာကိုလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့အကျိုး ခံစားရတယ်၊ အဲဒီလို အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားဝေဖန်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာမျိုးကို ပြောတာ ငတုံးမလေးရဲ့”

“ဪ...ဟုတ်လား”

“ကဲ ညီမလေးရေ ဒီလောက်ဆို တော်ရောပေါ့၊ မေးစရာရှိရင် နောက်မှပဲ ဆက်မေးတော့၊ ကိုလေး မြို့ထဲ သွားစရာရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

ဝသုန္ဒရီဆံ့ရေညှစ်ပါသလား

“ကိုလေး”

“နောက်မှကိုလေးလုပ် လွယ်အိတ်ကို အရင်သွား
ထားဦး”

“ရပါတယ် ကိုလေးရဲ့၊ ဒီမှာ သင်တန်းက ပြဿနာပါ
လာလို့”

“ဘာပြဿနာတုန်း”

“ညီမလေးတို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ သူငယ်ချင်း
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပန်းချီဝါသနာပါတယ် ကိုလေးရဲ့၊
သူကမော်ဒန်တို့ဘာတို့တော့ ဝါသနာမပါဘူး ရိုးရာပန်းချီ
သက်သက်ပဲ ဝါသနာပါတာ၊ အဲဒါ သင်တန်းမှာ သူဆွဲထား
တဲ့ ပုံတွေယူယူလာပြီး ပြတတ်တယ်ကိုလေးရဲ့၊ ဒီနေ့ သူယူ
လာတဲ့ပုံက “ဝသုန္ဒရီ ဆံ့ရေညှစ်” တဲ့ ပြဿနာက အဲဒီမှာစ
ဖြစ်တာ၊ ညီမလေးက ဝသုန္ဒရီနတ်သမီးဆံ့ရေညှစ်တာ
ထေရဝါဒမှာ မရှိဘူးလို့ ကြားဖူးတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ဒီပုံဟာ

